

Nhật ký mỗi tình đầu ở Italy

T H A O
Đ A I
Đ A N H
A N

DesbyMạcYPhi

NHẬT KÝ MỐI TÌNH ĐẦU Ở ITALY

- Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại, tự truyện, nhật ký (kiểu truyện giống All in love), sủng
- Độ dài: 46 chương
- Edit + Beta: Liệt Hỏa Các
- Poster & Ebook: Mạc Y Phi
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Câu chuyện ân ái hằng ngày của tôi và Linh kun - mối tình đầu cuối cùng _(:3” ∠)_

[Chương 1: Ngày thứ nhất](#)

[Chương 2: Ngày thứ hai](#)

[Chương 3: Ngày thứ ba](#)

[Chương 4: Ngày thứ bốn](#)

[Chương 5: Ngày thứ năm](#)

[Chương 6: Ngày thứ sáu](#)

[Chương 7: Ngày thứ bảy](#)

[Chương 8: Ngày thứ tám](#)

[Chương 9: Ngày thứ chín](#)

[Chương 10: Ngày thứ mười](#)

[Chương 11: Ngày thứ mười một](#)

[Chương 12: Ngày thứ mười hai](#)

[Chương 13: Ngày thứ mười ba](#)

[Chương 14: Ngày thứ mười bốn](#)

[Chương 15: Ngày thứ mười lăm](#)

[Chương 16: Ngày thứ mười sáu](#)

[Chương 17: Ngày thứ mười bảy](#)

[Chương 18: Ngày thứ mười tám](#)

[Chương 19: Ngày thứ mười chín](#)

[Chương 20: Ngày thứ hai mươi](#)

[Chương 21: Ngày thứ hai mươi một](#)

[Chương 22: Ngày thứ hai mươi hai](#)

[Chương 23: Ngày thứ hai mươi ba](#)

[Chương 24: Ngày thứ hai mươi tư](#)

[Chương 25: Ngày thứ hai mươi lăm](#)

[Chương 26: Ngày thứ hai mươi sáu](#)

[Chương 27: Ngày thứ hai mươi bảy](#)

[Chương 28: Ngày thứ hai mươi tám](#)

[Chương 29: Ngày thứ hai mươi chín](#)

[Chương 30: Ngày thứ ba mươi](#)

[Chương 31: Ngày thứ ba mươi một](#)

[Chương 32: Ngày thứ ba mươi hai](#)

[Chương 33: Ngày thứ ba mươi ba](#)

[Chương 34: Ngày thứ ba mươi tư](#)

[Chương 35: Ngày thứ ba mươi lăm](#)

[Chương 36: Ngày thứ ba mươi sáu](#)

[Chương 37: Ngày thứ ba mươi bảy](#)

[Chương 38: Ngày thứ ba mươi tám](#)

[Chương 39: Ngày thứ ba mươi chín](#)

[Chương 40: Ngày thứ bốn mươi](#)

[Chương 41: Ngày thứ bốn mươi một](#)

[Chương 42: Ngày thứ bốn mươi hai](#)

[Chương 43: Ngày thứ bốn mươi ba](#)

[Chương 44: Ngày thứ bốn mươi bốn](#)

[Chương 45: Ngày thứ bốn mươi lăm](#)

[Chương 46: Ngày thứ bốn mươi sáu](#)

Chương 1: Ngày thứ nhất

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

6.1.2017

Mối tình đầu của tôi tên là Linh kun (1), yêu đương thắm thiết đến nay cũng đã được sáu năm. Từ thuở thiếu thời đến khi tôi thành niên, từ cái tuổi ngây ngô không biết yêu là gì đến khi đủ lông đủ cánh, biết thế nào là cái nóng lạnh của đạo lý đối nhân xử thế.

(1) Kun: Cách gọi thân mật trong tiếng Nhật, kun là hậu tố sau tên con trai. Giống F kun trong truyện Anh không thích thế giới này anh chỉ thích em của tác giả Kiều Nhất.

Sở dĩ gọi là Linh kun vì trong tên anh có mẫu tự L, con người lại đơn thuần như một tờ giấy trắng, biệt danh là Zero.

Tôi còn nhớ lần đầu gặp Linh kun là tại lớp tiếng Ý.

Khi ấy còn chưa quen với cuộc sống ở nước ngoài, cũng chưa thạo tiếng nên mới đặc biệt tham gia lớp học bổ túc ngôn ngữ.

Lớp học bổ túc do các nữ tu và cha xứ yêu văn hóa Trung Hoa mở, các thầy cô là người Ý, cho nên sẽ mời thêm những người Trung Quốc am hiểu

tiếng Ý làm trợ giảng phiên dịch, Linh kun là một trong số những người đó.

Ngày đầu tiên đi học gặp một giáo viên người Ý, tôi lập tức cảm thấy bối rối. Trong lúc đang suy nghĩ nên làm thế nào để hiểu mấy từ ngữ nước ngoài kia, Linh kun cứ thế xuất hiện trong tầm mắt tôi... Tôi nhớ lảng máng anh mặc áo tay dài màu trắng, quần jeans, một tay chống lên khung cửa thờ đốc: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Vì ngược sáng nên tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt của Linh kun, chỉ là giọng nói của anh rất dễ nghe, ấn tượng cho đến tận bây giờ.

1,

Sức khỏe tôi không được tốt, nhẹ thì đau đầu ho khan, nặng thì sốt cao liệt giường.

Vì thế Linh kun vô cùng khắt khe về phương diện ăn uống của tôi... Ví dụ như tuyệt đối không được ăn nhiều đường, bây giờ cũng có rất nhiều người trẻ tuổi bị bệnh tiểu đường, nhất định phải uốn nắn ngay từ nhỏ, hoặc ví dụ như không được ăn quá nhiều snack và uống nước có ga, dạ dày tôi không được tốt, rất dễ bị viêm dạ dày, nếu tiếp tục thì sẽ biến thành ung thư cũng không chừng, còn thực phẩm ướp muối thì cấm tiệt, những loại đồ ăn như mì xào tương đậu bỏ vỏ dứa khoát không được ăn.

Cho nên tuổi già của tôi... À không, là tuổi trẻ của tôi khá thảm thương, mỗi giây mỗi phút đều phải ăn kiêng.

Có lần, tôi ăn cơm ở nhà Linh kun, vì tôi thích ăn chua cay nên dè dặt kéo

áo Linh kun, thở thở: “Em muốn thêm một ít giấm.”

“Em cảm thấy mình có thể ăn không?” Hôm qua tôi vừa đến gặp bác sĩ gia đình mua thuốc đau dạ dày, chắc hẳn Linh kun cho rằng vì sao tôi còn có mặt mũi để lên tiếng nên giận dữ cười khẩy.

“Thì chút xíu, một xíu xiu thôi.” Tôi lại cúi gầm mặt lên tiếng.

Mẹ Linh kun không nhịn được, đau lòng thốt lên một tiếng: “Ăn một chút giấm có sao đâu? Sao cứ cấm con bé ăn làm gì!”

Linh kun liếc mắt nhìn tôi, đại khái là cảm thấy tôi đặc biệt cố tình, rất biết nắm bắt tình hình, có lòng bày ra dáng vẻ đáng thương trước mặt mẹ của anh để xin ăn giấm. Nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả, Linh kun càng nghiêm khắc hơn, ngay cả mấy lời mẹ anh nói cũng vô ích.

“Thế thì một chút thôi nhé, rồi tháng sau cũng đừng hòng nghĩ đến việc động vào nữa.”

“...” Tôi khổ sở không nói nổi, chỉ có thể gật đầu.

Nhưng trên thực tế, trong lòng tôi đang gào thét: “Phật cao một thước đạo cao một trượng (2), anh cho rằng em dễ đi vào khuôn khổ thế sao?”

(2) Phật cao một thước đạo cao một trượng: Ý chỉ khi càng đạt được thành tựu thì càng gặp những chướng ngại lớn hơn.

2,

Độ cố chấp của tôi đối với đồ ăn vặt không phải là thứ người bình thường có thể tưởng tượng được, cho nên để đạt được mục đích thì luôn luôn không từ thủ đoạn nào.

Ngày trước tôi từng giở thói trẻ con với Linh kun, tắt điện thoại rồi kéo anh vào danh sách đen trên QQ, một mình bắt đầu lục tìm đồ ăn vặt trong tủ lạnh. Vì để hàn gắn vết thương tâm hồn mà không từ một thủ đoạn nào, tôi ăn hết một hộp kem, còn có vài bịch kẹo dẻo nữa.

Dù sao trong lúc yêu nhau, mỗi lần ăn vặt đều phải báo cáo với Linh kun, thất tình rồi thì thôi. Thỉnh thoảng trong lúc gọi điện thoại lên ăn vài viên kẹo cũng có thể bị Linh kun phát giác qua giọng nói ngọng nghịu của tôi.

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau, trong đầu tôi có thứ lóe sáng, nhớ ra còn một hộp sữa chua mới toanh để trong tủ lạnh nhà Linh kun... Phải làm sao đây? Tôi không phải là kiểu người phí phạm đồ ăn.

Vì vậy, tôi đã nghĩ thông suốt, vội mở điện thoại lên.

Linh kun lo lắng gọi lại cho tôi lần nữa, anh hỏi: “Em một thân một mình tắt máy lâu như vậy, có phải đang lén trốn trong góc khóc lóc rồi không?”

Tôi nói một cách úp úp mở mở: “Cũng hết rồi...”

Trên thực tế, tôi biết nhất định sẽ làm lành thôi, chỉ là muốn nhân cơ hội tạo ra chút bí mật nhỏ của riêng mình.

Tuy nhiên ngay tối hôm ấy tôi đã bị bắt tại trận, đồ ăn vặt tháng sau cũng không còn cơ hội để mua nữa.

3,

Gần đây, máu thèm ăn dồn lên não nên tôi thường lén lút ăn vặt sau lưng Linh kun.

Linh kun âm thầm nhìn chằm chằm sau lưng tôi rất lâu, đang lúc tôi vô cùng vui vẻ, anh u ám cất tiếng nói: “Được ăn nên trong lòng vui lắm à?”

Tôi lắp ba lắp bắp: “Em có ăn đâu.”

“Còn vờ vịt.”

Nếu đã bị phát hiện thì tôi cũng chỉ có thể sử dụng chiêu đập nồi dìm thuyền, nhanh tay cầm một gói bánh quy hỏi lộ anh: “Anh có muốn ăn một cái không?”

Nếu đã lên thuyền của tôi, vậy sẽ là người của tôi, chuyện lúc trước chẳng phải sẽ bỏ qua ư?

“Không.”

Hối lộ thất bại, tôi tiêu rồi.

Lúc này sao có thể từ bỏ được cơ chứ? Đây hoàn toàn không phải tác phong làm người trước nay của tôi, vậy nên tôi lại lấy dũng khí, dâng toàn bộ đồ ăn vặt bằng hai tay lên: “Chỗ này cho anh hết nhé?”

“Không cần.”

Bị anh làm cho xấu hổ hai lần, tôi cũng bực mình lắm chứ. Nhưng mà tôi không dám tưởng tượng hậu quả nếu như mình bỏ cuộc, chỉ có thể không ngừng kiên trì, lại tiếp tục ra chiêu: “VẬY anh muốn thế nào?”

Hôm nay Linh kun rất dễ nói chuyện, anh quan sát tôi một lúc lâu mới thấp giọng hỏi: “Nếu em thật sự muốn đến thế, vậy lấy thân để trả nhé?”

Không ngờ Linh kun lại là người như vậy, trước đây sao tôi không nhận ra nhỉ? Là tôi nhìn lầm, vẫn ôm ấp ảo tưởng với anh...

Nếu sớm biết miệng lưỡi anh thế này, lấy thân để trả vài lần có là gì đâu!

4,

Thật ra thì vẫn có đôi lúc Linh kun rất thấu tình đạt lý.

Khi anh đi siêu thị sẽ biết gọi điện hỏi xem tôi muốn mua đồ ăn vặt thế nào.

Tôi nắm được điểm mấu chốt: “Thật ra thì thứ em muốn ăn không được coi là nhiều, bimbim tôm Mimi cũng được này, tốt nhất là lấy cả mấy gói khoai tây chiên nữa, có bánh ruốc không? Em muốn hai hộp, còn kẹo vùng đậu phộng các thể loại nữa, anh cứ chọn dăm ba chục cái là được.”

Giọng nói của anh chợt trở nên nham hiểm: “Cái gì?”

“À, ý em là tùy ý mua năm ba loại thôi.”

“Anh hỏi em uống sữa đậu nành không, những thứ khác cũng đừng hòng nghĩ đến.”

“Ừ thì em uống.” Ngay sau đó tôi sôi máu, dứt khoát cúp điện thoại.

Chưa từng thấy loại người nào mặt dày đi siêu thị mua đồ ăn vặt mà chỉ mua sữa đậu nành như thế bao giờ!

Đợi đến khi Linh kun về nhà, tôi luôn mồm luôn miệng nói: “Mua đúng sữa đậu nành thôi đấy, mấy cái kia ấy hả, em bị nhiệt miệng, thật ra thì không ăn cũng chả sao. Đúng không? Có phải em ngoan lắm không? Vậy cuối tuần cho phép em ăn sushi nhé?”

“Còn phải xem biểu hiện của em đã.” Linh kun mỉm cười thỏa mãn.

Nên vạch trần sự đen tối của Linh kun ngay tại đây hay là vẫn nên ca ngợi cách lo lắng quan tâm cho tôi như người bố của anh nhỉ... Dù sao thì cũng chẳng có ai kiểm tra đo lường từng nơi sản xuất rồi thành phần sữa nào thích

hợp để uống ở phòng thí nghiệm, sau đó mua cho tôi uống vào buổi sáng như anh cả.

Chương 2: Ngày thứ hai

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

5,

Linh kun mù tịt đối với mỹ phẩm nhưng mấy hôm nay lại có ý định mua cho tôi một cây bút kẻ mắt.

Trong lòng tôi tự nhủ: Được chứ, đương nhiên là được rồi.

Sau phút giây hưng phấn, tôi rơi vào suy tư, nếu dựa theo sự hiểu biết của tôi với Linh kun thì đằng sau chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

Tôi hỏi thẳng người đó: “Anh biết bút kẻ mắt là gì không?”

Có thể Linh kun cũng chẳng hiểu được tính nghiêm trọng của việc này, anh ngập ngừng rất lâu mới trả lời: “Là bút kẻ lông mày à?”

“...”

Tôi vuốt mặt, hít một hơi thật sâu rồi cố nặn ra một nụ cười.

Không nên kì vọng quá nhiều vào người đàn ông này mà.

6,

Ngoài mặt, Linh kun cũng xem như thành phần tri thức nho nhã.

Nhưng trên thực tế thì dục vọng chiếm hữu của anh cực mạnh, khả năng ghen tuông thuộc hàng thượng thừa.

Mấy ngày trước, tôi cũng chỉ đến nhà bạn thân ngủ một đêm. Mà trong nhà vừa hay có một cậu thanh niên bằng tuổi nuôi một con mèo Ragdoll (1), tôi lại yêu mèo vô bờ bến nên đã thuận tay chụp vài tấm hình.

(1) Ragdoll là tên một nòi mèo với đôi mắt màu xanh dương và bộ lông hai màu tương phản đặc trưng. Nó là giống mèo to lớn, với cơ bắp rắn chắc và bộ lông mềm mại và hơi dài. Chúng cũng được biết đến là giống mèo hiền lành, dễ bảo và dễ thương.

Trước khi ngủ tôi gọi cho Linh kun, anh hỏi với giọng giận dỗi: “Về chưa?”

Tôi nghe thấy giọng anh không được bình thường thì tim đập thành thịch, run rẩy cất tiếng: “Vẫn chưa về...”

Linh kun hừ lạnh một tiếng: “Vậy thì đừng về nữa.”

Tôi: “...”

Chắc là anh lại tưởng tượng ra cái cảnh tôi và chủ nhân của con mèo Ragdoll kia anh sờ em vuốt, hai bên vui vẻ cùng chơi với mèo đây mà.

Đàn ông quả thật như kim dưới đáy bể, quá phức tạp.

7,

Cũng có lúc tôi nổi máu trêu ghẹo Linh kun.

Nhân lúc anh đang đánh hạng LOL (2), tôi lên thôi vào loa để thu hút sự chú ý của anh.

(2) Liên Minh Huyền Thoại (viết tắt: LMHT, tiếng Anh: League of Legends, viết tắt tiếng Anh: LOL) là một trò chơi video đấu trường trận chiến trực tuyến nhiều người chơi (MOBA - Multiplayer Online Battlefield Arena) được Riot Games phát triển và phát hành cho hệ điều hành Microsoft Window và Mac OS X, lấy cảm hứng từ mod Defense of the Ancients cho trò chơi video Warcraft III: Frozen Throne.

“Hửm? Làm sao vậy?” Linh kun hạ giọng hỏi.

Tôi nở một nụ cười xảo quyệt, cố ý nói nhỏ: “Em nghĩ câu này sẽ ảnh hưởng đến trận đấu của anh.”

“Em nói thử xem.” Lúc chơi game anh cũng chẳng thèm đáp lại mấy trò phá đám của tôi.

“Em muốn “pằng pằng pằng” với anh.”

Âm thanh gõ bàn phím dồn dập ở đầu bên kia của anh lập tức dừng lại, qua một lúc lâu anh mới kịp phản ứng, lập tức bật cười rồi nói: “Em nói xem, em có phải là người được quân địch phái tới để làm nhiễu loạn thính giác của anh không thể? Câu này quá có sức ảnh hưởng.”

8,

Linh kun thuần khiết hơn tôi, tôi vô cùng không muốn thừa nhận sự thật này.

Nhớ có lần đang nói chuyện phiếm, anh lên tiếng: “Anh muốn em ăn anh...”

Sau câu nói ấy tôi ngây người rất lâu, kinh hãi đến nỗi suýt bỏ chạy. Ngay lập tức tôi bày ra bộ dạng khiếp sợ kết hợp với chuỗi dấu chấm than.

Không ngờ Linh kun giấu giếm nhiều năm như vậy, hóa ra trong lòng lại là kẻ ham mê tình dục.

Một lát sau , Linh kun mới từ tốn lên tiếng: “Vừa rồi anh nói nhầm, là ăn đồ anh nấu. Em nói đi, em nghĩ cái gì đấy?”

Tôi chột dạ nhưng vẫn còn mặt dày lên tiếng: “Không... không nghĩ gì cả.”

9,

Trong khoảng thời gian yêu đương với Linh kun, anh giúp đỡ rất nhiều người. Bởi vì nhân phẩm tốt tình thương người lại dạt dào cho nên ai ai cũng quý mến Linh kun, bao gồm cả thầy cô dạy dỗ tôi và hiệu trưởng. Bởi vì là người Ý cho nên tư tưởng của họ vô cùng cởi mở, để giúp Linh kun theo đuổi tôi, họ còn thường bày ra một vài mánh khóe.

Có vài giáo viên người Ý tương đối thân thiết với bố mẹ tôi, biết tôi bị cấm túc ở nhà nên đến tận nhà để thuyết phục bố mẹ cho tôi đi tự tập, trên thực tế là ném tôi vào vòng tay Linh kun rồi còn nháy mắt vài cái, khẽ nói: “Lần sau nếu còn yêu cầu kiểu này nữa thì nhớ tìm đến tôi là được.”

Linh kun mỉm cười rồi gật đầu một cái.

Tôi run lẩy bẩy trong lòng anh: Rốt cuộc người đàn ông này dùng thủ đoạn gì mà lại thu phục được nhiều người đến thế?

Bởi vì có một vài lí do cá nhân cho nên mối quan hệ của tôi và người nhà không được tốt lắm, thậm chí có thể nói là tệ. Những thứ như đối nhân xử thế này, có rất nhiều điều đều do Linh kun dạy tôi, kể cả các ngành học.

Anh vừa là bạn vừa là thầy cũng vừa là bố.

Thậm chí hồi cấp 3, khoảng thời gian tôi và Linh kun học cùng trường, giáo viên tiếng Anh vô cùng thích so sánh thành tích kém cỏi của tôi với Linh kun.

Linh kun chỉ hận rèn sắt không thành thép, vẫn cứ dạy thêm cho tôi để tôi thi đạt yêu cầu.

Giáo viên tiếng Anh vừa nhìn thấy kết quả thì rất hài lòng: “Nhất định là Linh kun dạy thêm cho em, phải không?”

Nội tâm của tôi: Chỉ cầu xin thầy đừng đi mách lẻo, em không chịu nổi đâu.

10,

Tình cờ có một lần khi tôi và Linh kun gọi điện thoại thì bên cạnh anh lại có người.

Cháu gái của anh ngạc nhiên hỏi: “Chú ơi, ai đang nói chuyện với chú vậy ạ?”

Tôi nín thở chờ, cảm thấy hơi khó xử.

Linh kun cười một tiếng rồi giải thích với con bé: “Là cô của cháu đấy.”

11,

Mẹ của Linh kun đối xử với tôi rất khác với anh ấy.

Có lẽ là vì trong nhà toàn con trai, bà lại mong mỗi có con gái cho nên đối xử với tôi có thể gọi là rất yêu thương và cưng chiều. Bình thường khi tôi ra khỏi nhà một mình, bà đều liên tục căn nhắc Linh kun cả buổi vì lo lắng cho sự an nguy của tôi.

Có một hôm tôi nhìn thấy mẹ của Linh kun thêm tôi trên WeChat, tôi vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Sao mẹ anh lại thêm em thế nhỉ?”

Linh kun sững người một lát mới cất tiếng: “Chắc là lo em một mình ở thành phố A đấy, hai hôm nay mẹ hỏi anh suốt về tình hình của em, mẹ rất lo lắng cho em. Chỉ có điều sao mẹ lại biết được WeChat của em nhỉ?”

Khi nói đến về sau, sự nguy hiểm trong giọng nói của anh tăng thêm...

Tôi nghiêm túc suy nghĩ... Có lẽ giữa chúng tôi đã xuất hiện kẻ phản bội.

12,

Bình thường miệng lưỡi Linh kun chẳng hề lạnh lợi, thỉnh thoảng mới xuất chiêu trêu chọc khiến người khác ngứa ngáy chân tay.

Khoảnh khắc để lại ấn tượng khá sâu sắc là khi anh nghiêm túc nói với tôi một chuyện: “Anh muốn em nở mày nở mặt gả cho anh.”

13,

Thỉnh thoảng tôi sẽ giở mấy trò trái tim thiếu nữ (3) với Linh kun.

(3) Trái tim thiếu nữ: Để chỉ những cô gái thuần khiết, ngây thơ với trái tim nhạy cảm. Cũng dùng để miêu tả những cô gái đa sầu đa cảm, luôn hướng tới những thứ lãng mạn ngọt ngào.

Có một khoảng thời gian không biết thế nào, nói chung là tôi đã kí kết đủ các loại khế ước.

Tôi giở ngón út trước mặt Linh kun, nghiêm túc tuyên bố: “Ký khế ước với em đi.”

Linh kun không tỏ rõ ý kiến, chỉ nhú mày: “Ký xong thì quyền sở hữu em sẽ thuộc về anh.”

Tôi xoa cằm suy tư một lúc, luôn cảm thấy đây là một vụ mua bán lỗ vốn nên liền bổ sung thêm điều khoản: “Nhưng mà em có điều kiện đi kèm đó là anh phải đối xử với em cực kì tốt.”

“Được.” Linh kun rất quyết đoán, điều này khiến tôi hơi khó tin.

Tôi do dự ngoéo tay với anh, chỉ nghe thấy anh lên tiếng: “À, hình như em chưa rõ điều khoản cuối cùng của khế ước, điều kiện đi kèm phải nêu rõ toàn bộ quyền quyết định thuộc về đằng trai.”

Tôi sợ hãi tột độ: “Hả?”

Chẳng lẽ chỉ cần anh ấy cảm thấy việc đó tốt với tôi thì chính là tốt à?

Đã sớm biết là có bẫy mà!

14,

Linh kun chưa từng hiểu trái tim của thiếu nữ, tôi hỏi anh ấy nếu như người anh thích uống say rồi nằm trên giường của anh thì anh sẽ làm thế nào?

Lòng tôi tràn đầy chờ mong anh sẽ nói ra mấy lời khiến người khác ngượng ngùng, nào ngờ anh suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn tôi chăm chăm, giọng nói đầy nguy hiểm vang lên: “Anh sẽ đánh em.”

Anh sẽ đánh em...

Sẽ đánh em...

Tôi mếu máo, mình đang trêu chọc ai thế này?

15,

Linh kun cũng biết một chút lãng mạn.

Mùa đông ở nước Ý rất lạnh, chưa đến tháng 12 mà trời đã rét buốt.

Một hôm tôi đến nhà Linh kun, còn chưa cởi quần áo ngoài ra đã chui vào chăn của anh.

Ngoài mặt Linh kun tỏ ra chê trách nhưng mặt khác lại cuộn chặt tôi lại rồi ôm vào lòng.

Dường như bầu không khí quá mức mờ ám, đột nhiên anh kéo chăn trùm kín đầu tôi khiến cho bốn phía đều quanh quẩn hơi ẩm, mọi thứ đập vào mắt tôi đều tối đen như mực.

Linh kun chạm vào gò má tôi, nhẹ nhàng mở miệng: “Tốt lắm, bây giờ anh muốn ăn em.”

Cảm giác rất kì quái khiến toàn thân tôi nóng bừng, tôi co người lại, run lẩy bẩy: “Anh là sâu hả?”

“Sâu? Vậy em sợ không?”

Tôi im lặng rất lâu, quyết định đập nôi dìm thuyền, bèn vén chăn lên hét to: “Vậy thì cho con sâu chết cóng luôn đi.”

Linh kun chán không buồn nói: “...”

Anh kéo tôi vào chăn, chắc là trong lòng đang nghĩ: Rồi rồi rồi, anh chịu thua, mau kéo chăn lại đi cô nàng không hiểu phong tình là gì này!

Chương 3: Ngày thứ ba

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

16,

Có lẽ ban ngày ở bên cạnh Linh kun quá nhiều nên dẫn đến mỗi đêm hầu như tôi đều mơ thấy anh, Linh kun cũng vậy.

Còn nhớ có một lần, tôi nằm mơ.

Trong mơ tôi và Linh kun cũng chưa tính là quen nhau, anh là ông chủ một cửa hàng đồ điện, bình nóng lạnh của nhà tôi bị hỏng, cần tìm người sửa, Linh kun liền xung phong hẹn thời gian đến sửa.

Khi đến gần ngày sửa, Linh kun đột nhiên gọi điện đến: “Bình nóng lạnh nhà cô chắc cần một khoảng thời gian mới sửa xong được, nếu không ngại thì lát nữa tôi đến ngay.”

Tôi không ngờ ông chủ cửa hàng lại tận tâm như vậy, nhảy cẫng lên nói được thôi. Lại nhìn đồng hồ, trong lòng đầy lo lắng: “Nhưng mà bây giờ đã mười một giờ đêm rồi, ông chủ đến sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Linh kun nói qua loa vài câu liền cúp máy.

Đêm hôm đó, anh chỉ tốn nửa tiếng đã sửa xong bình nóng lạnh rồi mượn có không đi xe, muốn ngủ lại nhà tôi.

Trong mơ, tôi ngẩn người không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra. Vừa rời giường mới hoàn hồn: Không đúng, có phải Linh kun đang nhân cơ hội này sàm sỡ tôi không vậy?

Ngay cả trong mơ mà con người này cũng không bằng cảm thú như vậy!

17,

Linh kun từng nằm mơ thấy tôi.

Anh rất thích lịch sử Trung Hoa và lịch sử Nhật Bản thời chiến quốc, cũng hay thích những game kiểu chiến lược.

Có lần anh mơ thấy mình là một người ở ẩn nơi rừng sâu núi thẳm, là kiểu người khá có phong thái thần tiên, có thể so với Khổng Minh.

Không biết qua bao lâu sau, có Lưu Bị... à không, là một kiểu người giống như quân vương đến cửa viếng thăm, với mong muốn mời được Linh kun xuống núi đến nơi ở của ông ta làm quân sư.

Linh kun một thân một mình ở ẩn quen rồi, không chịu bước vào thế tục phàm trần, liền từ chối: “Sự ưu ái của chủ thượng, tại hạ thẹn không dám nhận, xin mời về cho.”

Vị quân vương vượt chòm râu, vẫn vui vẻ như trước cất lời: “Chỉ cần người chịu giúp ta, ta bằng lòng gả công chúa cho người.”

Linh kun hơi ngạc nhiên, trong mơ cũng nhanh chóng nghĩ đến bóng hình tôi, lại từ chối lần nữa: “Lòng tại hạ đã có nơi có chốn, mong chủ thượng đừng trách.”

“Hầy, đừng từ chối sớm như vậy.” Rõ ràng quân vương cũng là người từng trải, Linh kun lâm bẫm: “Không thể.”

Ông ta vỗ tay một cái, trong phút chốc có một cô nương diễm lệ mặc áo dài bước ra từ sau tấm bình phong.

Linh kun thoáng nhìn qua, hai mắt nhìn thẳng, đó còn không phải là tôi tài hoa phong nhã đấy sao?!

Người này thấy sắc quên nghĩa, lật mặt như lật sách, lập tức quỳ xuống dưới chân nhạc phụ tương lai, khẩn thiết cầu xin: “Xin chủ thượng gả công chúa cho tại hạ.”

Vị quân vương cũng biết ra vẻ kiêu cách, cười hả hê một tiếng: “Chẳng phải vừa rồi người nói không thể sao?”

“Tại hạ nguyện giúp chủ thượng một tay, xin người gả công chúa cho tại hạ.” Linh kun lại cúi đầu ra vẻ trung thành.

Cuối cùng không biết anh dùng thủ đoạn gì đã nhanh chóng kết hôn với tôi.

Đêm tân hôn, người này uống không nhiều lắm nhưng vừa lên giường tân hôn đã bị tôi chỉ vào nơi cứng nhắc nào đó của anh, phun ra mấy câu: “Thứ này của anh trông giống như không dùng được nữa rồi.”

Linh kun đỏ mặt, anh cảm thấy bị sỉ nhục, vội phản bác: “Thử một chút thì biết.”

Sau đó thì chuyện này chuyện nọ, không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì. Nói tóm lại, Linh kun nói cuối cùng anh thống nhất thiên hạ, còn sinh vài đứa con, mỗi lần muốn gần gũi với tôi đều bị mấy đứa con trai cản lại, thật sự rất đáng ghét.

Khi anh tỉnh ngủ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ chính là: Đời này tuyệt đối không muốn có con trai, tuyệt đối không muốn! Con gái là đủ, con trai nhất định là ác mộng!

Giọng anh đầy ai oán: “Nếu như có thể, sau này anh giúp em đỡ đẻ nhé.”

Tôi khiếp sợ: “Không phải anh định học khoa nội sao? Hay là bác sĩ gia đình gì ấy nhỉ? Thế nào bây giờ lại qua khoa sản rồi?”

“Lúc nào cũng cảm thấy chuyện này không thể qua tay người khác.”

“Chỉ vì mục đích này thôi sao?”

Linh kun im im một lúc rồi thật thà nói: “Nếu như sinh con trai thì anh sẽ nhét nó vào lại.”

Tôi câm nín: “...”

Thế này là thế nào đây trời?!

18,

Mỗi lần có bài kiểm tra tôi đều bày ra bộ dạng như sắp sửa đánh giấc đến nơi, khiến Linh kun phiền đến nỗi không chịu nổi.

Để ngăn chặn cái miệng không ngừng lải nhải của tôi, anh chỉ có thể dành chút thời gian dạy thêm cho tôi.

Trước khi tôi bước vào phòng thi, Linh kun hung dữ lên giọng: “Đợi thi xong, em sẽ chết chắc!”

Da đầu tôi run lên, từ giờ đến lúc thi xong chỉ còn một tiếng đồng hồ, tôi cứ luôn có một dự cảm không lành.

19,

Linh kun giống như ông già vậy, ngay cả Weibo cũng không dùng, trước đây từng dùng một chút cũng là vì tài khoản trò chơi bắt buộc.

Để tăng thêm niềm vui trong cuộc sống của anh, tôi liền giúp anh theo dõi một đồng người, khiến bảng tin của anh sống động một chút để xua đi sự cô đơn.

Linh kun đột ngột giờ điện thoại lên, chỉ vào tường nhà một tài khoản Weibo nào đó đang giải thích tư thế không thể diễn tả được, anh hỏi tôi: “Em theo dõi nhiều người như vậy, có phải muốn nói với anh một số chuyện không tiện nói phải không? Được rồi, vậy em thích chơi tư thế nào?”

Tôi á khẩu, nhanh chóng cảm nhận sâu sắc thế nào gọi là tự lấy đá đập vào chân mình.

20,

Khoảng thời gian Linh kun yêu thầm tôi, anh đã từng rất để tâm đến mùi hương của tôi.

Có một ngày, anh đứng cách một cửa hàng như ngửi thấy mùi hương của tôi nên dừng bước không đi tiếp, dù thế nào cũng không chịu đi, làm như cảm thấy tôi đang trốn trong đó vậy.

Tôi đỡ trán, nghĩ thầm: Sao người đàn ông này giống chó thế nhỉ?

21,

Một ngày ba bữa của tôi gần như đều do Linh kun lo liệu, buổi sáng anh sẽ dậy sớm hơn tôi, vắt óc nghĩ cách làm bánh bao cho tôi.

Trước khi ngủ anh cũng sẽ hỏi ý tôi: “Sáng mai em muốn ăn gì?”

Tôi ngẫm nghĩ đôi chút: “Gà rán đi!”

Đó là rán gà đến khi vàng ươm kết hợp với phô mai lát và sốt cà chua, cắn một miếng, chua ngọt vừa đủ, mùi vị hoàn hảo. Có điều Linh kun sẽ không để tôi ăn quá nhiều, bởi vì đồ chiên nóng sẽ gây nhiệt miệng.

“Được.” Linh kun lập tức quả quyết đồng ý.

Tôi được đăng chân lên đăng đầu: “Nếu không thì cho em nguyên một miếng đi, nửa miếng ít lắm.”

Linh kun không đồng ý: “Nóng lắm, nửa miếng thôi.”

Đây là một vấn đề quan trọng, tôi suy tư một lúc rồi lại nói: “Vậy thì cắt thành hai nửa, sau đó chồng lên nhau, vậy là thành nửa miếng rồi.”

Linh kun nghe xong thì bật cười: “Như thế còn không phải là một miếng à?!”

Tuy rằng Linh kun học khóa trên tôi nhưng lại cùng chuyên ngành, trong trường cũng chỉ có hai chúng tôi là người Trung Quốc.

Có vài môn Linh kun rất xuất sắc, vốn thành tích trong nước cũng không tệ, mấy người bạn ngoại quốc đều đùa, gọi anh là “quái vật” hoặc “người máy”.

Có một môn tôi và Linh kun học chung giáo viên, cũng là phó hiệu trưởng của trường luôn. Có lẽ do tính tình tôi lạnh lùng lại không thích nói chuyện cho nên giáo viên cũng ít khi “chọc ghẹo” tôi, nhưng biết Linh kun là con trai lại dễ tính thì rất thích đùa giỡn làm khó anh.

Có một lần, thầy giáo đột nhiên xúc động thốt ra một câu: “Thành tích môn này của em gái Linh kun ở khóa dưới cũng tốt lắm.”

Bạn học của Linh kun bật cười, họ nói với ông ấy: “Thầy có bị sao không vậy, đó không phải là bạn gái của cậu ấy à?”

Cũng vì ngày thường thân mật quá, Linh kun đều thuận miệng nói dối tôi là em gái của anh nhưng người tinh mắt cũng nhìn ra là chuyện gì, chỉ có ông thầy này tương đối ngốc...

Thầy giáo sững sốt: “Có thể yêu em gái ruột của mình được à?”

Linh kun vội ho một tiếng, anh nhìn lên trần nhà, im lặng không lên tiếng.

Chương 4: Ngày thứ bốn

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

23,

Có lẽ vì vô cùng hiểu tính cách của Linh kun nên từ trước đến giờ tôi đều không lo lắng việc anh tiếp xúc với người khác giới, trái lại tôi còn cảm thấy đáng yêu, vì anh không thể qua loa lấy lệ được, cộng với bộ dạng cẩn thận như tránh còn chẳng kịp làm cho người khác rất thích thú.

Linh kun sẽ không nói chuyện phiếm với người khác giới cũng không có bất cứ người bạn khác giới nào, không phải do tôi cấm cản gì mà là bản năng anh cho rằng có người yêu rồi thì nên vạch rõ ranh giới với tất cả mọi người.

Cũng có vài lời ra tiếng vào sau lưng, nói rằng Linh kun còn chưa kết hôn với tôi mà đã như vậy, sau này kết hôn rồi còn không phải sẽ đội tôi lên trời luôn hay sao.

Lại nhớ có lần, tôi và Linh kun lục đục cãi nhau.

Bạn của Linh kun chen vào: “Tính tình cô ấy thế này mà cậu nhẫn nhịn được à?”

Thủ phạm rõ ràng là tôi nhưng Linh kun cũng không để cho người ta nói

tôi không tốt dù chỉ nửa câu, anh lạnh lùng liếc mắt: “Bạn gái của tôi mà đến lượt cậu chỉ tay năm ngón à?”

24,

Lại nói đến lúc tôi vừa mới ra nước ngoài thì ở nhà anh họ.

Vừa hay anh họ tôi là bạn của Linh kun, khi cả hai cùng về nhà, anh ấy đột nhiên vu vơ nhắc đến: “Nhà tớ có cô em họ đáng yêu lắm, cậu vào gặp một chút không?”

Linh kun khinh thường liếc anh ấy một cái, chắc hẳn cho rằng người này quá đáng ghét.

Anh gặp em họ cậu ta làm gì?

Vì vậy liền từ chối.

Tình cờ nhớ lại chuyện cũ, bây giờ ngẫm lại.

Linh kun nắm tay thở dài: “Nếu khi đó đến nhà cậu ấy có phải sẽ biết em sớm hơn một chút không nhỉ? Còn yêu nhau sớm hơn một chút?”

Nội tâm của tôi: Anh vẫn còn lẩn tránh là chưa đủ sớm à? Một mình nuôi một đứa em gái nhỏ còn chưa đủ sao?

25,

Linh kun có một người bạn tên là K kun.

Bề ngoài K kun không tệ lại còn dẻo miệng, người này nhất định sẽ tiến xa trên con đường của các em gái.

Một ngày nọ, khi có bạn gái mới, anh ta không kìm lòng được chạy đến trước mặt Linh kun khoe ân ái: “Áo này, quần này, giày này... đều là bạn gái tớ mua cho tớ đấy. Bạn gái cậu có mua cho cậu không? Mua không?”

“Tiền của cô ấy thì giữ cho bản thân là được rồi.”

“Cậu như vậy là không được, bây giờ làm gì có chuyện nam bỏ tiền hết, bọn tớ muốn có qua có lại.”

Linh kun im lặng, đại khái là không biết phải làm thế nào để tên này hiểu ra. Một lúc lâu sau anh mới thốt lên: “Cậu bám váy đàn bà thế này thật sự không thành vấn đề sao?”

“Bám váy đàn bà cũng là một loại năng lực đấy!” K kun đắc ý.

Nói đến tiền, thật ra tôi và Linh kun đã từng nói chuyện rồi: “Nếu như em kiếm được khoản tiền đầu tiên thì em mua nhà cho chúng ta trước nhé?”

Linh kun không chút nghĩ ngợi lập tức từ chối: “Tổ ấm của anh, anh muốn dùng tiền mình tự kiếm được để mua.”

26,

Đạo gần đây tôi và Linh kun chơi Mộng Huyền Tây Du, anh sẽ giúp tôi luyện cấp.

Điện thoại được kết nối, anh lâu bầu một câu: “Có muốn anh bá sư cho em không?”

Tôi đáp qua loa: “Tùy anh đấy.”

Linh kun suy nghĩ hồi lâu rồi kiên định nói: “Cũng không cần, bá anh làm sư là được rồi.”

Tôi như muốn học máu, lên tiếng: “Anh đúng là nước phù sa không để chảy ruộng ngoài mà.”

“Sau khi xuất sư thì gả cho anh.” Anh chợt nói một câu đầy kích động, làm hại tôi không chút đề phòng mà trúng chiêu, tim đập loạn xạ.

Thật là... đại nghịch bất đạo! Nhưng mà tôi thích.

Từ nhỏ đến lớn, Linh kun đều là người thu dọn mớ hỗn loạn cho tôi.

Anh không cho phép người khác nói không tốt về tôi, khi về nhà anh sẽ đích thân dạy dỗ tôi, khiến tôi khổ không thể tả.

Bình thường khi tôi gây họa tại nhà anh, làm vỡ bát đĩa, mẹ của Linh kun hỏi tới, anh lập tức nói: “Con làm vỡ đấy.”

Tôi làm nước đổ ra sàn, Linh kun lại nói: “Con làm đổ nước.”

Đóng tủ lạnh hơi mạnh, suýt thì rơi cả cánh tủ, Linh kun phản ứng ngay tức thì: “Con đóng đấy.”

Đến nỗi mấy ngày gần đây, tôi không biết mình chơi đùa kiểu gì mà nhảy đến nỗi làm gãy cả ván giường của anh.

Linh kun không chịu nổi nữa, nhìn đồng giường gãy bên dưới đệm, đang định dạy dỗ tôi một trận thì mẹ của anh hỏi: “Giường con sao vậy?”

Linh kun nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lẽo nhìn tôi chăm chăm: “Con nhảy đấy!”

Thật sự có thể gọi là có bộ giáp lợi hại quá mà.

28,

Khi cúi kính, tôi sẽ giận dữ ùng ùng hét lên: “Em ghét anh.”

Linh kun chỉ biết nhỏ giọng, oan ức trả lời: “Không sao, anh yêu em là được rồi.”

Lại cảm thấy không đủ, anh bổ sung thêm: “Ngược lại chuyện em ghét anh cũng không phải lần một lần hai.”

29,

Khả năng nấu nướng của tôi vô cùng kém cỏi, có thể được phong là nữ vương hắc ám.

Ngược lại, về phương diện này Linh kun rất có thiên phú, tạo thành hai mặt chính tà đối lập với tôi.

Dù thế nào thì anh cũng biết nấu cơm, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng tập luyện loại việc này.

Một lần tình cờ Linh kun muốn tôi tự xuống bếp làm trứng luộc, ngay cả tôi có nấu mì ăn liền anh cũng có thể ăn đến nổi cảm động.

Người này thật là phiền phức quá đi mất, vì vậy tôi đồng ý xuống bếp luộc trứng vì anh.

Linh kun vô cùng vui vẻ ra khỏi nhà, giữa trưa anh về, đúng là trên bàn đã bày một đĩa đầy trứng luộc.

Anh cầm lên, dè dặt cắn một miếng, nhú mồm... nhìn biểu cảm muốn nói rồi lại thôi này, hình như không hay rồi.

Tôi không vừa lòng: “Sao nào? Mùi vị không ngon à? Lần này em đã đặc biệt điều chỉnh lửa đáy, cũng đâu bị nát!”

Linh kun mím môi, khẽ lẩm bẩm: “Nhưng mà chưa chín.”

Anh vừa dứt lời, lòng đỏ từ vết rách trên bề mặt trứng chảy ra, rơi vào bát.

Lúc này tôi mới sực nhớ: Linh kun không thích ăn sống, sống một chút cũng không ăn. Không thích ăn thịt, cũng không thích hải sản, rất kén chọn. Nhưng mà tôi lại thích ăn thịt, beefsteak nếu không còn màu đỏ thì không tài nào nuốt trôi. Ngày thường tôi toàn quen thói bới bới móc móc trong bát rồi cướp thịt của anh.

30,

Buổi sáng ăn bánh quây, tôi hay bỏ thêm giấm vào bát.

Linh kun cản tôi: “Đừng bỏ thêm.”

Đúng lúc đang hăm hở, tôi không nghe rõ. Ngay lập tức, trượt tay một cái, đồ đầy giẫm lên người Linh kun.

Anh hít một hơi thật sâu, trợn mắt như đang nói: Em nhất định phải chết.

31,

Bởi vì trường của tôi và Linh kun ở thành phố khác nên mỗi buổi sáng đều phải ngồi tàu hỏa nửa tiếng đồng hồ.

Anh sẽ nấu xong bữa sáng, đổ sữa ấm vào bình giữ nhiệt rồi mang đến tận tàu hỏa cho tôi ăn.

Tôi liếm cái cốc nhỏ, bung sữa nằm rạp lên đầu gối Linh kun, xấu xa nói với anh: “Anh muốn thấy người đẹp uống sữa không?”

Linh kun nhú mày, nhìn thoáng qua khoảng cách giữa tôi và hông anh, bình tĩnh cất lời: “Dám ngã vào người anh, anh đánh chết!”

Sống lưng tôi tê rần, hậm hực rút tay lại, không dám lơ mãng nữa.

Sau đó tôi suy nghĩ một chút, hình ảnh quần Linh kun toàn sữa màu trắng quả thật hơi không hay thật.

Trước đây lúc đợi Linh kun tan học, tôi sẽ gửi cho anh một tin nhắn: “*Trời mưa, em đợi bên ngoài lạnh quá. Em đến quán ăn nhanh ăn tteokbokki (1) đây, anh nhất định phải tới đón em đây.*”

(1) Tteokbokki hay Ddeobokki là món bánh gạo truyền thống của Triều Tiên, ngoài ra còn là một món ăn nhanh bình dân thường bán ở các quầy hàng ven đường. Nó có nguồn gốc từ món tteok jjim, một món ăn cung đình làm từ bánh dày thái mỏng, thịt, trứng và gia vị rồi nướng lên.

Gửi tin xong tôi thoáng ngáy người nhìn chăm chăm ra cửa.

Anh hùng cái thế của tôi nhất định sẽ bước vào cánh cửa đó, đưa tôi về nhà.

Nhưng trên thực tế, từ trước đến nay đều sẽ là thế này: “Ngoại trừ tteokbokki, em còn ăn gì nữa? Nem rán? Thêm bao nhiêu giấm, bao nhiêu tương ớt vậy? Không thành thật khai báo thì em nhất định sẽ chết chắc.”

“...” Tôi oan ức quá mà.

Chương 5: Ngày thứ năm

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

33,

Bởi vì có chứng bệnh sợ giao tiếp nghiêm trọng nên trong lòng tôi còn một chút chướng ngại về mặt tâm lý, không thích nói chuyện lắm. Gần đây đến viện điều dưỡng thực tập phải tiếp xúc với rất nhiều người cho nên tôi vô cùng sợ hãi.

Linh kun an ủi tôi: “Đừng sợ, có chuyện gì thì nói anh biết, anh giải quyết giúp em. Anh sẽ bảo vệ em, không cần phải sợ.”

Tôi chui trong chăn không chịu thò ra, ngoài miệng còn lẩm bẩm: “Nhưng mà đáng sợ lắm.”

“Lúc nào anh cũng ở cạnh em, em sợ gì nào? Cứ vui vẻ chơi đùa là được, nhiệm vụ của em cũng chỉ có đi chơi thôi.”

Mặc dù rất muốn cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ nhưng tôi vẫn hơi buồn: “Vậy em có thể ăn gà rán và sủi cảo không?”

“Không thể!”

Tôi ôm ngực rên rỉ: “Ngày mai phải làm sao đây, không ăn gà rán làm sao thả lỏng được...”

Linh kun hết cách, đành thỏa hiệp: “Được được được, em ăn đi.”

Kế hoạch ăn gà rán và sủi cải hoàn thành viên mãn.

34,

Mỗi lần Linh kun về nhà, việc đầu tiên anh làm là sờ lên trán tôi nói nhỏ: “Không sốt, tốt lắm.”

Sau đó sáp lại gần gò má tôi, đang lúc nụ hôn sắp ập tới, anh đột ngột dừng lại, giọng nói không mấy dịu dàng: “Em lén ăn quýt?”

Tôi ập a ập ứng: “Sao anh biết?”

“Đoán được.”

35,

Lúc đang đi trên đường cùng Linh kun, tôi đột nhiên chỉ về phía trước, nói: “Trước mặt có xe đổ rác, chúng ta đi vòng qua bên trái đi.”

Linh kun liếc tôi một cái, kinh ngạc thốt lên: “Cục cưng nhà tôi không thể nào thông minh như vậy, nói mau, cô là ai?”

Tôi á khẩu.

Đột nhiên anh khẽ cười một tiếng, bắt lấy tay tôi, chậm rãi lên tiếng: “Vậy để tôi kiểm chứng một chút nhé?”

Rõ ràng định mượn dịp “quấy rối” mà, tên lưu manh này!

36,

Bây giờ nhớ lại, chỉ thấy cũng thật sự ít chuyện khiến con gái phải tim đập chân run.

Linh kun ít khi hôn tôi, cũng không phải không hôn mà anh cho rằng hôn môi dễ truyền nhiễm đủ các thể loại vi khuẩn, ví dụ như hôn khi môi bị nứt nẻ, có thể sẽ tiếp xúc với máu của anh, hoặc khi tôi bị nhiệt miệng, vi khuẩn trong miệng anh ấy sẽ xâm nhập vào vết thương của tôi, dễ gây bệnh, ví dụ như khi bị cảm thì sẽ lây lan vi khuẩn tạo nên các loại bệnh mới chẳng hạn.

Người đàn ông này lo nghĩ quá nhiều việc, mỗi thứ đều muốn một ít nên mới thành ra nông nổi tiến thoái lưỡng nan như hiện giờ.

Hôm nay cùng nhau đi ăn sushi, tôi hờn dỗi anh: “Lâu rồi anh không hôn

em! Lâu lắm rồi đấy!”

Linh kun đáp qua loa: “Không có cơ hội.”

“Không có cơ hội? Hiện giờ công viên không có ai, không phải đang là cơ hội sao? Rõ ràng anh không muốn!”

Anh như hết cách đành kéo tôi đến ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh. Cũng không trực tiếp thực hiện, ngược lại trêu đùa tôi một hồi, đột nhiên dùng ngón tay chạm vào sau vành tai tôi, ngay sau đó cơn mưa nụ hôn ập xuống, từ gò má, chóp mũi, lướt đến môi.

Ngoài miệng tôi gay gắt nhưng khi gặp chuyện lại rất lúng túng. Tôi rụt cổ né tránh: “Ở đây nhiều người.”

Anh như cười như không: “Không phải em nói không sợ gì à? Lừa anh ư?”

“Thôi không cần nữa.”

“Vẫn chưa đủ.”

“Em nói không cần nữa...”

Ngày trước khi vừa yêu Linh kun, người nhà rất nghiêm khắc, gần như tôi không có cơ hội ra khỏi cửa.

Một lần tôi mượn cơ học thêm để đi xem phim mới có cơ hội gặp Linh kun.

Chúng tôi về rất sớm, bên ngoài trời đổ cơn mưa, dưới tán ô, Linh kun dìu tôi đi trong mưa.

Có thể vì anh cảm thấy cơ hội này hiếm có khó tìm, lần gặp mặt sau không biết là khi nào, đột nhiên Linh kun đẩy tôi vào một con ngõ ít người qua lại... đằng sau là vách tường ướt đẫm nước mưa, mưa rơi rả rích, bắn hết lên tất của tôi, lạnh đến nỗi run rẩy.

Linh kun không dám ấn tôi lên vách tường, chỉ có thể ngượng ngùng kéo tôi vào trong lòng, anh cúi đầu, sau đó hôn tôi.

Bên ngoài mưa tí tách lẫn át toàn bộ tiếng bước chân, lại có thêm chiếc ô đen che đi nên không ai phát hiện ra bí mật nho nhỏ của chúng tôi sau tán ô.

Tình yêu thời niên thiếu tựa như rượu mạnh rót vào cổ họng vậy, chảy xuống rồi thiêu đốt con tim, uống thế nào cũng không hết.

Chỉ nhớ rằng khi ấy nắm tay nhau mân mê rất lâu, anh mới thỏa mãn thả tôi đi.

Khoảng thời gian mới yêu Linh kun, tôi cũng chỉ mới 16 tuổi, một là tuổi còn quá nhỏ, hai là vẫn chưa hiểu yêu đương là gì. Rất sợ cái gì mà phụ lòng, gì mà có mới nới cũ, sợ Linh kun sẽ bắt hứa hẹn “Nếu đã yêu, sau này sẽ phải kết hôn”. Tôi luôn cảm thấy cuộc sống còn chưa bắt đầu, nếu trói chân quá sớm thật là lãng phí thời gian.

Cho nên còn chưa tới một tháng, tôi đã nói chia tay với Linh kun.

Lúc ấy, tôi vừa nói dứt lời, Linh kun kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh liếc tôi một cái, không nói gì cả, nước mắt liền ứa ra.

Đàn ông khóc không giống con gái khóc, không có âm thanh thút thít, cũng không quá nhiều biểu cảm. Chỉ là nước mắt rơi xuống, anh quay đầu né tránh, không muốn để tôi nhìn thấy.

Tôi chỉ cảm thấy đau lòng, hình như tôi quá vô tâm nên mới khiến Linh kun đau lòng như vậy, cũng trong khoảnh khắc thoáng qua đó tôi mới hiểu ra: Sự tinh tế của đàn ông tuyệt đối không kém phụ nữ, thậm chí còn nhạy cảm hơn, càng thích quẩn lầy người yêu hơn.

Tôi vội vàng dỗ anh: “Không chia tay không chia tay, anh đừng khóc nữa được không?”

Linh kun không lên tiếng, tôi lại nâng khuôn mặt anh lên, buồn cười dỗ dành anh: “Thật sự không chia tay mà, anh đừng buồn nữa.”

Khi ấy, tôi còn có cảm giác thành tựu... Cảm thấy mình là một đứa trẻ con

lại có thể làm cho một thiếu niên cao lớn thế này khóc sụt nước, chắc là tôi khá điều luyện trong chuyện tình yêu này, hiểu nhiều hơn anh cũng nắm bắt tiết tấu tốt hơn anh.

Bây giờ ngẫm lại một chút, có lẽ nên nói là tình yêu của Linh kun còn sâu đậm hơn tôi.

Đúng như lời anh nói: “Anh cũng không biết anh yêu em ở điểm nào, biết rất rõ hiện tại ở tuổi này em như tờ giấy trắng, chưa từng trải qua chuyện gì, sau này chia tay, nhất định anh sẽ bị tổn thương nhiều hơn. Có lẽ anh dạy dỗ em từ nhỏ, cuối cùng khi em khôn lớn, nhận ra người khác tốt hơn thì sẽ đi theo người ta. Nghĩ lại cũng rất đau lòng, một tay nuôi em lớn, cuối cùng lại để người ta ôm đi mất.”

Chỉ là may mắn thay, tôi vẫn cảm thấy Linh kun tốt hơn. Không hề vì là mối tình đầu nên có mới nới cũ hay muốn ném thử mùi vị tình yêu với những người khác.

Tình đầu chỉ có một điểm không tốt đó là không chịu được cô đơn, tò mò với thế giới bên ngoài. Giữa hai người nhất định phải có người trưởng thành trước để chỉ bảo, nếu không tỉ lệ chết non của tình đầu rất cao, tùy nơi tùy điều chỗ sẽ bị bóp chết từ trong trứng. Nhưng ngược lại, có người trưởng thành trước, sóng gió nào cũng vượt qua thì sẽ che chở được người còn lại.

So với người bình thường thì tôi hiểu đạo lý này tương đối sớm, cho nên mới có thể kiên trì đến bây giờ, đơm hoa kết trái.

Người tốt trên đời nhiều vô cùng, nếu nói thực sự phù hợp thì trong đời gặp được mấy người đấy. Dù là như vậy cũng đừng nên hốt hoảng.

Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, người đàn ông tốt nhất nhất định sẽ tình cờ tìm thấy bạn trong năm tháng dài đằng đẳng kia.

Chương 6: Ngày thứ sáu

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

39,

Hôm nay tôi nói với Linh kun: “Em đăng bài lên Weibo, nếu như được 800 người chia sẻ thì sẽ có thưởng.”

Linh kun hơi ngạc nhiên, nói: “Thế chẳng phải nổi tiếng rồi à? Người hâm mộ đều sẽ biết chuyện của em?”

“Cũng không nhất định như thế.”

Tôi vừa dứt lời, anh liền âm thầm nói một câu: “Lần này thảm rồi, tình thế nguy cấp, anh nhất định phải kết hôn với em.”

Tôi: “...”

Rõ ràng là tự bản thân mượn dịp cầu hôn lại còn lấy lý do đường hoàng như thế.

Thời trung học, vừa tan học tôi và Linh kun phải đến siêu thị ngay bởi vì ngày ba bữa đều do Linh kun nấu, nguyên liệu tươi sạch khó tránh khỏi có thời gian bảo quản. Có một lần tình cờ bị bạn học bắt gặp trên xe buýt, cậu ấy còn nghĩ rằng chúng tôi sống chung.

Tôi tới siêu thị liền chạy đến quầy thịt yêu quý và khu đồ ăn vặt, giờ cái đùi gà lên hỏi Linh kun: “Gà rán, em muốn ăn gà rán.”

“Miệng em bị nhiệt còn chưa khỏi, bỏ xuống ngay!”

Tôi bịn rịn buông cái đùi gà xuống, lại giờ hộp thịt heo lên: “Thịt viên, em muốn em thịt viên!”

“Lại thêm giấm vào hả? Em nghĩ em có thể ăn à? Bỏ xuống!”

Thật sự hết cách, tôi liền lén lút giấu một hộp sô cô la, đến khi Linh kun trả tiền mới nhét vào.

Gừng càng già càng cay, Linh kun mở ví ra, giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Trả lại đi, anh chỉ có 5€ (Euro).” *(1)*

(1) 5 Euro tương đương 131.000 VNĐ

“...” Được, xem như anh lợi hại.

41,

Tôi thích xếp hạng trái cây,бет bảng là táo, đến giờ tôi vẫn không thể nào chịu được mùi vị của nó chứ nói gì đến việc ăn. Nhưng Linh kun lại khẳng định xem nó như bảo bối, anh còn vô cùng tin tưởng câu nói: “Mỗi ngày một quả táo, không cần gặp bác sĩ.” (An apple a day keeps the doctor away)

Khi trời trở lạnh, Linh kun dựa vào giường, tôi thì quấy rầy anh ngay trong chăn, thúc giục anh đi chơi với tôi.

Linh kun bị quấy nhiễu nên hết cách, đang thay đồ anh đột nhiên quay lại cười gian: “Không ngủ cũng được, vậy thì uống chút nước trái cây đi.”

Đúng là sợ cái gì gặp ngay cái đó, từ trong nụ cười của Linh kun, tôi hiểu được ý nghĩa sâu xa: “Trời lạnh, không bằng chúng ta ăn táo đi.” Hoặc là “Gần đây cơ thể mệt mỏi, ăn táo để tinh thần mình thoải mái một chút.”

Nói chung là cái kiểu như cười như không của con người này, vừa nhìn đã biết không có suy nghĩ gì tốt đẹp.

Tôi run như cây sậy, nỗ lực từ chối: “Thế này không ổn lắm đâu.”

“Không ổn chỗ nào?”

Cứng hay mềm anh đều không chịu, nhìn bộ dạng có vẻ như sắp tức giận rồi. Tôi liếc nhìn cái bàn ngoài cửa một cái, những quả táo xếp ngay ngắn trên

khay, xem ra đây đều là số mệnh, con người không thắng được ông trời.

Tôi kéo chăn lên che kín đầu, liều chết giã giũa: “Em muốn đi ngủ.”

Linh kun cười mỉa: “Muộn rồi.”

Tôi cắn răng: “Vậy không bằng ăn quýt nhé?”

“Ồ, em thấy sao? Nghĩ hay quá nhỉ, chúng ta ăn táo.”

Linh kun ra lệnh, tôi biết đại nạn đã đến.

42,

Ở trong mắt Linh kun, tôi chính là cô bé đơn thuần không ranh thế sự. Chỉ cần anh sơ sẩy thì tôi sẽ bị người xấu lừa đi mất.

Cho nên mỗi lần xảy ra chuyện gì khiến anh lo lắng, anh sẽ lôi hết đạo lý ra dạy dỗ tôi một phen.

Gần đây có rất nhiều tin tức về vụ nữ sinh bị dụ dỗ, Linh kun lại bắt đầu lo buồn vô cớ.

Trong thành có hỏa hoạn nên hồ cá bên cạnh công thành là tôi đây liền gặp

tai ương.

Linh kun quắc mắt nghiêm túc nhìn tôi, lên tiếng: “Nếu như em không chú ý, người xấu sẽ bắt em đi mất. Anh sẽ nhốt em xuống hầm rồi lấy xích khóa lại.”

Tôi chống cằm, ngây ngô hỏi anh: “Nhưng tầng hầm lạnh lắm, có thể em sẽ sống không quá ba ngày.”

“Vậy bật lò sưởi là được.”

Tôi lại lo lắng: “Lúc đó anh có nấu cơm cho em không? Không ăn sẽ chết đây...”

“Sẽ nấu.”

“Có máy tính không?”

Linh kun thấy tôi được voi đòi tiên thì hận đến ngứa răng, hung dữ trả lời: “Đương nhiên không có!”

“Nhưng mà em sẽ cảm thấy rất buồn chán.”

“...”

Ngừng lại trong chốc lát, tôi lại hỏi: “Vậy có đồ ăn vặt không?”

“Không có.”

“Có giường không?”

Linh kun bị hàng loạt câu hỏi của tôi khuấy phục, anh uể oải trả lời: “Đứng ngủ.”

“Nhưng mà em không đứng ngủ được...”

“Vậy thì dựa.”

Tôi yếu ớt đáp lại: “Nhưng em dựa cũng không ngủ được, với lại còn lạnh nữa.”

Linh kun hít một hơi thật sâu, không ngờ tôi lại lăm chuyện như vậy: “Vậy thì cho em cái thảm.”

“Điều quan trọng nhất là nếu như không có đồ ăn vật thì em sẽ cảm thấy không sống nổi...”

Linh kun bế tắc, anh đáp qua loa: “Được được được, cho em hết.”

Tôi vui mừng quá đỗi: “Hay quá, em cũng muốn bị cấm.”

Lời này vừa thốt ra, lúc bấy giờ anh mới nhớ đến mục đích của cuộc nói chuyện, chỉ có thể đỡ trán, bóp cổ tay thở dài.

Hừ, đây chính là cái gọi là giáo dục kiến thức an toàn thất bại.

43,

Linh kun không có tài khoản Bilibili (2), thỉnh thoảng cùng nhau xem video sẽ gặp chút gián đoạn.

(2) Bili (bilibili) là trang web chia sẻ video rất lớn tại Trung Quốc.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể đăng ký một tài khoản, nhưng trang chủ lại báo email đã được sử dụng để đăng ký rồi.

Gần như trong nháy mắt, người đàn ông này nghĩ ra điều gì đó, anh quay đầu, ánh mắt không mấy lương thiện nhìn tôi, gần giọng hỏi: “Có phải em lại lấy email của anh làm gì không?”

Rất nhanh, trang web vang lên âm thanh “Chúc mừng bạn đã đăng nhập thành công”.

Linh kun vừa nhìn tên người dùng thì suýt ngất vì tức.

Chỉ thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện dòng chữ: Cô công chúa nhỏ đẹp nhất thế giới.

44,

Thỉnh thoảng, tôi cũng học được cái kiêu dài dòng của Linh kun.

Phía trước có nước, tôi nhắc anh: “Có nước, đừng giẫm lên.”

Phía trước có sương, hơi trơn, tôi lại hét lên: “Cẩn thận coi chừng ngã.”

Linh kun hét cách: “Em cảm thấy anh là em ư?”

“Ồ.”

Ngụ ý chính là: Anh đàn như em sao?

45,

Tôi lại nhớ đến một chuyện cũ kinh khủng khiếp.

Ở nhà Linh kun tôi giả vờ ngoan ngoãn, ngồi nghiêm chỉnh trên giường.

Linh kun căn dặn tôi: “Anh đi vệ sinh một chút, em đừng nằm ườn ra giường, ngày nào cũng vậy không tốt cho cột sống, biết không?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Đợi anh vừa biến mất, tôi nhanh như chớp chui tọt vào chăn. Đang lúc vui sướng, tôi lém lỉnh cười nhìn về phía cửa... Bất thành linh trông thấy Linh kun đang đứng một chỗ cười khẩy.

46,

Lúc Linh kun dạy dỗ vô cùng nghiêm túc, tôi có làm nũng nằm bò lên người anh cũng bị anh ngang ngược đẩy ra. Dịu dàng vô dụng, vậy chỉ có thể dùng chiêu khác.

Một lần nào đó, tôi quên mất mình đã gây ra họa gì, Linh kun lạnh lùng nói: “Em là người lớn rồi đấy!”

Để không bị mắng, tôi đáp lại một câu theo bản năng: “Nhưng sao vẫn còn đáng yêu thế này?”

“...”

Hiển nhiên Linh kun không ngờ tới chiêu này của tôi, nhất thời cũng phì cười.

47,

Khoảng thời gian học cấp 3, trình độ tiếng Anh của tôi rất tệ. Bài tập buổi tối không làm xong, tôi liền bày trò quỵ, cố ý kéo sang ngày hôm sau rồi lấy lí do phải nộp để tìm kiếm sự trợ giúp từ Linh kun.

Tôi hỏi anh: “Có phải cho đến bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ giúp bạn gái làm bài tập không?”

Có lẽ Linh kun không ngờ da mặt tôi lại dày như vậy, anh bực mình trả lời: “Đi ra chỗ khác đi, năm ngoái đã làm rồi.”

“Ồ thế hả?”

Chương 7: Ngày thứ bảy

Editor: Lữ

Beta: An Hiền

48,

Tư tưởng của mẹ Linh kun vô cùng phóng khoáng, người bình thường đều ngăn cấm con mình yêu sớm, mẹ của Linh kun thì không những giúp sức mà còn tò mò nữa.

Tôi và Linh kun vừa yêu nhau chưa được bao lâu, anh liền dẫn tôi về gặp người nhà. Mẹ của Linh kun không chỉ không có ý kiến với tôi mà còn nấu đồ ăn ngon cho tôi ăn. Theo như lời Linh kun, buổi tối hôm trước khi bà biết tôi sẽ đến nhà còn đặc biệt đi siêu thị mua đồ, chọn rất nhiều thức ăn ngon, chỉ sợ tôi đến nhà anh ăn không quen.

Hồi trước, lớp học bổ túc tổ chức tiệc Giáng Sinh có mời phụ huynh tới tham gia. Em trai của Linh kun cũng tham gia lớp học bổ túc, mẹ của Linh kun mượn cơ, kiên quyết đến lớp bổ túc để gặp tôi.

Tôi đến trước thì nhìn thấy Linh kun và một cặp vợ chồng trung niên đang thì thầm với nhau. Tôi hỏi băng quơ, anh nói: “Không quen.”

“Ừm.” Tôi cũng không để trong lòng.

Sau này mới biết đó là bố mẹ của Linh kun, mẹ của anh tò mò không biết trông tôi như thế nào nên mới đặc biệt đến xem tôi.

Lúc về nhà, mẹ của Linh kun nhìn anh đầy khinh bỉ, cất tiếng nói: “Không ngờ cái thằng này lại thích trẻ con cơ đấy, con bé mới 12 tuổi thôi đúng không?”

Linh kun gượng gạo bẻ lại: “Cô ấy 16 rồi mẹ.”

“Không ngờ con lại thích mấy đứa nhỏ tuổi như vậy, chắc chắc chắc.” Đây đúng là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay mà.

“Mọi người đều nói cô ấy không nhỏ mà mẹ.” Linh kun cúi gằm, không kìm lòng được nóng nảy đáp lại.

Mẹ Linh kun rất dễ nhìn ra, bà cảm thấy Linh kun đúng là kiểu người ra vẻ đạo mạo nên vẫn cố tình chọc ghẹo. Chỉ sợ bà không để ý thì Linh kun sẽ ức hiếp tôi, bắt tôi thế này thế nọ. Cho nên nếu mai sau tôi và Linh kun sống chung, bà sẽ kiếm chuyện chọc phá Linh kun, thường gây khó dễ cho anh.

Một lần nghỉ hè nọ, mẹ của Linh kun về nước chơi ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, sức khỏe tôi không tốt cho nên kinh nguyệt không đều, tôi giận dữ với Linh kun: “Bà dì của em vẫn chưa đến, bị trễ lâu lắm rồi.”

Lỗi tai của mẹ Linh kun rất thính, nghe đến đây, bà hoảng hốt kêu lên một tiếng, chất vấn Linh kun: “Lúc mẹ về nước, con làm gì con bé rồi?”

Linh kun còn chưa kịp mở miệng giải thích thì đã nghe thấy mẹ anh chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Người đâu lớn thế này rồi mà còn không biết dùng biện pháp an toàn?”

Tôi rất xấu hổ, rõ ràng mình vẫn còn vô cùng trong trắng mà.

Linh kun cũng quỳnh hết cả lên, nhất thời mặt đỏ bừng, nói không nên lời.

49,

Bình nóng lạnh ở nhà bị hỏng. Tôi liền mang theo quần áo đi hỏi Linh kun có thể tắm nhờ ở nhà anh không.

Linh kun vừa gội đầu xong, anh xoa xoa mái tóc ẩm ướt, nói: “Có thể, em tắm đi.”

Đợi tôi tắm xong, khi đang ngồi trên giường anh mặc quần thì... mẹ của Linh kun bất thành linh về nhà, bà ngẩn người, nhìn thoáng qua Linh kun đang lau đầu, lại thấy tôi mặc đồ trên giường, nhất thời không biết nên nói gì.

Tôi sợ bà hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Bình nóng lạnh nhà cháu bị hỏng nên mới đến nhà bác tắm ạ.”

Mẹ của Linh kun thoải mái lên tiếng: “Đương nhiên là được rồi, cháu cứ tắm đi.”

Sau đó, bà dứt khoát đóng cửa lại.

Tôi và Linh kun ngơ ngác nhìn nhau: “Có phải bác đang hiểu lầm gì không?”

Người bình thường chứng kiến cảnh này cũng có thể hiểu là: Tôi tắm xong thay quần áo. Nhưng nhìn phản ứng của mẹ Linh kun, rõ ràng bà cho cho rằng tôi và Linh kun vừa “xong việc”, còn chưa tắm xong. Nhưng chứng kiến việc người lớn đã thấy rồi thì tự lừa mình dối người mặc quần áo làm gì chứ?

Tôi đỡ trán, thật là...

50,

Khoảng thời gian trước, tôi phải đến thành phố A uống rượu mừng, còn Linh kun đến đó để ăn mừng năm mới. Tuy anh chỉ đi hai ngày mà đã sâu não không vui, nhớ tôi chịu không nổi đành tự mình quay về trước, mấy chuyện này đều đến tận sau này anh mới nhắc lại.

Trước khi đi, Linh kun trêu chọc mẹ mình: “Con cũng muốn đi thành phố A.”

Mẹ của Linh kun rầu rĩ đáp: “Nhưng nhà chúng ta ở thành phố A không ngủ được, chỉ có bốn cái giường, nếu không thì...”

Khóe miệng Linh kun giật giật, rất sợ mẹ anh sẽ nói ra câu gì đó kinh

khủng, ví dụ như để tôi và anh ngủ cùng giường chẳng hạn. Tuy rằng chuyện tôi và Linh kun cùng ngủ trưa trên một chiếc giường không còn lạ lẫm gì.

Vì vậy anh vội vàng ngắt lời mẹ: “Cô ấy chỉ đến nhà họ hàng uống rượu mừng thôi.”

“Con bé có người thân à?”

Linh kun nghĩ thầm, cô ấy có người thân thì liên quan gì đến mẹ? Mẹ lo cho cô ấy đến nỗi chuyện họ hàng cũng muốn quản luôn ư?

51,

Mùa đông ở nước Ý càng ngày càng lạnh, còn chưa đến khoảng thời gian lạnh nhất ở trong nước mà đã bắt đầu có tuyết.

Găng tay của tôi bị mất đến nay vẫn chưa mua cái mới. Nếu không vì lạnh đến nỗi chịu không nổi, sợ nứt da thì dựa vào thói lười nhác của tôi, không đến thời khắc sống còn thì tuyệt đối sẽ không mua cái mới.

Tôi run lấy bầy, nhắc nhở Linh kun: “Em lạnh quá, muốn mua găng tay. Anh có muốn không? Mua luôn cho anh một đôi nhé?”

Lời ra khỏi miệng, tôi nghĩ nhất định Linh kun sẽ giục tôi đi mua ngay, dù sao thì anh cũng lo tôi bị lạnh, chỉ hơi không khỏe một chút thì lòng đã như lửa đốt.

Nhưng lần này lại không như vậy, anh dừng lại hai giây mới nói: “Đồ trong cửa hàng không đẹp, em đừng mua.”

Sao anh lại cản tôi? Chuyện này không phù hợp lắm với tính cách quan tâm lo lắng người yêu của anh, chắc chắn có vấn đề.

Tôi quan sát anh, xem xét một lúc mới lên tiếng: “Nhưng mà em lạnh!”

“Đừng mua vội.”

“Có phải anh... mua cho em rồi đúng không?” Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này.

Linh kun né tránh ánh mắt dò xét của tôi, đợi mãi anh mới chậm rãi gật đầu: “Vốn định khiến em ngạc nhiên.”

“Đã đủ hài lòng rồi, vậy em sẽ chờ găng tay của anh!”

Tôi không ngờ tâm tư của người đàn ông này lại tinh tế đến vậy, bình thường luôn quan sát tôi cần gì, còn luôn bày ra một số trò vui và lẳng mạn khiến tôi hài lòng.

“Ừ.” Linh kun giơ tay, cung chiều xoa trán tôi: “Nếu như em lạnh, hay là mua một đôi dùng trước đi, anh không nỡ để em bị lạnh.”

52,

Sáng sớm chỉ còn một miếng gà, Linh kun làm bánh mì cho tôi ăn.

Tôi tò mò hỏi: “Chỉ có một miếng, cho em ăn hả? Vậy còn anh?”

Linh kun xoa xoa gáy tôi, dịu dàng cất lời: “Em ăn no là được rồi, anh không sao.”

53,

Thỉnh thoảng Linh kun cũng cho tôi ăn vài chén súp gà: “Em thật hạnh phúc, nhiều người thích em lắm đấy em biết không?”

Tôi vẫn không ngẩng đầu lên, lí nhí nói: “Em biết mà, bởi vì dáng vẻ của em đáng yêu.”

Linh kun im lặng một lúc mới hỏi: “Chuyện đó và dáng vẻ của em đáng yêu hay không đáng yêu thì liên quan gì?”

“...” Hừ.

54,

Tôi là người cuồng kính mắt, lúc đầu cũng bị dáng vẻ đeo kính của Linh kun hấp dẫn, tôi luôn cảm thấy kiểu người này nhìn thật nho nhã, tính cách cũng rất điềm đạm.

Linh kun định đổi một cặp kính, anh đề cập đến vấn đề này với tôi.

Tôi cười gian, nói: “Anh từng nghe câu... chọn được kính tốt, vợ về nhà sớm chưa?”

“Em thật nhàm chán.” Linh kun hơi khó chịu trước mấy từ ngữ thô bỉ của tôi, một lát sau miệng anh lại không ngay thẳng, van nài tôi: “Ngày mai anh đi lấy tiền, em... có thể đi chọn kính cùng anh không?”

55,

Chuyện của Linh kun đến giờ nhắc lại vẫn bị tôi cười nhạo.

Mỗi tối trước khi ngủ tôi và Linh kun đều có thói quen nói chuyện điện thoại, lúc trước khi yêu nhau có từng nhắc đến chuyện nọ hôn đầu.

Tôi hỏi: “Anh đã từng hôn ai chưa?”

Linh kun ấp a ấp úng rất lâu rồi mới nói: “Rồi, với một cô gái, khi ấy nửa đêm lén đi lên núi xem pháo hoa, bầu không khí rất tuyệt nên cứ thế xảy ra.”

Về mặt tôi đầy ngưỡng mộ, cảm thán: “Nghe thật là hay, hôn có cảm giác gì vậy?”

“Chắc là giống như ăn lươn, hơn nữa cũng có gì hay ho đâu mà ngưỡng mộ.” Chẳng biết tại sao mà giọng nói của anh hơi khó khăn.

Khi ấy tôi vừa ngốc vừa nói nhiều, không nghe ra sự mất mát trong giọng nói của Linh kun. Đợi đến sau này khi yêu nhau, tôi thường nhắc đến chuyện này, nói Linh kun chưa dứt tình với cô gái kia, nụ hôn đầu tiên cũng dành cho cô ấy.

Linh kun bị tôi dồn ép, không còn cách nào khác chỉ có thể thừa nhận: “Anh lừa em thôi, chẳng qua anh lớn thế này mà còn chưa từng hôn ai, nói ra quá mất mặt.”

Tôi cười đến nỗi run cả người, lại có kiểu nói dối thế này à, hóa ra đây chính là lòng tự trọng của đàn ông.

Chương 8: Ngày thứ tám

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

56,

Trong lúc rảnh rỗi Linh kun sẽ lướt xem Khoảnh Khắc (1) một chút, đúng lúc nhìn thấy bức ảnh con gái của bạn học anh.

(1) Mục Khoảnh Khắc của WeChat là nơi tương tự như dòng thời gian/newfeed của Facebook, Zalo,.. Có thể cập nhật trạng thái và đăng ảnh.

Người này quay đầu, cất giọng ai oán: “Nhìn đi, đây là bạn học của anh, con gái cậu ấy đã lớn thế này rồi...”

Tôi ngẩng đầu một cái, vừa hay đụng phải ánh mắt rực lửa của anh, nóng đến nỗi khiến người tê rần làm tôi cũng căng thẳng theo: “Anh cứ coi em như thế đi!”

57,

Linh kun cho rằng tôi không đủ dịu dàng với anh, chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc của anh. Mỗi khi tôi và anh nhắc đến vấn đề gì mà tâm sự tuổi hồng,

tôi cũng chỉ biết sử dụng chiêu nũng nịu để qua ải.

Có một lần, Linh kun thật sự không nhịn được nữa, oán trách tôi: “Yêu nhau lâu như vậy, em không thể nghĩ ra được ý tưởng gì đặc biệt sao? Ví dụ như làm cơm hộp mang đến cho anh chẳng hạn?”

Về phương diện nấu nướng tôi thật sự không có thiên phú, nhớ có lần Linh kun bị bệnh, tôi đến siêu thị mua mì Ý, bỏ thêm nước và dưa chuột vào cùng một nồi rồi nấu lên, nói theo cách khác là tôi đã khổ công nấu một nồi mì nước.

Anh cảm động đến mức suýt rơi nước mắt, còn khen rằng đây là món mì Ý ngon nhất trên đời mà anh từng được ăn.

Tôi mỉm cười, im lặng nghĩ thầm: Không phải siêu thị bán rất nhiều loại này sao? Mỗi ngày anh nhìn thấy cũng có mua đâu!

Cho nên tôi không muốn lừa dối Linh kun, vô cùng trung thực thừa nhận khuyết điểm của bản thân: “Anh phải biết rằng em thật sự không biết nấu cơm.”

Lần này Linh kun học tôi ăn vạ: “Anh mặc kệ, cho dù thế nào thì bữa sáng ngày mai em phải chuẩn bị cho anh ăn.”

“Được rồi.” Tôi khó khăn đồng ý.

Hôm sau, khi gặp Linh kun, tôi móc sandwich ra giơ trước mặt anh. Bao nhiêu lời nói còn chưa ra khỏi miệng, chỉ thấy Linh kun xanh cả mặt, khóe miệng mím thành một đường.

“Anh không vừa lòng à?”

“Em cảm thấy thế nào?” Anh hỏi lại.

Tôi cũng bất mãn: “Cái sandwich này là em tự tay lấy trong tủ lạnh ra đây. Anh biết bây giờ trời lạnh lắm không? Buổi sáng em bò ra khỏi chăn, nhiệt độ bên ngoài còn thấp hơn trong tủ lạnh, lấy bữa sáng xong còn phải bỏ vào cặp sách. Thế này còn không ngọt ngào sao? Nói chung là em không muốn mang sandwich đâu, cũng tại anh muốn em tự tay chuẩn bị bữa sáng, đây đều là em nghĩ cho anh đấy!”

“Cho nên đây là lý do em mang đồ đông lạnh cho anh ăn?” Linh kun quét mắt, tôi vô thức rụt cổ lại.

58,

Trước đây Linh kun không hề cho tôi đựng vào nước ngọt có ga.

Có lẽ vì tâm trạng tôi không tốt nên lần đầu tiên anh mua cho tôi cho tôi một chai Sprite.

Gần đây tôi xem rất nhiều chương trình tạp kỹ ngắn, cười khẩy nói: “Hôm qua còn mong ngóng, hôm nay đã chẳng cần. Thứ không xuất hiện đúng thời điểm, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

“Ồ.”

Linh kun không hề sẫm soi câu nói của tôi, lại khuyên tôi vài câu, còn chai Sprite thì anh cẩn thận giấu đi, không để lộ ra trước mắt tôi chút nào.

Tất nhiên, tôi cũng không nghĩ mình lại là người để bụng chuyện xưa, hôm qua tôi muốn uống Sprite, sau khi lải nhải một bài bạc béo bở thì lại đổ bệnh sốt cao nhưng vẫn muốn uống.

Tôi ngửa mặt lên nói: “Em uống sữa xong hình như cũng không đau dạ dày.”

Ngụ ý là: Vậy có thể cho em uống một ngụm Sprite không?

Linh kun lườm tôi một cái, chậm rãi lên tiếng: “Vậy thì uống nước.”

“Ồ.”

59,

Linh kun đang ngủ, bình thường trên tàu hỏa đều là anh ôm tôi ngủ, tôi thì nằm trong vòng tay ấm áp của anh nghịch điện thoại.

Gần đây tôi bị cảm cúm, vừa hắt xì, Linh kun đang ngủ mê man giật mình tỉnh giấc, sau đó nhanh như chớp siết chặt vòng tay kéo tôi vào lòng, tiếp theo lại xoa bụng cộng thêm hôn trán tôi hồi lâu, như đang vỗ về vậy.

60,

Trước khi nấu bữa trưa, Linh kun sẽ dẫn tôi đi siêu thị theo thói quen, anh đẩy xe, chọn qua chọn lại trong khu rau củ rồi hỏi tôi: “Muốn ăn rau gì?”

“Ai muốn ăn đâu!” Tôi khó chịu nhìn mớ đồ ăn xanh lè trong tay anh, chạy như bay đến khu bán thịt, giờ miếng thịt gà lên.

Mặt Linh kun lạnh tanh: “...”

61,

Có đôi khi, Linh kun có tính gia trưởng rất kinh khủng, gặp chuyện không vừa ý anh lập tức giơ tay ra ngăn cản ngay theo bản năng, hạ giọng trách mắng tôi một câu: “Tránh ra xem nào.”

Tôi mân mê ngón tay, ấp úng đáp: “Em chỉ muốn gây sự chú ý với anh thôi mà...”

“Đây là lý do em hôn đầy nước bọt lên mặt anh à?” Linh kun bất lực hỏi.

62,

Tôi lên Youtube xem một số video với Linh kun, trên đó chế giễu trình độ toán kém cỏi của người Anh.

Ngay sau đó, anh làm một thí nghiệm nhỏ, hỏi các bạn học người Ý: “ $8 \times 9 = ?$ ”

Bạn học người Ý cười tủm tỉm, đắc ý trả lời: “64, khó lắm à?”

Linh kun im lặng rất lâu, không nói gì nữa.

63,

Linh kun không chỉ là bạn trai của tôi mà còn là người thầy trong cuộc sống, bao gồm cả bác sĩ tâm lý.

Tôi mà gặp phiền muộn hay áp lực thì chỉ biết bắt anh ngừng mọi việc, đôi mắt với tôi rồi tâm sự rất lâu.

Linh kun nói: “Nói đến áp lực, em biết mỗi ngày anh phải làm những gì không? Mỗi sáng anh phải dậy sớm một tiếng, nấu cơm cho em. Buổi trưa phải tốn thêm một tiếng ngủ trưa với em, thỉnh thoảng vỗ về tâm trạng của em, suy nghĩ mỗi ngày ba bữa của em nên ăn thế nào cho cân đối. Sức khỏe gần đây thế nào? Kinh nguyệt có đều không? Muộn hơn lần trước mấy ngày? Đã hết táo bón chưa, thậm chí bài kiểm tra gần nhất của em có đạt hay không cũng nằm trong phạm vi quản lý của anh... Không chỉ có chuyện của em, còn

có bài vở và cuộc sống của anh. Mỗi ngày của anh đều “phong phú” vậy đấy, mệt hơn em nhiều, em có tư cách gì mà không vui cơ chứ?”

64,

Tôi nhờ Linh kun mua vài quyển vở, kết quả anh cũng như thiếu nữ mơ mộng vậy, ôm chút tâm tư mua đồ đôi.

Linh kun ngượng ngùng nói: “Quyển của em hình mèo, của anh là sói.”

Tôi cẩn thận quan sát, nghi ngờ hỏi: “Đây không phải là chó à?”

Nụ cười rạng rỡ trong mắt anh thoáng chốc tắt lịm, lạnh lẽo hỏi: “Gì cơ?”

65,

Thỉnh thoảng tôi sẽ nói với Linh kun một vài lời khá ngây thơ: “Em là nàng tiên nhỏ thì anh là gì?”

Linh kun hơi bất đắc dĩ, trả lời lầy lẹ: “Anh là sư phụ.”

“Gì chứ? Em là nàng tiên nhỏ, sao anh lại là sư phụ?”

“Bởi vì anh là sư phụ của nàng tiên nhỏ.”

“Vậy anh dạy em cái gì thế?”

Linh kun nghiêm túc trả lời: “Cầu tạo cơ thể người.”

Vẻ mặt tôi đầy khiếp sợ, định nói gì đó lại cứ lắp ba lắp bắp mãi.

Lúc này, người kia cúi đầu khẽ cười một tiếng, hỏi tôi: “Thú vị không?”

Cảm giác này có vẻ không ổn lắm.

Chương 9: Ngày thứ chín

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

66,

Năm giờ chiều, tôi ngồi tàu hỏa từ nơi thực tập về nhà Linh kun.

Nghe được tin, anh đã sớm nấu sủi cỏ, còn tỉ mỉ nấu nước canh nữa. Sau đó sạc pin túi chườm nóng, làm ấm chăn đệm... bởi vì trời sinh tay chân tôi đã lạnh, nếu như chăn không đủ ấm, tôi tuyệt đối sẽ không bò lên giường.

Tôi vừa thỏa mãn vui mình trong chăn ấm áp, vừa cẩn thận ăn sủi cỏ nóng hôi hổi, Linh kun thì ở bên cạnh xem video, làm bạn với tôi.

Tôi hỏi anh: “Tại sao lại giúp em làm ấm giường?”

“Bởi vì thấy em đáng thương.”

“Đáng thương?”

“Bởi vì anh cảm thấy em mệt, hẳn là nên nghỉ ngơi một chút.”

Khóe miệng tôi bắt giác cong lên, khẽ hỏi anh: “Là vì thương em đúng không?”

Linh kun hạ thấp giọng trả lời: “Thương chứ, đương nhiên là thương rồi, hơn nữa em chưa ăn cơm, rất đáng thương.”

Có lẽ vì bầu không khí ẩm áp, năng lượng tình yêu chống lại được cái lạnh cho nên rõ ràng đang tháng chạp mùa đông nhưng tôi cũng không cảm thấy lạnh nữa.

67,

Ăn sủi cảo no nê, Linh kun khẽ ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, anh ngán ngẩm hỏi: “Nếu như biến thành đàn ông thì em sẽ thành cái dạng gì nhỉ?”

“Muốn nghe em nói thật không?” Tôi cũng không cảm thấy mình sẽ là người tốt.

“Có.”

Tôi suy nghĩ sâu xa trong giây lát, thành thật trả lời: “Em nhất định sẽ trêu chọc những cô gái xung quanh, kĩ xảo tán gái của em rất tốt. Hơn nữa nhất định sẽ có đêm đầu tiên hoàn hảo, bởi vì tính chiếm hữu của em khá mạnh. Chỉ cho phép con gái dỗ em vì em là công chúa nhỏ mà, điều quan trọng nhất

là khi em chơi game nhất định không được làm phiền em...”

Khóe miệng Linh kun giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em đúng là không ra gì mà, may mà em là con gái, nếu như là con trai, anh chắc chắn sẽ không để ý tới em.”

Tôi bất động, nghịch nghịch đầu ngón tay: “Còn anh thì sao? Nếu anh là con gái thì sẽ thế nào?”

“Anh sẽ đối xử cực kì tốt với người yêu, bởi vì anh yêu anh ấy, cho nên anh sẽ hi sinh tất cả. Bây giờ có phải rất thịnh hành câu nói “đàn anh đáng ghét” hay cái gì “tiền bối đáng ghét” không? Anh cũng có thể học nói.”

Tôi khinh bỉ liếc anh một cái: “Anh thật sự khiến người khác khó chịu, em tuyệt đối không thích dáng vẻ đầy của anh.”

“Vậy em thích dáng vẻ nào?”

Tôi suy nghĩ, chân chừ trong giây lát: “Hình như em không thích con gái.”

“...” Linh kun không còn lời nào để nói.

“Em nghĩ em sẽ là gay, em chỉ hứng thú với con trai thôi.” Tôi nghiêm túc bổ sung.

Linh kun liếc tôi một cái, dường như đang nói: Coi như anh chưa hỏi.

68,

Hôm qua Linh kun mua nguyên liệu làm món gà rán tẩm bột, sáng sớm tôi bỏ khỏi giường, cõng lòng tràn ngập mong chờ anh đến nhà ga.

Rốt cuộc khi thoáng trông thấy túi gà tẩm bột trong mơ của mình, tôi tựa như hóa đá.

Vì dụ dễ tôi dùng bữa mà Linh kun không từ bất cứ thủ đoạn nào, chỉ nhìn thấy bên trong túi là ba bốn miếng salad còn to hơn cả bàn tay, từng lớp từng lớp bọc lại miếng gà bé tí ti như cái ngón tay.

Ăn xong, tôi bất mãn vô cùng, ôm bụng rên la: “Đau bụng.”

Linh kun lo lắng nhìn tôi, hỏi: “Có phải bị lạnh không, hay là... em không ăn được salad?”

Tôi nghiêm túc trả lời: “Chỉ e rằng không thể ăn salad nữa đâu.”

“Bậy bạ.” Anh nghe thấy câu trả lời đã biết tổng âm mưu của tôi, nhanh chóng không còn lo lắng nữa.

69,

Hôm nay tôi đi theo Linh kun học lái xe.

Mọi người đều nhìn gương chiếu hậu để quan sát người khác, cũng chỉ có anh hí hoáy với cái gương hồi lâu vì để tìm được góc độ thích hợp quan sát mặt tôi.

70,

Lần đầu tôi và Linh kun hôn nhau không có bất kì kỹ thuật nào.

Chỉ nhớ rằng Linh kun đứng trước rèm cửa ngược nắng, bên ngoài trời tờ mờ sáng, ánh nắng ảm áp xuyên qua song cửa, rơi xuống hàng mi và tóc anh, mạ lên một tầng óng ánh.

Cửa phòng khép chặt, trong nhà không có ai khác ngoài chúng tôi.

Có lẽ vì hồi hộp nên Linh kun chỉ dám đứng trước cửa sổ cách tôi hai mét uống nước, một ngụm rồi lại một ngụm, chẳng biết đã uống bao nhiêu nhưng ánh mắt chưa từng giao nhau.

Tôi sợ bỏ lỡ cơ hội tốt thế này, cũng sợ lúc sau sẽ có người làm phiền nên mặt dày dè dặt nhắc nhở anh: “Bây giờ không có ai, có phải anh nên làm chút gì đó không?”

Linh kun kinh ngạc cúi đầu, ánh mắt giao nhau, anh nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Anh quay sang, cẩn thận ngồi xuống cạnh tôi, chạm vào tai tôi, lại thuận tay vuốt ve gò má đang nóng lên của tôi.

Cứ dây dưa như vậy không biết bao lâu, cuối cùng Linh kun lấy hết dũng khí, cúi đầu hôn lên môi tôi.

Nếu nói đặc biệt thì cũng không có gì đặc biệt cả.

Lần đầu hôn nhau, ngay cả lưỡi cũng không chạm đã cuống quýt kết thúc.

Cho đến bây giờ, tôi chỉ nhớ rõ rằng khi ấy tim mình đập rất nhanh, trong nháy mắt Linh kun lại gần, hơi thở tôi dồn dập, tim cũng đã đập loạn xạ.

Sau đó còn có một lần thân mật, không nhớ rõ là nguyên nhân gì. Có lẽ để dỗ Linh kun vui vẻ hoặc có lẽ vì phạm phải lỗi gì đó. Nói chung là tôi một lòng một dạ muốn nịnh nọt anh.

Tôi lấy hết dũng khí, chạm lên cánh môi mỏng của anh... Sau đó xuất phát từ sự tò mò, tôi đưa lưỡi ra, có ý đồ cạy mở hàm răng anh.

Có lẽ vì khi ấy tuổi tác còn quá nhỏ, trong chốc lát liền như tỉnh mộng, vội bỏ cuộc, hấp tấp buông anh ra.

Đầu lưỡi tôi không hề thuận lợi chạm được vào môi Linh kun, cũng không thể môi lưỡi đan xen dây dưa đến chết giống như trong tiểu thuyết. Chỉ là tôi có hành vi chủ động và to gan như vậy, e rằng sẽ để lại ấn tượng xấu khó phai trong lòng Linh kun.

Rất lâu sau này, lúc nhắc lại chuyện cũ, tôi hỏi anh: “Lúc ấy cảm giác của anh là gì?”

Linh kun suy nghĩ một lát mới lên tiếng: “Trên thực tế thì hơi ngạc nhiên và vui vẻ, không ngờ em có thể chủ động như thế... cũng hơi luyến tiếc, nguyên nhân cụ thể thì hẳn là em hiểu.”

71,

Có một khoảng thời gian thanh xuân Linh kun thầm mến tôi, khi ấy anh mượn danh nghĩa là dạy bù, chiếm lấy thời gian của tôi, không cho tôi tiếp xúc với những người khác.

Có lần học từ đơn, anh đột nhiên nói với tôi: “Nếu như em thuộc 200 từ, anh lập tức thưởng cho em ngay.”

“Nếu như không thì sao?”

“Thì em hôn anh một cái.” Linh kun gần như bật thốt ra, sau đó phản ứng lại rất nhanh, xấu hổ nói: “Anh hay nói đùa, em đừng coi là thật.”

Khi ấy tôi và Linh kun cũng chỉ có thể xem là bạn học, quan hệ cá nhân cũng khá tốt, nhưng không đến mức yêu nhau cho nên tôi không hề để bụng những lời bông đùa của anh.

Huống hồ tôi lại là đứa kiêu ngạo, cũng khá tự tin với trí nhớ của mình nên liền khiêu khích đồng ý: “Đừng, cứ vậy đi, một lời đã định.”

Hôm sau tôi chỉ có thể thuộc 150 từ, cứ vậy coi như thất bại.

Linh kun cũng không muốn giậu đổ bìm leo, anh đang định dời ngày lại bị tôi dắt đến một phòng học trống khác.

Làm người mà, đương nhiên sẵn sàng đánh cuộc chấp nhận chịu thua chứ.

Tôi đẩy anh vào một góc khuất, ngược mắt nhìn người con trai này vài giây. Gần như trong chớp mắt, tôi nhón chân lên, hôn lướt qua gò má anh một cái, sau đó chạy trốn chết.

Chương 10: Ngày thứ mười

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

72,

Còn nhớ có một năm trở về nước, tôi và Linh kun yêu xa ba tháng.

Tôi ở trong nước rảnh rồi liền ra ngoài ăn vặt, chụp ảnh, còn Linh kun thì không hề hưởng thụ giống tôi, anh vội vàng đi làm, công việc đều là những việc chân tay mệt nhất, vì tiền xe và tiền học, có tiền thừa còn cho tôi, đảm đương luôn trách nhiệm nuôi tôi.

Khoảng thời gian đó, tôi đang đợi một bộ ảnh, cũng từng đề cập với Linh kun về việc nhiếp ảnh gia sẽ gửi tài liệu cho tôi qua Tencent. *(1)*

(1) Tencent: là một trong những nhà cung cấp dịch vụ tích hợp Internet lớn nhất tại Trung Quốc và là một trong những công ty Internet có số lượng người dùng dịch vụ lớn nhất tại Trung Quốc, bao gồm: mạng xã hội và thông tin liên lạc phục vụ QQ và WeChat.

Một ngày nào đó, Linh kun đột nhiên gọi cho tôi và nói rằng: “Trong lúc tình cờ, anh thấy trên QQ của em có một thư mục tên là photoshop 2, anh nghi rằng có virus, vì an toàn nên đã xem trước giúp em rồi.”

Tôi: “...”

Người đàn ông này có thói quen sẽ tìm những lý do đường đường chính chính để che giấu mục đích thực sự của mình... muốn xem ảnh chụp của tôi mà không thể nói thẳng ra được à?

73,

Tính cách của Linh kun không hề giống những chàng trai khác, anh bảo thủ lại yêu những điều xưa cũ, khi đã nhận định một người hoặc một chuyện thì làm thế nào cũng sẽ không buông tay.

Đối với học tập sẽ như thế này, khi tất cả mọi người phản đối anh tiếp tục đi học, là anh tự mình đi làm kiếm tiền để học, thậm chí khi tranh cãi với người nhà còn từng ngủ lại nhà ga, nhất định không chịu từ bỏ. Anh vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, chống chọi đến bây giờ, tất cả đều là “liều rậm hoa thừa lại có làng”, (2) đối với tôi cũng vậy, anh đã nhận định là tôi thì tuyệt đối sẽ không thể không quan tâm đến chuyện của tôi, đây là nguyên tắc xử sự cơ bản của anh, cũng chính là ranh giới cuối cùng của anh.

(2) Trong tiếng Trung, thành ngữ liều rậm hoa thừa (liều ám hoa minh) là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng, xuất phát từ bài thơ Đường “Ma Ha trì Tống lý thị ngự tri phong tường” của Lục Du.

Nói cách khác, toàn bộ thế giới của anh ấy đều vây quanh một mình tôi.

74,

Linh kun không bao giờ tiêu xài hoang phí, cũng chưa từng mua quần áo mới, vô cùng tiết kiệm. Kì lạ là anh lại rất hào phóng với tôi, bình thường quà cáp bất ngờ tới tấp.

Có thể là xuất phát từ sự đau lòng, tôi cố ý lừa Linh kun mua vài bộ quần áo cho anh, một trong số đó là chiếc sơ mi caro hồng mà anh thích nhất.

Cách đây không lâu, Linh kun ra ngoài công tác, không cẩn thận làm áo bị rách. Anh vô cùng khó chịu nói với tôi: “Không vui.”

Vừa dứt lời anh lại bổ sung hình ảnh vết rách được phóng to, tỏ vẻ bất mãn.

Tôi: “...”

75,

Trong thời gian tôi về nước, Linh kun cố tình tăng thêm cách thức liên lạc với các bạn tốt của tôi ở trong nước.

Một mặt anh bắt tôi báo cáo lộ trình, mặt khác sẽ thúc giục bạn tốt của tôi: “Xin chào, thời gian không còn sớm nữa, có phải nên dẫn bạn gái tôi về nghỉ ngơi rồi không?”

“ ... ”

Tôi bất đắc dĩ nhìn đồng hồ đeo tay, rõ ràng mới 9 giờ ở Bắc Kinh.

76,

Khoảng thời gian về nước đó, cứ tan làm là Linh kun về nhà gọi điện cho tôi nói chuyện phiếm.

“Còn ba mươi ngày nữa em mới có thể quay về...”

“Còn hai mươi chín ngày nữa em mới có thể quay về...”

“ ... ”

Cảm giác như tôi vừa đi khỏi, anh đã biến thành hòn vọng thê (3) rồi.

(3) Sự tích hòn vọng thê: Tương truyền, xưa có một người đàn ông lên núi tu hành, xa lánh thế gian, bụi đời song lòng vẫn còn chưa rũ sạch bụi trần, nên chiều chiều ngóng vọng về phương xa, nhớ nhà, nhớ vợ, sau đó chết đi. Người ta cho rằng vị sư kia đã hóa đá, thành “Hòn Vọng Thê” trên một ngọn núi nằm lẻ loi giữa tứ giác Long Xuyên.

77,

Tôi thích nói tất cả những suy nghĩ hiểu biết của mình cho Linh kun nghe, hoàn toàn kéo anh vào thế giới của mình.

Một lần nào đó, tôi đang giải thích khái niệm công và thụ trong tiểu thuyết, còn cả quan hệ SM (4) nữa.

(4) S là viết tắt của Sadist có nghĩa là người bạo dâm hay còn gọi là ác dâm. Còn M là viết tắt của từ Masochist là người khổ dâm, thống dâm. SM luôn thể hiện một mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người luôn thích thú khi được hành hạ người khác, người còn lại thì hứng thú và hạnh phúc khi được đối phương hành hạ. S&M thường được xếp vào những hành vi tình dục không bình thường.

Lúc đang nói hăng say, tôi phát tác không hề kiêng kị, chỉ vào Linh kun: “Kiểu người giống anh chính là M.”

Đột nhiên Linh kun cúi đầu hừ một tiếng: “M?”

Gần như trong thoáng chốc, tôi ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, run rẩy lặp lại: “Chắc là vậy?”

Linh kun lại tiến đến một bước, khẽ cười: “Không chỉ là M, còn là thụ?”

“Cái này...” Tôi lắp ba lắp bắp, cúi gằm mặt xuống trước người đàn ông: “M và thụ đều là em!”

“Ha ha.” Linh kun gật gật đầu: “Như vậy, ý của em là em thích bị anh bắt

nạt, đúng không?”

“ ... ”

Thế đấy, anh cho rằng bản thân là S và công ư?

Người đàn ông này thật đúng là đã học là phải đi đôi với hành.

78,

Một người thân nọ từng đến nhà Linh kun, nói là ở tạm vài ngày nhưng rất thích sai bảo Linh kun.

Tôi bực mình không chịu nổi, bất bình bên vực Linh kun: “Sao em luôn có cảm giác chó của mình bị người khác quấy lấy nhỉ?!”

Linh kun như cười như không, khẽ hỏi: “Ý của em là người yêu em là chó à? Hử?”

79,

Trong khoảng thời gian tôi về nước này, buổi tối Linh kun một thân một mình không thể chợp mắt.

Thực sự hết cách, anh liền ôm áo len tôi để lại ngủ trọn ba tháng trời, mà còn đang là mùa hè nữa chứ.

80,

Linh kun thường hay suy nghĩ rất nhiều vấn đề không đâu, nói dễ nghe một chút thì là trong thời bình phải nghĩ cho thời loạn, nói khó nghe chính là buồn lo vô cớ.

Có một ngày nọ, anh lướt xem các loại nấm, loại nào có độc, loại nào có thể ăn, anh đều ghi nhớ trong đầu.

Tôi liếc một cái, hỏi anh: “Anh xem cái này để làm gì?”

Linh kun nghiêm túc nói: “Sau này bị kẹt trên núi, anh có thể cho em ăn no rồi.”

Tôi: “...”

Anh ấy suốt ngày ngồi đây lo nghĩ cái gì vậy hả?!

Hình như có gì đó không đúng, vấn đề quan trọng nhất là anh dùng cách nào để lôi em ra khỏi nhà, còn đưa lên trên núi? Tôi có hàng ngàn hàng vạn cách thức để dán bản thân vào giường đấy!

81,

Linh kun cũng không phải hạng người lương thiện gì.

Ấn tượng đáng nhớ nhất chính là anh có chuyện bận rộn ở trong bệnh viện, tôi lại ở bên ngoài ép nước cam uống.

Có lẽ chứng kiến Linh kun vội vội vàng vàng, tôi lại thoải mái đi lang thang. Xuất phát từ sự áy náy nên tôi giờ cao cái cốc nịnh nọt: “Anh muốn uống một ngụm không?”

Linh kun mỉm cười đầy hàm ý. Ngay sau đó, anh cầm lấy cái cốc, uống một hơi hết sạch.

Tôi: “...”

Như vậy anh sẽ mất em đấy, anh biết không?

82,

Một ngày nào đó, sáng sớm Linh kun nấu bữa sáng. Khi trông thấy bộ dạng ủ rũ rời khỏi phòng của tôi, anh đột ngột quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Tối hôm qua anh mơ một giấc mơ không vui lắm, cho nên đợi nấu bữa sáng xong thì anh muốn đánh em một trận.”

Sống lưng tôi tê rần, oan ức mếu máo... Anh nằm mơ thì đánh em để làm gì? QAQ

83,

Thời kì trung học, tôi không thể viết được tiếng anh sau khi đọc.

Tôi năn nỉ Linh kun trợ giúp, anh dứt khoát từ chối.

Tôi chưa từ bỏ ý định, lên tiếng đề nghị: “Chúng ta viết cùng nhau nhé?”

Linh kun khẽ cười một cái, hàm ý đầy châm chọc: “Em không biết xấu hổ hay sao mà còn nói như vậy? Viết cùng nhau, đến cuối cùng còn không phải là anh viết à?”

Thôi xong, xem như anh lợi hại.

84,

Linh kun có một phương pháp hay ho để kiểm tra mức độ đói bụng của tôi. Đó chính là gần đến giờ cơm, anh thò tay sờ vào bụng của tôi một cái, khẽ hỏi: “Mất mỡ bụng dưới rồi, đói hả?”

Đúng là giây phút cắt đứt quan hệ đây mà.

85,

Tôi lật xem ghi chép mới phát hiện ra câu Linh kun từng nói với tôi khi anh giảng bài: “Học trò à, không nên dụ dỗ thầy như vậy.”

Trời ạ, lúc đó tôi cảm thú đến vậy sao?

86,

Có một khoảng thời gian tôi nảy ra ý định nuôi thú cưng, kiwi (5) khá là thích hợp. Vì vậy tôi bèn bày tỏ với Linh kun: “Mỗi ngày em sẽ vuốt ve nó, chăm sóc nó.”

(5) Kiwi là tên cho những loài chim không bay bản địa New Zealand. Kích thước cỡ gà nhà, kiwi là nhóm chim chạy bé nhất.

Linh kun yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Em đang nuôi sâu đấy.”

87,

Hôm nay dính mưa, cả người tôi ướt nhẹp, tâm trạng cũng không được tốt lắm, sau đó liền biểu hiện lên mặt cho Linh kun thấy.

Vừa về đến nhà anh, vốn định nổi cáu, kết quả bò vào đã thấy chăn ấm. Túi chườm nóng ở bên dưới, mép giường cũng đã chuẩn bị sẵn một cái quần sạch.

Linh kun vào phòng, cúi người hôn lên trán tôi: “Anh nấu khoai tây và cả thịt cắt hạt lựu đấy, đều là món em thích ăn, còn giận nữa không?”

Rõ ràng là anh bị cảm, ở nhà nằm trên giường cả ngày mà còn nhớ đến việc nấu cơm xong xuôi trước khi tôi về với làm xong việc nhà nữa chứ. Có thích nổi cáu như thế nào đi nữa thì tôi cũng không thể phụ ý tốt của anh ngay lúc này được.

“Không tức giận nữa rồi.”

“Ngoan.”

Chương 11: Ngày thứ mười một

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

88,

Hôm nay đến nhà Linh kun chơi, sáng sớm tôi đã vui đến nỗi không ngủ được, cứ nằm trên giường trần trọc mãi.

Trời vừa tờ mờ sáng, một tia sáng xuyên qua bầu trời xanh thẳm. Tôi tức tốc bật dậy khỏi giường, chạy thẳng đến nhà anh... Không cần người khác mở cửa hộ cũng không rõ xuất phát từ dụng ý nào mà anh lấy lí do lười giúp tôi mở cửa, bí mật đưa cho tôi chìa khóa nhà anh.

Tôi cởi áo khoác dày cộm rồi chui vào trong chăn của Linh kun, lay lay anh: “Dậy chơi với em.”

Hai mắt Linh kun đỏ quạch, hé mắt nhìn ra cửa sổ: “Mới sáu, bảy giờ?”

“Tối hôm qua anh đã đồng ý, bất kể sớm bao nhiêu cũng chơi với em mà!”

“Ngủ thêm tẹo nữa thôi.”

“Tên lừa đảo, bịp bợm!” Tôi ra sức lay anh dậy, con người này lại giống như khúc gỗ, không mấy may phản ứng chút nào.

Bế tắc quá, tôi chỉ có thể chơi chiêu khác.

Tôi ra vẻ dịu dàng nằm xuống, đến khi Linh kun không còn cảnh giác bắt đầu ngủ tiếp thì đưa tay vào trong áo anh, không biết là sức hấp dẫn của tôi không đủ lớn hay là sự tự chủ của Linh kun quá tốt... Một giây sau đó, anh đột ngột bắt lấy hai tay tôi, kéo vào trong ngực, thấp giọng trách mắng: “Đừng phá nữa.”

89,

Sáng nay tán gẫu chuyện sinh hoạt thường ngày với nhóm độc giả, mọi người bàn đến vấn đề không biết nếu là rau củ thì Linh kun sẽ là loại nào.

Không biết từ đâu ra, có người đặt câu hỏi: “Có phải Linh kun là dâu tây không?”

Linh kun nghe vậy thì khẽ cười một tiếng, xích lại gần tôi, kề tai nói nhỏ: “Bọn họ đang nói dâu tây (1) loại nào thế?”

(1) Dấu hôn (Hickey) còn hay được gọi là ấn dâu tây.

Ngay tức khắc, hai má tôi nóng ran, tim không tự chủ mà đập hăng một nhịp, gần như trở nên rối loạn.

Tên này đúng là giậu đổ bìm leo mà, biết tôi còn đang bật chế độ nói chuyện nên không làm gì được anh vì sợ bị độc giả phát hiện ra manh mối.

90,

Linh kun phải ra ngoài làm việc, vì vậy anh dặn đi dặn lại tôi: “Ở nhà một mình phải cẩn thận...”

Tôi khá cảm động với sự chu đáo ân cần của anh, nhưng sự dụi dằm của anh còn chưa kéo dài được ba giây thì đúng như dự đoán, anh bổ sung: “Trên gác lửng phòng kế bên có thể...”

Vừa dứt lời, anh định nói rồi lại thôi, nhanh chóng đi ra cửa.

Tôi chui vào trong chăn, hận đến mức nghiền răng nghiền lợi.

Đợi tên này về nhà, anh nhất định phải chết.

Chỉ có điều ai có thể giải quyết sự khẩn cấp của tôi, cùng đi vệ sinh với tôi đây?

91,

Khoảng chừng đến giờ ăn trưa, Linh kun xách nguyên liệu nấu ăn về nhà.

Khi còn chưa bước vào phòng, anh đã ồn ào ở bên ngoài: “Nói yêu anh đi, mau hôn anh nào.”

Bởi vì vừa có chuyện không vui, tôi còn chưa trở lại bình thường, lúc này giận không có chỗ trút, hừ lạnh: “Mau rút đi, không thèm!”

“Hử? Em nói rút? Nói lại lần nữa xem.” Giọng nói Linh kun trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều.

Nhưng tôi không phải loại người nhát gan, hơn nữa Linh kun còn đang đi giày, tuyệt đối sẽ không vào phòng lúc này, vì vậy tôi phách lối la hét: “Rút!”

Vừa dứt lời, Linh kun nhú mày, bước vài bước vào tận trong phòng.

Tôi bị dọa, vội rúc vào trong chăn, chỉ sợ lộ ra một kẽ hở thôi sẽ bị anh bắt rồi đánh cho một trận.

Sau đó vài giây tôi chỉ nghe thấy tiếng cười hờn dỗi ở ngoài chăn.

Ặc, hình như bị cười nhạo rồi.

Linh kun tỏ tình với tôi đúng vào lễ tình nhân, ngày 14 tháng 2.

Không hề dày công chuẩn bị sô cô la, cũng không có hoa hồng thơm phức, thậm chí cả quá trình tỏ tình đều hấp tấp vội vàng.

Ngày đó, như thường lệ, tôi và Linh kun nấu cháo điện thoại. Tôi ở đầu bên kia búi ngùi một câu: “Em thật sự không vui, không có ai tặng sô cô la cho em, cũng không có ai tỏ tình với em.”

Linh kun chần chừ một lúc mới thấp giọng nói: “Anh thích em.”

“Em cũng thích anh đấy.” Tôi tương đối ngay thẳng, bình thường nói thích ai cũng đều treo trên miệng.

“Không phải là thích kiểu bạn bè.” Linh kun nghiêm túc bổ sung một câu.

Nghe xong lời này, tôi ngây ra tại chỗ.

Thích kiểu bạn bè không phải cùng một loại với người yêu sao?

Tôi không chắc lắm, nhưng lại không biết làm sao... tôi hoàn toàn không hiểu mình có tình cảm như nào với Linh kun, bởi vì chưa từng yêu ai nên tôi vô cùng xa lạ về phương diện tình yêu, cũng không thể xác định lòng mình. Chỉ có một điều duy nhất có thể biết được là nếu như lúc ấy tôi từ chối Linh kun, anh chắc chắn sẽ không nói chuyện với tôi như bây giờ. Thậm chí bởi vì xấu hổ, anh sẽ tránh tôi còn không kịp.

Sao cũng được, chỉ là không muốn mất bạn thôi.

Vì vậy tôi trả lời một câu rập khuôn “À”, đại ý là tôi biết rồi.

Nhưng Linh kun lại cho rằng tôi bắt lại “tín hiệu” của anh, ngày hôm sau liền tự cho mình thân phận bạn trai.

Đợi tôi tỉnh táo lại thì đã quá muộn.

Con thuyền đạo tặc này sao có thể cập bến cơ chứ?

93,

Lại nhớ đến câu chuyện trái tim thiếu nữ của tôi.

Trước khi yêu, tôi từng mơ một cảnh tượng tương đối đen tối, đại khái là chuyện hôn môi, đối tượng lại là Linh kun mà rõ ràng khi đó tôi không hề ôm mộng thiếu nữ với Linh kun.

Hôm sau, tôi mang một bụng tâm sự, lại không thể nói ra miệng. Đối mặt với ánh mắt sấm soi của Linh kun, tôi buông vũ khí đầu hàng: “Em mơ thấy em hôn Z kun.”

Z kun là bạn học bồ túc của tôi, tuổi xấp xỉ Linh kun, có điều anh ta là học trò, còn Linh kun là “thầy giáo” hỗ trợ phiên dịch.

Linh kun cất giọng thờ ơ, uể oải hỏi: “Em thích cậu ta?”

“Chỉ là mơ thôi, mơ thì không logic, em cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa.” Tôi qua quýt cho xong chuyện.

Theo như lời Linh kun, khi ấy anh như bị vạn tiễn xuyên tim, chưa từng có chuyện nào khó chịu như vậy. Lúc gặp Z kun sắc mặt cũng không tốt, còn luôn muốn so cao thấp với anh ta.

Qua hai ngày, có lẽ vì chuyện giấu giếm Linh kun nên lương tâm tôi bị cắn rứt, liền thật thà nói: “Nói với anh chuyện này ngượng lắm, lần đó người em mơ thấy không phải là Z kun mà là anh.”

Giọng nói Linh kun trở nên thoải mái hơn nhiều, giống như dốc hết toàn lực vỗ về tôi, anh nói: “Đây là chuyện bình thường, anh cũng từng mơ thấy em.”

Tôi tò mò hỏi: “Cũng xảy ra chuyện giống vậy sao?”

Trong phút chốc, Linh kun sững sốt, trả lời kiểu úp úp mở mở: “Ý của anh là, bởi vì quan hệ của chúng ta thân thiết nên mơ thấy đối phương là chuyện rất bình thường. Hơn nữa bạn bè cũng có ham muốn chiếm hữu, thân là bạn tốt nhất của nhau, anh không cho phép em kết bạn với những người khác nữa, anh sẽ ghen, em hiểu không?”

Tôi suy nghĩ một chút, nhớ lại mấy ngày trước, trong lớp học bổ túc có một cô gái xinh đẹp, hiệu trưởng đặc biệt để Linh kun phụ đạo. Khi ấy tôi định xuống tầng tìm Linh kun, nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau mà tôi cũng

cảm thấy một sự mát mát không thể nói thành lời. Vì vậy tôi liền xoay người bỏ đi, không muốn dính dáng đến cảnh tượng “thầy trò” ảm áp kia.

Sau khi về nhà, tôi còn cãi nhau với Linh kun một trận thật lớn trong điện thoại, đến bây giờ anh cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Khi ấy, ngoài mặt tôi không lẫn tẩn sợ hãi nhưng đáy lòng đã sớm sóng to gió lớn rồi. Có thể là tôi cũng có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ giống như anh nói vậy.

“Em cũng vậy, cho nên anh không được dạy người khác, được không?”

“Được, giao ước rồi đấy nhé.”

“Ừm.”

Bây giờ nghĩ lại một chút, tôi hoàn toàn bị anh lừa rồi... Đâu ra kiểu bạn bè nào lại bá đạo như anh, một khi đã nhận định thì sẽ khóa chặt bên người chứ?

Chương 12: Ngày thứ mười hai

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

94,

Tôi không thích ca nhạc, nguyên nhân có lẽ vì tâm trạng dễ bị ảnh hưởng bởi các bài nhạc buồn.

Khi gọi điện thoại cho Linh kun đúng lúc anh đang chơi game, tôi nghe thấy anh đang bật một bài nhạc buồn thì bèn hỏi: “Bật loại nhạc chia tay này không sợ em không cần anh nữa à?”

Linh kun ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng có lý, anh thì thầm: “Phải mau đổi bài thôi.”

95,

Linh kun thuộc loại người tiền bạc phải rõ ràng, tuyệt đối không phung phí bất cứ xu nào.

Ngay cả trong game, lúc anh gửi tiền vào tài khoản ngân hàng cũng cảnh báo tôi không được tiêu bậy tiêu bạ, số tiền này được dùng vào việc đào tạo

con gái sau này.

Trong lúc rảnh rỗi, tôi hỏi anh: “Nếu như anh sinh ra ở thế giới võ hiệp, anh muốn trở thành người thế nào?”

Tôi vốn tưởng rằng anh sẽ hăng hái chọn hiệp khách, hoặc là nho sinh vui vẻ.

Kết quả là Linh kun suy nghĩ một chút mới thốt lên: “Người vợ vệt của cải.”

Về mặt tôi không thể tin được... lẽ nào tên này định gây đại nạn cho ngân khố quốc gia? Không hổ là con người nham hiểm xảo trá!

96,

Hôm nay trong lúc chơi trò nhập vai với Linh kun, tôi đề nghị: “Em muốn làm hoàng thượng, vậy anh làm thừa tướng nhé.”

Linh kun bối rối hồi lâu rồi chỉ ra điểm sai lầm: “Cụ thể là triều đại nào? Có vài triều đại không có thừa tướng đấy.”

Tôi then quá hóa giận, thốt lên: “Anh là cảnh sát Thái Bình Dương à? Quan tâm nhiều thế... Em mặc kệ, bất kể thế nào em cũng là hoàng thượng.”

“Được được được.” Anh bất đắc dĩ đáp.

“Thế thì làm sao anh quen được em? Làm sao lừa được em?”

Linh kun nhú mảy: “Quan hệ của anh và hoàng thượng tốt thế à? Đừng làm khó anh, làm sao anh có thể lấy hoàng thượng được, nên sẽ không làm chuyện mờ ám với em.”

“Nhưng anh thích em mà.”

Thời khắc này Linh kun vô cùng cứng nhắc, giống như một độc giả lớn tuổi: “Không có khả năng. Ngoại trừ công việc ra thì anh sẽ không tiếp cận em.”

“Tại sao thích em lại không tiếp cận em?” Tôi không hiểu.

“Không biết, dù sao thì anh cũng không tiếp cận em.” Anh nhìn bộ dạng vô cùng mất mát của tôi, lại mím môi bổ sung: “Nếu quả thật phải tiếp cận như lời em nói thì có thể lợi dụng việc công để tiếp cận em, ví dụ như gặp chuyện lớn, em truyền anh vào điện, hai người ở trong điện cũng đã là việc rất tốt rồi.”

97,

Một lát sau, tôi hỏi Linh kun: “Nếu như ở thời cổ đại, anh nhặt được một cô bé năm tuổi, thu nhận làm đồ đệ rồi một tay nuôi lớn. Không sai, cô bé kia chính là em, kết quả khi mười sáu, mười bảy tuổi em thích anh, anh sẽ làm thế nào?”

Linh kun hoảng sợ: “Không thể đâu, em là đồ đệ của anh, anh lại còn tự tay nuôi lớn, sao có thể xuống tay được. Nếu như anh là em, em có thể xuống tay với đồ đệ mình nuôi nấng được không?”

“Em sợ anh chê em già, chỉ là xuống tay thôi mà, không có vấn đề gì cả.”

“Em đúng là cầm thú... Em xuống tay được nhưng anh không làm được.”

Tôi gian trá cười hai tiếng: “Nếu như em cứ thâm thương trộm nhớ thì sao?”

Linh kun khẽ cười: “Vậy thì còn chưa biết.”

“Cho nên?”

“Anh sẽ từ chối trước...”

“Hả, lại còn vờ vịt từ chối trước?”

Linh kun bất đắc dĩ nói: “Cái gì mà vờ vịt, từ chối đương nhiên là thật.”

“Nếu như em khẳng khẳng hiến thân thì sao?”

“Vậy thì anh hết cách rồi, chỉ có thể chấp nhận thôi.”

Tên này đúng là cầm thú mà!

98,

Tôi lại hỏi Linh kun: “Nếu như ở thời cổ đại, anh là cấp trên của em, em là thuộc hạ của anh thì sao?”

“Em là nữ, không thể vào triều làm quan được, bị phát hiện sẽ phiền phức lắm.” Linh kun trịnh trọng lên tiếng.

“Nếu như em là nữ cải nam trang, vậy đây là bí mật của em đúng không? Anh sẽ giúp em giữ bí mật chứ?”

“Sẽ, nhưng điều kiện tiên quyết là em có hiến thân không? Nếu em không hiến vậy thì anh giúp để làm gì?” Linh kun vô cùng hứng thú hỏi.

Tôi hỏi: “Vậy anh biết em là nữ, anh định nói bóng gió với em rằng anh đã phát hiện ra như nào?”

“Sẽ nói một vài câu ám chỉ, ví dụ như “Người có biết làm vậy sẽ bị chém đầu không? Đây là tội khi quân đấy.”, hoặc là đưa em về nhà uống rượu, uống say rồi thì bạn bè tương thân tương ái cùng nhau đi ngủ, khuya, sẽ giúp em cởi áo ngoài các kiểu. Hôm sau, không cần anh lên tiếng, em cũng sẽ biết mình đã bị anh phát hiện.”

Tôi khó hiểu: “Tại sao em sẽ biết?”

“Bởi vì quần áo của em bị anh thay, giày cũng do anh thay luôn, em nói xem?”

Nếu như vậy, tôi nhất định sẽ chột dạ, dính lấy Linh kun rồi truy hỏi đến cùng: “Có phải anh đã phát hiện ra điều gì rồi không?”

Linh kun thần thần bí bí trả lời: “Hử, anh không phát hiện ra gì cả.”

Sau đó, anh còn nói: “Nếu như em cũng không nhìn ra được vậy thì quá chậm rồi, anh hết cách.”

Tôi nói: “Còn gì nữa không? Anh còn định thế nào?”

Linh kun ung dung nói: “Nếu như phải nói thật, nhất định anh sẽ dùng trăm phương nghìn kế bắt em từ quan, có thể sẽ giở chút thủ đoạn. Đến lúc đó em thân cô thế cô, anh sẽ giả vờ làm người tốt thu nhận em về nhà, trên thực tế thì trong lòng rất vui vẻ vì đã hoàn thành từng bước trong kế hoạch. Cuối cùng bắt em về nuôi, khụ, em nhất định sẽ cảm thấy thừa tướng đại nhân là người tốt nhất. Chờ một chút, nói như vậy hình như hơi đạo đức giả.”

“Anh vốn như thế đấy!”

“Hoặc là, khi ấy anh và em cùng với những người khác đến nơi rượu thịt để hưởng thụ. Thời gian ở cùng mọi người, em hết lần này đến lần khác đều tỏ ra mất tự nhiên rồi lòi ra manh mối. Lúc ấy anh là kiểu người giữ mình tương đối trong sạch, thấy em gặp nạn, nhất định sẽ từ chối giúp em. Cuối cùng em biết đã bị anh phát hiện ra bí mật, anh liền khuyên em từ quan, rồi khỏi triều đình. Bởi vì anh cứu em, cho nên em nhất định cảm kích vô biên, liền lấy thân

báo đáp.”

Tôi: “...”

Tên gian trá đầy bụng này, đúng là đại ma vương Linh kun!

99,

Trước đây rất muốn ở gần Linh kun, có lẽ vì anh quá mức dịu dàng và âm áp khiến tôi như thiêu thân lao đầu vào lửa, không ngừng xông đến.

Khi ấy tôi cực kỳ muốn gần gũi với Linh kun nhưng tiếc rằng không có số điện thoại nên liền nghĩ ra một chiêu xấu xa: xin toàn bộ số điện thoại của các bạn trong lớp, cuối cùng mới đi hỏi số của Linh kun.

Tối hôm đó, tôi hít sâu vài hơi, tạm thời nghĩ ra một cái cớ, lập tức gọi điện cho Linh kun: “Em muốn hỏi một vấn đề trong sách, chỉ năm phút thôi.”

Có lẽ vì giọng nói của Linh kun trong điện thoại quá êm tai cho nên lần đầu tiên tôi gọi đến đã nói chuyện rất lâu, dài hơn năm phút, thế nào cũng không chịu cúp.

Mà khi ấy tâm lý của Linh kun lại hoạt động: “Tại sao vừa có số của anh đã gọi cho anh?”

Ngừng một chút, anh nói thêm: “Cũng thấy hơi sợ một chút, bởi vì không

quen gọi điện thoại với con gái.”

“Vậy có phải anh rất vui không? Khi ấy có ấn tượng tốt với em không?”

“Vừa bắt đầu thì em và những cô gái khác cũng không khác mấy, đều là trẻ con. Nhìn qua thì rất dịu dàng ít nói, trên thực tế lại khá to gan, dám gọi điện cho anh.”

“Lúc đó, trong điện thoại em nói muốn hỏi anh vấn đề trong sách, anh cảm thấy thật không hay là viện cớ?”

Linh kun khẽ cười một tiếng: “Anh cảm thấy là viện cớ.”

Hóa ra đã bị anh bắt thóp... Tôi còn tưởng rằng lí do này hoàn mỹ biết bao.

“Mấy vấn đề này rõ ràng có thể hỏi trên trường, không có lý nào lại về nhà mới hỏi, mục đích thực sự là không muốn người khác biết. Chỉ là rất thú vị vì đột nhiên em gọi điện cho anh.”

“Vậy là anh không ghét nói chuyện phiếm với em phải không?”

“Không ghét mà hơi khân trương. Bởi vì em là bé gái cho nên không thể từ chối yêu cầu này.”

Chỉ xét điểm này thì Linh kun đúng là chàng trai ga lăng.

Tôi hơi bất mãn: “Bé gái, tại sao lại là bé gái!?”

“Bởi vì khi ấy em quá nhỏ, trong mắt anh em chính là em gái.”

Tôi cười châm chọc: “Vậy mà anh có gan biến em gái thành vợ đấy!”

Linh kun im lặng một lúc mới lên tiếng: “Không dám.”

Chương 13: Ngày thứ mười ba

Editor: Lữ

Beta: An Hiền

100,

Mấy ngày nay tuyết rơi, trời đất âm u, tôi lại không chú ý chăm sóc bản thân cho nên bị cảm đúng như “sự mong đợi của mọi người”.

Tôi vừa mới cất cái giọng nghệt mũi lên nói chuyện, Linh kun lập tức chế nhạo tôi không phân biệt được thể nào là âm thường thể nào là âm cong lưỡi.

Có độc giả đăng hình miếng thịt rán vàng ươm trong nhóm, tôi mím môi nuốt nước bọt, kêu gào với Linh kun: “Em muốn gọi món (1) gà rán!”

Linh kun bất đắc dĩ sửa lại: “Là ăn, ăn (2) đấy, không phải gọi món.”

(1), (2): Chữ 次 (ci) nghĩa là gọi món và 吃 (chi) nghĩa là ăn, từ ăn phải phát âm cong lưỡi. Linh kun đang muốn nói nữ chính không đọc được âm cong lưỡi.

“Ừ, gọi món.”

“Quên đi, tùy em.”

Con người này chỉ có lúc tôi ngã bệnh mới có thể bộc lộ sự quan tâm tôi thôi.

101,

Thói quen nói chuyện điện thoại của tôi và Linh kun đã được nhiều năm, Linh kun bảo: “Lúc mới bắt đầu là em gọi điện quấy nhiễu anh đấy.”

Tôi ngờ nghệch hỏi Linh kun: “Vậy lúc trước anh ghét em nên mới khéo léo từ chối đúng không?”

“Anh có từ chối rồi nhé, trước đây anh nói “cúp máy trước” ý là anh rất bận.”

Tôi đáp ứng, không ngờ Linh kun lại nói trắng ra thế... Trước đây tôi ngỡ biết bao nhiêu, bị anh từ chối rành rành ra còn không hiểu.

Tôi hỏi Linh kun: “Vậy sau khi em bị anh từ chối, còn đợi anh bận bịu xong thì có gọi lại cho anh không?”

“Hình như có.” Anh nhìn biểu cảm trên mặt tôi hơi không đúng, ho vội một tiếng, nói: “Ý anh là hình như có, không nhớ nữa.”

“Không cần giải thích...” Lòng tự trọng của tôi bị tổn thương ghê gớm.

“Chỉ là em không gọi điện cho anh, ngược lại khiến anh hơi để ý...” Linh kun suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Sau một khoảng thời gian, hình như là anh chủ động gọi điện cho em.”

“Vậy hả?” Cuối cùng cũng tìm lại được thẻ điện, tôi cười vui vẻ.

Tôi biết mà, không ai có thể từ chối sức hấp dẫn của tôi!

“Ừ.” Linh kun quả quyết trả lời.

“Nhưng mà lúc đó ngày nào em cũng gọi cho anh, mẹ anh không nói gì à?”

“Mẹ cũng không tin được sao lại có nhiều chuyện để nói như vậy, có thể ngày ngày tán dóc, nhưng bà không thèm quản anh cũng không để ý em là ai.”

Hầy... Đúng là mẹ ruột.

Rất lâu trước đây, tôi và Linh kun chưa có smartphone, cả hai đều dùng điện thoại Nokia, bởi vì tiền nhắn tin rất đắt nên mỗi tối chúng tôi chỉ gửi cho nhau một tin nhắn siêu dài, sau đó thì đi ngủ. Đếm lại số lượng tin nhắn của mấy năm trước đã hơn ba nghìn tin, chẳng hiểu gửi cái gì mà nói nhiều như vậy.

Khoảng thời gian mới yêu, quan hệ giữa tôi và Linh kun cũng không công khai trước mặt mọi người, ngoại trừ bố mẹ Linh kun, những người khác đều không biết chuyện.

Bởi vì tôi rất dễ xấu hổ, lúc nào cũng thích chơi trò yêu đương lén lút, Linh kun lại chiều theo tôi, tình nguyện chơi trò ấu trĩ lừa người này với tôi.

Lúc ở bên ngoài, tôi vờ vịn tách khỏi Linh kun, còn cách xa một chút, lại còn giục anh đi nhanh. Thỉnh thoảng Linh kun lại quay đầu nhìn tôi, xác nhận tôi không đi lạc thì mới yên tâm. Ngay cả ôm cũng chỉ dám ở nơi không ai qua lại.

Tôi vẫn còn nhớ kỹ cảm giác lần đầu tiên ôm anh, tôi và Linh kun cùng về nhà anh chơi, đang đi được nửa đường, đột nhiên tôi kéo tay áo Linh kun, thở thè: “Ở đây không có ai, có thể ôm một cái được không?”

Linh kun ngây ra vài giây, sau đó dứt khoát ôm tôi vào lòng, rất chặt rất chặt, sức lực mạnh đến nỗi tựa như muốn hòa tan tôi vào cơ thể anh vậy.

Nụ hôn đầu cũng như cái ôm đầu, đều là lần đầu tiên trải nghiệm, chỉ nhớ được khi ấy tai tôi ù đi, giống như núi lửa phun trào, ầm ầm rung động. Trái tim không tự giác mà đập nhanh hơn, một tiếng rồi lại một tiếng, hai bên đan xen vào nhau, tựa như ôm lấy lồng ngực khiến người ta nghẹt thở.

Tôi không nhớ rõ lắm cảm giác khi ấy, toàn bộ cảnh tượng như hiện rõ mồn một ra trước mắt, chỉ duy nhất không nhớ nổi cảm giác dây dưa với nhau lúc đó. Chỉ biết rằng tôi siết chặt áo len của Linh kun, hơi thở của anh quấn quanh chóp mũi, không được coi là thơm phức nhưng rất quen thuộc, chỉ cần ngủ thôi là trong lòng sẽ vô cùng yên ổn.

Linh kun không buông tôi ra, lưu luyến bịn rịn, anh ôm một cách chặt chẽ.

Tôi cũng không muốn rời xa cảm giác này ngay, cứ ôm nhau như vậy, cho dù trời đất sụp xuống, núi sông thay đổi cũng không có gì phải sợ.

103,

Nhớ lại rất lâu trước đây, tôi và Linh kun cùng với một đám bạn ra ngoài chơi đùa.

Khi băng qua đường, không biết thế nào tôi lại không nhìn đèn đường, đang đèn đỏ lại xông qua.

Đúng lúc này, có một chiếc xe từ bên trái lao tới, Linh kun xông thẳng lên chắn bên cạnh tôi... Thật may chiếc xe kia phanh lại nhanh, không xảy ra chuyện gì, chỉ là chủ xe hạ cửa sổ xe xuống chửi ầm lên.

Thần kinh của tôi thô, không có tâm tư tinh tế như Linh kun, chỉ cười rồi tiếp tục đi theo những người khác.

Chỉ có chị họ đi cùng nhìn ra chút manh mối, đoán rằng Linh kun thăm mền tôi.

Chị ấy hỏi: “Em không mang con bé à?”

Linh kun thoáng nhìn về phía tôi đang chơi vui vẻ, anh lắc đầu một cái: “Quên đi, cô ấy vui là được.”

104,

Theo như Linh kun nói thì trước đây anh chỉ coi tôi là em gái. Cảm thấy tôi hồn nhiên chân chất, lại không rành chuyện đời, rất sợ có người xấu lừa gạt tôi chạy mất, đó là lý do vì sao mà anh canh chừng tôi rất nghiêm ngặt.

Kết quả nuôi qua nuôi lại nuôi tới nuôi lui, đâu đâu anh cũng lo lắng, dứt khoát bỏ tôi vào trong túi để tự bản thân mình chăm sóc.

Dựa vào lời nói của anh thì: “Giao em cho người khác, anh cũng không yên tâm, vẫn là tự mình nuôi mới tốt. Chứ ít anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng em, cũng sẽ hoàn toàn đối xử với em thật tốt.”

“...” Cảnh giới thượng thừa của nước phù sa không chảy ruộng người ngoài (3) là đây chứ đâu.

(3) Nước phủ sa không chảy ruộng người ngoài: Ý chỉ có điều gì tốt thì không để cho người ngoài.

105,

Luôn luôn có người muốn đào góc tường (4) nhà tôi, cướp Linh kun đi.

(4) Đào góc tường: Ý chỉ người nào đó muốn cướp người yêu của đối phương.

Có lẽ vì tính cách Linh kun dịu dàng nên có không ít cô gái thích anh.

Trong giờ giải lao khi làm việc, có một đồng nghiệp nữ muốn xin số điện thoại của anh bị anh từ chối: “Không được, tôi chỉ gọi điện với bạn gái tôi thôi.”

Có thể vì không ăn được muốn đập đồ, cô đồng nghiệp kia vô cùng cay cú, âm thầm ở một bên chọc ngoáy tôi, cô ta nói: “Chị tôi cũng vậy đấy, ba cái tuổi ranh không lo học hành, ra ngoài yêu đương nhăng nhít, giờ thì hỏng cả đời.”

Linh kun không thèm để ý đến cô ta, chẳng nói chẳng rằng, xoay người rời đi.

106,

Rất lâu trước đây, tôi không hiểu chuyện rồi cãi nhau với Linh kun, thậm chí còn đòi chia tay. Nửa tiếng sau mới chịu làm lành: “Anh đang làm gì thế? Có thể nói chuyện phiếm với em không?”

Giây phút ấy, Linh kun trả lời tôi một cách lạnh tanh: “Tôi chỉ nói chuyện với bạn gái thôi.”

Ý là: Trừ khi em còn là bạn gái của anh, bằng không anh thêm đề ý đến em đâu.

“...” Thôi, xem như anh lợi hại.

107,

Trước đây Linh kun cũng không đẹp trai lắm, khi ấy bị mụn dậy thì, lại còn mũm mĩm nữa, đoán chừng rất nhiều cô gái không thích kiểu người như anh.

Nhưng tôi chưa từng chê anh, cảm thấy người này rất tốt, vẫn luôn thích gần gũi anh.

Khi tôi mười bảy tuổi bị bệnh thủy đậu, đúng lúc có một kì kiểm tra quan trọng, bên ngoài nắng nóng, lại không chăm sóc tốt, toàn thân đều để lại vết thâm, không cách nào hết.

Khi ấy tôi rất tự ti, cảm thấy sẽ bị Linh kun ghét bỏ, mà anh càng ngày càng đẹp trai, khoảng cách cũng dần lớn hơn. Có lẽ vì lúc trước tôi đối xử tốt với anh, Linh kun cũng không bỏ rơi tôi, anh luôn miệng khen ngợi và cổ vũ khiến tôi tự tin hơn.

Đến tận bây giờ, tôi đã quên mất sự thật là những vết tích trên người này vẫn còn.

Không sai, tôi chính là thiếu nữ xinh đẹp vô địch.

108,

Linh kun lo lắng u uất hỏi tôi: “Ngày mai không có salad kẹp gà lẫn bột thì có sao không em?”

Tôi mừng đến rơi nước mắt: “Cuối cùng cũng không có salad rồi sao?”

“...” Linh kun nhìn tôi đầy phức tạp: “Em không thích ăn salad à?”

“Sao mà thích được?! Ai lại đi thích cái đó?!”

“Hử, có anh ở đây mà em còn định “kiêng” ăn rau?”

“Ồ.” Tôi thích ăn rau, ăn rau khiến tôi vui.

Chương 14: Ngày thứ mười bốn

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

109,

Hôm nay vì tôi đợi nước đến chân mới nhảy, gần lúc thuyết trình mới chuẩn bị bản thảo nên Linh kun cái kính trách móc: “Lần nào cũng vậy, làm việc không thể theo giờ giấc được sao? Đúng là chán em quá.”

Tôi cũng điên lên, như một con nhím xù hết lông ra, nhanh chóng bảo vệ cái bụng của mình, hung dữ phản bác: “VẬY anh cảm thấy chúng ta không hợp nhau nữa đúng không?”

“Đúng, không hợp.”

“VẬY anh muốn cắt đứt liên hệ với em trong một tuần phải không?!”

“Cũng không muốn tiếp tục liên lạc nữa!”

Quả bóng kiêu ngạo của tôi xẹp lép, nhỏ giọng hỏi: “Mấy lời anh nói là trong lúc tức giận hay anh nói thật đấy? Không bao giờ liên lạc nữa?”

“Đồ đáng ghét, đừng hỏi nữa, anh không biết.” Ngừng một chút, Linh kun hơi hòa hoãn: “Sau này có chuyện gì thì nói sớm cho anh biết một chút, không phải cứ nước đến chân mới thể này đâu, được không? Làm hại anh cũng gấp theo em.”

“Vâng.” Tôi gật đầu: “Em vẫn chưa viết bài thuyết trình tiếng Anh, ngày 1 tháng 2 phải thuyết trình rồi.”

Tôi rất kém môn tiếng Anh, bản thảo đều nhờ Linh kun viết giúp tôi. Chỉ có điều mỗi lần anh phải càu nhàu cả buổi mới chịu giúp tôi làm bài tập, lần này cũng không ngoại lệ.

Không ngờ anh lườm tôi một cái, quả quyết từ chối: “Tự viết đi!”

“Vậy anh còn bảo em nói sớm cho anh biết làm gì?” Tôi oan ức mề nheo, chưa từng thấy người đàn ông bíp bọm như vậy.

“...” Linh kun giận đến nổi ôm trán... Chẳng lẽ mục đích em báo sớm cho anh là để anh viết giúp em sao?

Nhưng nếu Linh kun không giúp, tôi thật sự không thể hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này. Lúc này chỉ có thể chọn đi đường vòng, du kích cứu nước thôi.

Tôi và anh ngồi nói chuyện trên trời dưới bể, tán dóc rất lâu, đột nhiên nói: “Em có việc này muốn nói anh nghe, nhưng mà em sợ.”

“Nói đi.” Linh kun rất ghét kiểu nói nửa vời của tôi, anh thúc giục.

“Anh hung dữ thế, em sợ!” Nhiều lúc tôi nhát như cáy, Linh kun mà nghiêm mặt là tôi chỉ sợ bị mắg.

“Vậy thì em mau nói đi, bằng không anh sẽ khiến em sợ hơn.”

“Thì là, em thật sự không viết nổi bài tiếng Anh... Anh cũng biết là em dốt tiếng Anh lắm mà.” Tôi nhỏ giọng mè nheo.

“Đừng hòng có suy nghĩ này.” Linh kun yên lặng một lúc, đại khái là nhìn tôi đáng thương quá, lại hơi mềm lòng, nói: “Anh có thể giúp em, nhưng anh sẽ không viết giúp em đâu.”

110,

Hai ngày nay thời tiết nước Ý thay đổi, tuyết rơi dày đặc, gió lay cành lá đung đưa, nửa đêm thức giấc có thể nghe được tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ.

Tôi không chú ý giữ ấm cơ thể nên bị cảm trong thời gian thực tập. Cả người nóng ran khó chịu, tôi lập tức nhắn tin cho Linh kun: “*Hình như em bị sốt rồi, khó chịu lắm.*”

Lòng Linh kun như lửa đốt, anh trả lời rất nhanh: “*Mau đến nói với y tá ở đó một chút, nhanh lên! Hỏi họ xem có thể cho anh đến đón em về không?*”

Lớp học của Linh kun vô cùng thú vị, hôm nay những bạn học người Ý rất hài hước đang buôn chuyện (1) trong lớp.

(1) Đoạn này tác giả sử dụng cụm (ㄅㄣㄣ), đây là một thuật ngữ mạng, dùng để chỉ tin đồn hoặc buôn chuyện.

Trường chúng tôi chỉ có tôi và Linh kun là người Trung Quốc theo học, bình thường ngày ngày đều dính lấy nhau cho nên bạn học của anh và các giáo viên đều biết rõ đây là tình huống gì.

Gần đây tôi đi thực tập, Linh kun chỉ có thể lẻ bóng ở phòng học, các bạn của anh thấy thế liền sôi nổi cười cợt: “Hôm nay Linh kun đến lớp à?”

Bạn học khác lập tức cười trên nỗi đau của người khác mà bồi thêm một nhát: “Cậu quên à? Bạn gái của cậu ấy đi thực tập rồi.”

Câu nói đó tựa như một mũi tên xuyên qua ngực Linh kun, máu me đầm đìa. Đám bạn xấu này.

Đến khi anh tan học, lại có thêm mấy tốp nữa bu lại trêu ghẹo anh: “Đạo này Linh kun đến trường làm gì vậy? Bạn gái cậu không đến, cậu ở nhà chờ cô ấy đi chứ!”

Linh kun bất đắc dĩ lườm cậu ta một cái, không nói tiếng nào.

Tôi nghe xong thật sự buồn cười muốn chết, đám người kia bị sao đấy, bình thường nhìn chúng tôi ân ái khó chịu lắm đúng không?!

112,

Linh kun thích chia sẻ món Trung trong lớp, ban đầu người Ý rất bài xích vì khả năng tiếp nhận cái mới của họ không cao, cho nên hiểu biết của họ về giá trị Trung Hoa cũng rất ít. Sau này trải qua sự huấn luyện của Linh kun, họ nếm thử một miếng, quả thật là vô cùng xúc động.

Cắn một miếng snack tôm, bọn họ sẽ cảm khái: “Trời ạ, đây là cái gì? Sao lại có thể làm ra được cái này? Tại sao lại có thứ đồ ăn ngon như thế?”

Cắn một miếng khoai chiên, họ lại kinh ngạc thốt lên: “Cái gì đây? Khoai tây chiên? Sao lại khác của chúng ta thế?”

Khoai tây chiên của Ý chính là khoai rán rắc thêm một chút muối, vị rất nhạt nhẽo.

Gần đây không riêng gì bọn họ, ngay cả thầy phó hiệu trưởng cũng cắn hạt hướng dương Trung Quốc, còn chưa ngồi nóng chỗ trên lớp mà vỏ đã đầy bàn.

113,

Đoạn này tôi muốn ghi lại một ít chuyện cũ yêu thương đậm máu của Linh

kun và phó hiệu trưởng.

Phó hiệu trưởng khoảng năm mươi tuổi, vóc người thì cao to, nói chuyện lại hài hước, trong mắt tôi, ông là một người Ý trung niên hấp dẫn.

Tuy tôi kém Linh kun vài tuổi nhưng vẫn là học trò của ông. Có lẽ phó hiệu trưởng thiên vị phái nữ hơn, tương đối nhẹ nhàng với tôi, bình thường sẽ không trêu ghẹo tôi. Đương nhiên, việc này có liên quan đến cách nói chuyện lạnh nhạt của tôi, ông sẽ không vô duyên vô cớ động chạm đến tôi. Còn đối với Linh kun thì không như vậy, tính cách Linh kun tương đối điềm đạm, anh lại là sinh viên giỏi nhất khóa, đương nhiên thái độ đối xử sẽ không giống nhau... Nhưng mà ông ấy không hề nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa mà thỉnh thoảng lại gây khó dễ cho Linh kun, đồng thời xem đây là thú vui.

Thỉnh thoảng phó hiệu trưởng cũng dạy sai vài chỗ, Linh kun sẽ không nói xa nói gần mà trực tiếp chỉ vào mặt ông ấy rồi vạch ra chỗ sai.

Cứ như vậy nên bầu không khí cũng rất lúng túng.

Phó hiệu trưởng cũng có chiêu xấu, gọi thẳng Linh kun lên làm bài, cho anh hai bài còn chưa dạy. Nhưng không ngờ, gừng càng già càng cay, Linh kun đã tự học trước trong sách ở nhà, viết mấy cái đã làm xong bài.

Phó hiệu trưởng ghen hòng, ông nụ cười cứng nhắc: “Không sai, vai via (biến đi)!”

Khóe miệng Linh kun giật giật, người này thật là khó chiều...

Thỉnh thoảng, anh còn mang theo một chút đồ ăn vặt để ăn trong lúc học,

không phải nho khô thì là hạt dưa, thậm chí là hạt óc chó... Tôi cũng không biết anh đam mê điều gì, còn thích mang đồ Trung Quốc cho người Ý ném thử, tiện thể truyền bá văn hóa Trung Hoa.

Phó hiệu trưởng muốn ăn, ông nhìn chăm chăm vào túi nho khô của Linh kun rất lâu, thấy anh không khách sáo hỏi mình: “Thầy có muốn thử một chút không ạ?”, nên ông chỉ có thể tỏ ra quan tâm: “Mỗi ngày em ăn mấy thứ nóng như vậy làm gì?”

Linh kun đoán được tâm tư của người kia, anh liền hỏi thẳng: “Thầy có muốn ăn không?”

“Vậy thì một ít thôi nhé.” Phó hiệu trưởng tự nhiên đưa tay ra.

Tôi còn nhớ một lần, đề bài của Linh kun bị phó hiệu trưởng sửa thành sai, vì vậy anh bèn gặp ông ấy hỏi cách làm.

Phó hiệu trưởng tinh ranh, cảm thấy đây chính là lúc để mình tỏa sáng, vô cùng kiêu ngạo giảng giải: “Nhìn kỹ vào, loại đề này nên làm như vậy...”

Kết quả sau khi làm xong thì phát hiện Linh kun cũng không sai.

Tôi chỉ được nghe kể lại mà còn cảm thấy rằng mặt mũi của ông ấy bị đánh hơi đau rồi đấy.

Linh kun rất thích những con vật lông lá, ngay cả ngày thường cũng thích ôm tôi nằm trên đầu gối anh, cưng chiều hết mực xoa đầu tôi.

Hồi trước đi ra ngoài, anh vô tình trông thấy một con mèo con nhỏ xíu trên đường, nó không những không sợ người lạ mà còn làm nũng với Linh kun.

Sau khi Linh kun tùy ý vỗ về vuốt ve xong, anh lên mạng tìm hiểu về động tác của mèo rồi vui mừng nói với tôi: “Hóa ra mấy hành động này đều bày tỏ sự yêu thích, mèo con tỏ lộ với anh biết bao nhiêu là điều! Anh được hoan nghênh lắm đấy!”

Tôi hít một hơi thật sâu: “...”

Hóa ra tình địch của tôi lại là một đám mèo? Sự chênh lệch cũng khá lớn đấy.

Chương 15: Ngày thứ mười lăm

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

115,

Tính tôi hướng nội, rất nhút nhát, tương đối nhạy cảm với thế giới bên ngoài. Theo như lời Linh kun nói chính là con mèo sợ hãi trốn trong góc, nhất định phải ngon ngọt dịu dàng mới dụ được tôi ra.

Ở trường học, mọi người đều biết quan hệ không mấy thân thiết của tôi và bố mẹ nên họ đều coi Linh kun là người giám hộ của tôi. Thời kì trung học, chủ nhiệm lớp tôi sẽ trực tiếp tìm Linh kun để báo tình hình của tôi, bà lo lắng: “Có phải (tôi) mắc bệnh tâm lý gì không? Sao bình thường đều không chịu nói gì hết thế?”

Linh kun rất sợ chủ nhiệm hiểu lầm tôi, anh vội vàng giải thích: “Cô ấy chỉ hơi xấu hổ thôi, nên không thích nói chuyện ạ.”

Đợi khi tôi đến nhà anh, anh lại tận tình khuyên tôi: “Bình thường bạo dạn lên một chút, nói chuyện với mấy bạn học người Ý đi em.”

Tôi rất khó chịu, lắc lư ngón tay: “Em không dám, sợ họ chê em phát âm không tốt... hơn nữa còn có vài người rất xấu.”

Khi ấy, vì tôi là học sinh chuyển trường nên cũng có bạn học nam tương đối quá đáng, từng xuất hiện tình trạng bắt nạt. Vừa tan học tôi lập tức kéo áo Linh kun khóc lóc, anh giận đến nổi suýt thì chạy vào trường tôi đánh người.

Cũng có thể do có bóng ma tâm lý từ khi ấy, lại còn vấn đề gia đình cấm đoán nên dẫn đến việc bản thân vẫn luôn chống đối xã hội, dần dần mắc chứng sợ giao tiếp, vừa thấy người khác thì miệng lưỡi cứng đờ ra.

Linh kun thở dài, dịu dàng xoa đầu tôi, anh nói: “Đừng lo, mọi thứ đều có anh bảo vệ em, nếu gặp phải chuyện gì không hay thì cứ nói với anh. Có anh ở bên em, em còn sợ gì nữa? Can đảm lên một chút, tiếp xúc với người khác đi nhé.”

116,

Linh kun có một người cậu nhỏ bằng tuổi anh, cậu nhỏ là lính cứu hỏa, người tương đối thô kệch.

Mấy hôm trước Linh kun đang tám chuyện điện thoại với cậu nhỏ, nói được một nửa thì cậu nhỏ bất thành linh hô lên: “Cháu đợi một chút, cậu đi chữa cháy trước.”

Linh kun: “...???”

Tôi cũng khá rung động trước những người đàn ông không chịu gò bó thế này.

117,

Linh kun rất thích kể lại cho tôi người nhà anh thích tôi thế nào, từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ gọi “mẹ anh” mà toàn gọi chung là “mẹ”.

“Mẹ nói ngày mai hầm canh gà cho em uống!”

“Mẹ nói ngày mai gọi em tới nhà ăn cơm.”

“Mẹ cảm thấy em là cái đuôi của anh.”

Mỗi lần thế này, tôi đều bị anh cuốn theo, buột miệng hỏi: “Mai mẹ có nhà không anh?”

Rõ ràng tôi và anh chưa đến tình trạng kia mà, sao có thể gọi mẹ được, người đàn ông này đúng là bụng dạ khó lường.

118,

Bình thường Linh kun đều cày game lên cấp giúp tôi, rõ ràng cấp rất cao nhưng chẳng hiểu sao gần đây bạn bè biến đâu mất.

Tôi phản ứng lại, đây nhất định là kiệt tác của Linh kun, sau đó tôi liền hùng hổ chất vấn: “Bình thường không có ai gửi lời mời kết bạn cho em à?”

Linh kun đáp nhẹ bằng: “Có.”

“Vậy tại sao em không có một người bạn nào?”

“Anh từ chối hết rồi.”

Tôi không còn lời nào để nói, đột nhiên cất cao giọng: “Nhưng mà em không có người bạn nào!”

Linh kun ung dung liếc tôi một cái, chậm rãi trả lời: “Không phải trong đó có anh và em trai của anh sao?”

Không phải trong đó có anh và em trai của anh sao?

Không phải trong đó có anh...

Và em trai của anh sao?

119,

Tôi nói: “Anh phải nhắc em nhớ chuyện trước kia đấy, em sắp quên rồi này.”

Linh kun im lặng một lúc mới nói: “Chính là chuyện trước đây làm sao em lừa được anh ấy hả?”

“...” Anh vẫn dừng nên mở miệng thì hơn.

120,

Tôi hỏi: “Có khi nào anh rất muốn thổ lộ với em không?”

“Lúc ở cùng em thì có...” Linh kun suy tư một lúc mới nói tiếp: “Khi nhìn thấy em ở bên người khác, trong lòng chỉ nghĩ, rõ ràng là người của anh, chỉ anh có quyền sở hữu.”

“Thật ra trước đây có lúc em cũng muốn thổ lộ với anh.” Tôi nói với Linh kun như vậy.

Ngày ấy, bên ngoài mưa rơi tí tách, trời rất lạnh, tôi ôm chặt quần áo, cả người run lẩy bẩy.

Không biết có phải do vấn đề thời tiết hay không mà từ khi tôi đến lớp bỏ túi rồi về nhà đều chán nản dựa vào tủ, người ướt nhẹp gọi cho Linh kun một cuộc điện thoại không rõ mục đích.

Lòng tôi sụp đổ, ấp úng nói với anh: “Hình như em thích anh.”

Ngày ấy rõ ràng ngay cả thích hay yêu tôi còn không hiểu, chỉ nhất thời nổi máu nói với Linh kun chuyện này. Có lẽ tôi thích anh thật đấy nhưng tôi chưa từng trải qua chuyện nào thế này nên không có nhiều kinh nghiệm, cũng không thể xác định được tình cảm của mình.

Linh kun vừa mừng vừa lo, nghe nói khi ấy đúng là vui mừng trong sợ hãi, anh cố nén cảm giác vui sướng, khẽ nói: “Anh cho em thời gian cân nhắc, em nghĩ rõ ràng rồi nói tiếp nhé?”

Anh nói xong liền cúp điện thoại.

Linh kun không ngờ tôi lại thông suốt nhanh như vậy, anh vừa ôm chầm vừa tạ ơn trời đất. Theo như lời anh, trước đây có một khoảng thời gian vì quá thích tôi mà mỗi tối anh đều ở nơi này cầu xin thần phật, nhất định phải khiến tôi thích anh.

Hồn vía tôi nhanh chóng quay lại, vội lên mạng tìm sự trợ giúp của bạn bè.

Bởi vì khoảng thời gian đó Linh kun đọc chiếm tôi quá nhiều, bạn bè tôi bắt đầu oán hận, kiếm có làm khó dễ, họ nói: “Cậu thế này không phải là thích anh ấy mà là đói bụng ăn quàng đấy. Bên cạnh cậu không có người khác giới nào khác đúng không? Cậu chỉ biết mỗi mình anh ấy, đương nhiên sẽ tơ tưởng trong lòng rồi.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại không biết ngượng với Linh kun, vội vàng gọi điện cho anh: “Anh đừng lo, em chỉ đói bụng ăn quàng thôi, em không thích anh đâu.”

Tôi tự cho rằng lần giải thích này hoàn mỹ biết bao, tuyệt đối không làm mất mối quan hệ tốt đẹp giữa tôi và Linh kun.

Nào ngờ, Linh kun nghe xong thì im lặng đứng năm phút đồng hồ, không biết anh đang nghĩ gì, cuối cùng chỉ đáp lại một tiếng: “Ừ.”

121,

Thầy hiệu trưởng của lớp bồ túc lấy được vé miễn phí đi công viên, ông bèn dẫn học sinh toàn trường đi chơi cả ngày.

Khi ấy tôi vừa ra nước ngoài, rất nhút nhát, ngay cả mua đồ cũng không dám. Thường quên mang theo tiền nên không thể ăn cơm trưa, chỉ có thể ngồi nhìn.

Linh kun nhận ra tôi khác thường liền tiến đến hỏi. Tôi nhờ anh mua hộ ít đồ ăn, sau đó tôi được Linh kun dẫn đến ngồi một bên ăn hamburger.

Tôi hơi khó xử vì Linh kun ngồi đối diện không chút ngại ngùng nhìn tôi ăn, nhiều lần tôi muốn né tránh ánh mắt sáng rực của anh nhưng lại phải ngồi trước mặt anh.

Người này không lịch sự chút nào, một tay anh chống má, rất hứng thú nhìn tôi ăn xong toàn bộ cái hamburger.

Tôi sợ muốn chết, lo tướng ăn của mình xấu xí, để lại ấn tượng không tốt cho Linh kun.

Sau này, tôi hỏi anh: “Khi ấy tại sao anh lại muốn nhìn em ăn hamburger?”

Linh kun nở nụ cười: “Bởi vì nhìn em ăn rất ngon, anh không nhịn được mà muốn nhìn.”

Ăn xong rồi, không biết Linh kun đang tính toán gì, đột nhiên nói với tôi: “Những đôi tình nhân ngồi đu quay sẽ ở bên nhau cả đời, đây là truyền thuyết ở thành phố lớn.”

Có trời đất chứng giám, khi đó tôi và anh chỉ là tình thầy trò thuần khiết, hoàn toàn không lên đến mức tình cảm nam nữ kia.

Kết quả ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đã bị Linh kun tóm lên đu quay.

Bởi vì tôi sợ độ cao cho nên từ đầu đến cuối đều không tưởng tượng ra được cảnh tượng lãng mạn anh nói mà là bầu vịu vào tay vịn, cảnh cáo anh không được đến gần tôi, không được di chuyển khiến cho cái buồng đu đưa.

Cuối cùng Linh kun đã có kinh nghiệm, trực tiếp dẫn tôi đi chơi bắn súng trong đường hầm.

Tôi chỉ am hiểu cái này, vì tôi cũng khá hứng thú với môn bắn súng. Đương nhiên, chuyện tôi bị tên đeo kính Linh kun này hành hạ thì chúng ta sẽ không nói đến.

Còn nhớ lúc ấy đường hầm rất tối, nhỏ đến mức hai người khó mà đi song song được.

Có lẽ vì quá tối mà bầu không khí lại đầy mập mờ.

Trong hoàn cảnh giờ tay không thấy năm ngón, tôi chỉ có thể cảm nhận hơi ấm của đầu ngón tay Linh kun lướt qua gò má tôi rồi lại lúng túng tránh ra, sợ bị tôi phát hiện.

Là khi ấy anh kìm lòng không đặng, muốn chạm vào tôi sao?

Tôi không biết cho nên cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Nếu không phải sau này bị tôi nhắc lại, Linh kun còn tưởng rằng tôi không bao giờ phát hiện ra những tâm sự thời “thiếu nam” này của anh.

Chương 16: Ngày thứ mười sáu

Editor: Lữ

Beta: An Hiên

122,

Linh kun thích ngủ, không có việc gì thì anh chỉ thích lăn ra ngủ. Nhưng mà chuyện này có liên quan đến sức khỏe của anh, bác sĩ cũng nói rằng anh nhất định phải nghỉ ngơi nhiều mới có thể bồi bổ cơ thể.

Bình thường lúc tôi đến nhà Linh kun, sơ sẩy một chút là bị anh kéo lên giường ngủ trưa với anh ngay.

Cũng không biết do sở thích đặc biệt gì mà anh ngủ một mình dễ bị thức giấc nhưng ngủ với tôi lại vô cùng yên ổn, ngủ rất sâu, dù thế nào cũng không tỉnh lại, xem ra tôi có tác dụng an thần.

Ngày đó là giao thừa, sáng sớm tôi chạy ngay đến nhà Linh kun, lồm cồm bò vào chăn của anh. Kết quả kẻ này rất cảnh giác, chạm một cái liền thức dậy, đè tôi xuống giường, anh từ từ nhắm mắt lằm bằm: “Ngủ thôi, đừng nghịch đi động nữa.”

“Vâng.” Ngủ được một giấc, tôi mơ màng nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra, âm thanh xào nấu trong nhà bếp vang lên, chắc là mẹ Linh kun đang nấu ăn.

Tôi ngủ đủ rồi nên một mình mò vào phòng bếp. Mẹ Linh kun bắt chuyện với tôi: “Còn một ít Tteokbokki đây, con lấy ăn đi.”

Mùi vị của Tteokbokki vô cùng hấp dẫn, nguyên liệu chỉ dùng xương sườn để ninh thành nước, mùi thịt thơm phức. Đợi tôi ăn đến nỗi no căng bụng rồi mới phản ứng lại, trong nồi chỉ đủ cho một người ăn, vậy của Linh kun đâu?

Nghĩ lại một chút: Không đúng, lúc đấy mẹ của Linh kun còn đẩy cửa phòng ra đếm đầu người mà, không thể thiếu mất phần Linh kun được!

Tôi đặt bát xuống, hai ba bước nhảy đến giường Linh kun, lay anh dậy: “Mau dậy rửa bát cho em, không thì mẹ anh về sẽ nói em lười biếng. Anh có muốn mẹ anh nghĩ em là con dâu lười biếng không? Không muốn đúng không? Mau dậy rửa bát!”

Linh kun bị tôi lay sắp điên lên rồi, chỉ có thể bò dậy khỏi giường.

Tôi chỉ sợ anh chưa đủ đau lòng, vội vã bồi thêm một câu: “Đúng rồi, em và mẹ ăn rồi, mẹ không nấu phần của anh.”

Linh kun sững sốt, anh mở miệng cầu nhàu: “Anh là con ruột sao?”

Tôi vẫn thấy chưa đủ, nói tiếp: “Em cho rằng có thể mẹ không thích anh, anh là đứa trẻ không ai thương. Mẹ anh đã tận mắt xem trong phòng có bao nhiêu người, cho nên rõ ràng mẹ cố ý không nấu cho anh ăn đấy!”

“...”

Linh kun liếc tôi một cái, lại thở dài.

123,

Vì không muốn rửa bát nên mẹ của Linh kun đặc biệt nấu cơm tối cho Linh kun.

Đợi bà ăn xong mới gọi Linh kun ra ăn, thuận tiện rửa bát luôn.

124,

Trong lúc rảnh rỗi, lòng tôi tràn ngập chờ mong hỏi Linh kun: “Điều gì khiến anh ghét nhất ở em?”

“Xác láo.”

Ồ.

125,

Linh kun chưa bao giờ dùng icon.

Một ngày nọ, đột nhiên anh gửi cho tôi một cái icon “Vợ thật là đáng yêu”.

Tôi hết hồn, vội hỏi anh: “Icon này từ đâu ra?”

Linh kun nhíu mày: “Độc giả trong nhóm của em cho anh.”

“...???” Đám người này thật là, cái gì tốt đẹp thì không dạy, chỉ chuyên dạy hư người ta.

126,

Tối hôm qua tôi nằm mơ thấy tên ma vương đại nhân hàng ngày ức hiếp tôi: Linh kun.

Tôi còn nhớ ngay lúc ấy anh ngồi bên cạnh ăn uống, có rượu có thịt, ăn rất ngon.

Một tay tôi gạt nước mắt, tay còn lại làm bài tập tiếng Anh. Đại khái làm được bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng cũng xong. Đột nhiên nội tâm của tôi bình lặng êm ả, một khoảng yên lành...

Trong bầu không khí kiểu này, tôi chấm một dấu câu cuối cùng.

Cho đến khi Linh kun liếc mắt nhìn tôi, khẽ cười một tiếng, anh nói: “Cái

đấy anh sẽ dạy em vào tuần khác.”

Dứt lời, tôi chờ ra rồi giặt mình tỉnh lại.

127,

Ngày giao thừa hôm ấy, mẹ Linh kun ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn tôi và Linh kun, anh bận tới bận lui, chỉ lo tôi ở nhà anh ăn không ngon. Cơm nấu được một nửa, lòng anh lại như lửa đốt ôm một đồng đồ ăn vặt ra cho tôi, nói: “Mấy đứa trẻ con nhà người ta đều có đồ ăn vặt, em cũng phải có.”

128,

Người Ý phóng khoáng thật, nhưng điều kiện tiên quyết là phải quen thân với bạn. Nếu như không thể hòa nhập thì sẽ vô cùng khách sáo lạnh nhạt, cũng sẽ không nói đến những đề tài cấm kỵ.

Còn nhớ một lần, Linh kun vào lớp học, chợt nhíu mày hỏi: “Sao lại có mùi bao cao su thế này?”

Các học sinh nhón nháo lườm nguýt, còn chưa kịp trách anh thì đã thấy thầy hiệu phó từ cửa bước vào, quát lên: “Sao lại có mùi bao cao su thế này?”

Ông vừa dứt lời, các học sinh đang nhón nháo đều im bật.

129,

Bởi vì thường xuyên quên uống thuốc và ăn đồ bổ các thể loại nên tôi cố ý mua hai lọ thuốc bổ, tôi để một hộp ở nhà Linh kun, khi nào nhớ ra thì uống.

Tình cờ bị mẹ Linh kun bắt gặp, bà hỏi anh: “Đây là cái gì? Thuốc bổ thật (1) cho con à?”

(1) Ý mẹ Linh kun là thuốc tráng dương.

“...” Mặt Linh kun đỏ phừng phừng, mẹ mình nghĩ nhiều quá rồi!

130,

Linh kun nói khi ngủ tôi hay đá chần ra nên anh sẽ gác chân lên đầu gối của tôi, làm công tác phòng hờ.

Suốt từ tối đến sáng, tôi cảm thấy đau bụng khó chịu, lập tức nói với Linh kun: “Chắc do đá chần ra nên bị cảm lạnh rồi.”

Linh kun hừ lạnh, đáp lại: “Ai bảo tối hôm qua em không ngủ ở nhà anh?”

Tôi... Sao tôi có thể ngủ ở nhà anh được?

131,

Rất lâu trước đây, bởi vì tôi quá sơ ý nên làm rơi điện thoại xuống đất khiến màn hình bị vỡ.

Tôi vô cùng thương tiếc, thỉnh thoảng lại lấy ngón tay chạm vào vết nứt kia.

Linh kun thấy vậy thì giật tay tôi ra, hôm sau anh mua một cái màn hình mới về.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại vội vàng đi mua cho em thế?”

Linh kun thông thả trả lời: “Anh không muốn thấy cô bé nhà mình không vui, mỗi ngày thấy em cứ lẩn mò chỗ nứt kia, anh rất đau lòng.”

Quả đúng như lời người xưa nói, bố mẹ đều muốn những điều tốt nhất cho con cái. Cho dù không có thì sẽ cố hết sức khiến con mình vui.

132,

Thật ra tôi ngốc thật, học cái gì cũng rất chậm, muốn nhớ phải ghi chép lại, phản ứng cũng siêu chậm, chuyện gì xảy ra đều phải mất vài giây mới có thể ngấm hết được thông tin.

Nhưng Linh kun thì cứ nhất định cho rằng tôi giả ngốc để thu hút sự chú ý của anh.

Có một hôm, tôi lo âu tiều tụy mở miệng: “Thầy giáo nói, đa phần trẻ con đều di truyền IQ từ mẹ...”

Anh vừa định lên tiếng lại bị tôi cắt ngang: “Vậy làm sao bây giờ? Nhan sắc thượng thừa này của em...”

133,

Mỗi lần đến học kì mới, Linh kun sẽ nở nụ cười dịu dàng rồi nói với tôi: “Lại gần giấc mơ thêm một bước, em vui không?”

Tôi mơ mơ màng màng trả lời: “Em có mơ gì đâu...”

“Không phải em mơ kết hôn với anh sao?”

Nói hay thật... Rất có lý.

134,

Linh kun thật sự rất đơn thuần với chuyện tình cảm, chỉ một niềm vui nho nhỏ cũng khiến anh thỏa mãn đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Còn nhớ ngày trước tôi rủ anh đi hẹn hò, anh đăng xuất rồi đi ngủ nhưng tôi vẫn còn hí hửng ngồi chơi game một hồi.

Cứ năm phút anh lại hiện lên, ngạc nhiên hỏi tôi: “Em cũng vui đến nỗi không ngủ được à?”

Tôi phì cười, nghĩ thầm: Ai ngốc như anh, hẹn hò thôi mà, cũng không phải lần đầu, anh còn hưng phấn không ngủ được như trẻ con thế này.

135,

Tương truyền rằng khi đang chơi LOL (2), con trai tuyệt đối sẽ không rời bàn phím và con chuột.

(2) Liên Minh Huyền Thoại (viết tắt: LMHT, tiếng Anh: League of Legends, viết tắt tiếng Anh: LOL) là một trò chơi video đấu trường trận chiến trực tuyến nhiều người chơi (MOBA - Multiplayer Online Battlefield Arena) được Riot Games phát triển và phát hành cho hệ điều hành Microsoft Windows và Mac OS X, lấy cảm hứng từ mod Defense of the Ancients cho trò chơi video Warcraft III: Frozen Throne.

Để kiểm chứng truyền thuyết đô thị này, tôi đặc biệt chọn ghẹo Linh kun trong lúc anh đang chơi LOL, tôi giẫm chân lên cái gối của người đàn ông mê sạch sẽ này rồi còn nằm nghiêng trên giường, cất giọng khiêu khích: “Cá luôn anh không dám bỏ game để đến đây đánh em đâu, em không những giẫm lên gối anh mà còn vút đi nữa này!”

Linh kun quay đầu lại cười khẩy: “Không dám? Chơi LOL đâu thể quan trọng bằng việc đánh em được?”

Tôi bối rối: “Gì cơ?”

Làm gì có kiểu phát triển câu chuyện thế này, đạo diễn đều chỉ giỏi lừa người ta.

Chương 17: Ngày thứ mười bảy

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

136,

Hóa học là môn yêu thích của Linh kun. Lúc còn học cấp 3 trong nước, anh luôn đứng nhất ở môn học này.

Có lần, một độc giả tình cờ thấy nick name của Linh kun liền ngạc nhiên hét lên: “Thì ra hình nền của Linh kun là bảng tuần hoàn cơ à?”

Tôi và những người khác lập tức cười sặc sụa.

Đến khi Linh kun về nhà, anh hỏi tôi với một giọng điệu không tốt lắm: “Tại sao lại đổi hình nền của anh thành bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học vậy hả?”

Ặc...

137,

Trước đây, cũng khá lâu rồi, khi tôi và Linh kun vẫn còn là bạn bè. Lúc ấy thời tiết rất lạnh, tôi đang đạp xe lòng vòng trong một công viên nhỏ bỏ hoang. Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại gọi điện cho anh: “Anh ra đây làm bài tập với em không?”

Khi ấy tôi cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, chỉ là muốn ở cùng anh một chút thôi. Ngày hôm đó, chúng tôi ngồi trong một căn nhà gỗ nhỏ, cùng nhau làm bài tập hết cả buổi chiều. Chẳng ai nói với ai câu gì, làm xong liền tự động giải tán.

Nghe nói, Linh kun vẫn luôn thắc mắc về lần gặp mặt ấy. Đối với Linh kun mà nói, đến nay chuyện này vẫn là một câu đố.

Anh không biết rốt cuộc tôi rủ anh ra ngoài để làm gì, chắc là chỉ đơn giản muốn gặp anh thôi phải không?

138,

Trong tôi tồn tại một loại cố chấp khó hiểu đối với Linh kun. Lúc trước để tiếp cận anh ấy, tôi đã dùng rất nhiều cách, cũng không biết vì sao mà lúc nào anh cũng né tránh tôi.

Thậm chí khi tôi tìm anh chỉ để tán gẫu, anh cũng lộ rõ sự đề phòng từ trong lời nói. Có lẽ là do anh cảm thấy mục đích của tôi không được trong sáng cho lắm. Lớp tôi cũng có khá nhiều cậu bạn đẹp trai nhưng tôi chẳng để ý ai hết, chỉ quan tâm đến anh.

Ban đầu, tôi kiếm cớ gọi điện thoại, cố gắng giảm bớt sự đề phòng trong

anh, từng bước từng bước tiếp cận. Trò chuyện tốt rồi, tôi lại thấy chỉ nghe mỗi giọng nói của anh thì không đủ, ham muốn chiếm hữu nổi lên, tôi liền nghĩ cách hẹn anh ra ngoài chơi.

Qua miệng bạn bè của anh họ, tôi biết được Linh kun chẳng bao giờ đi chơi, kể cả rủ đi đánh golf anh cũng không đi. Thứ nhất là do anh không thích chốn đông người, thứ hai là vì anh phải trông đứa em trai nhỏ ở nhà. Bố mẹ Linh kun thường xuyên đi công tác xa, hằng ngày anh ấy phải lo một ngày ba bữa cho em trai, vì vậy mà chẳng có thời gian đi đâu, quả nhiên rất ra dáng anh cả.

Người ta nói, có công mài sắt có ngày nên kim, cho dù khó thế nào tôi cũng quyết tâm thử một lần.

Một hôm nào đó, ở quảng trường trung tâm thành phố, nhân dịp ngày lễ, người ta tổ chức chương trình triển lãm mô hình các loại thuyền hải tặc.

Thật là một cơ hội ngàn năm có một.

Ở đây vốn không có chợ đêm, số lượng người qua lại buổi tối rất ít. Chỉ khi nào có những dịp lễ đặc biệt thì hai bên đường mới dựng rạp và bày bán các loại mặt hàng trên vỉa hè, ví dụ như đồ trang sức, đồ ăn, thỉnh thoảng còn có chương trình phát rượu nho miễn phí.

Đêm đó, tôi nhắn tin cho Linh kun với tâm trạng cực kì hào hứng: “Anh Linh kun, tối nay đi chơi với em không? Quảng trường ở trung tâm thành phố đang náo nhiệt lắm.”

Lòng tôi tràn trề hi vọng, cảm giác có lẽ vị trí của mình khác với những người bạn khác, tôi mà mời chắc hẳn anh sẽ đi. Thậm chí nhân tiện tôi có thể

biết được vị trí của mình trong lòng anh đến đâu, tôi muốn trở thành người quan trọng nhất của Linh kun, một người quan trọng không ai có thể thay thế.

Chẳng ngờ rằng bản thân sẽ nhanh chóng bị từ chối đến vậy, anh trả lời tôi rất lạnh lùng: “Không đi.”

Lòng hụt hẫng nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc: “Anh chắc chứ? Không đi thật sao? Sẽ vui lắm đó. Em đi cùng với anh họ em này, còn có nhiều bạn bè của anh ấy nữa.”

Hai giây sau, Linh kun gửi tin nhắn đến, vẫn không hề bị lay chuyển: “*Không đi.*”

Tôi thất vọng, cộng thêm có chút thẹn quá hóa giận nên liền ném di động vào trong túi, bắt bản thân không để ý đến nữa.

Kiểm chế được năm phút, tôi lại lôi điện thoại ra kiểm tra, sợ Linh kun gọi mà mình không biết. Thế nhưng vẫn không có ai gọi, anh thực sự không muốn tới.

Tôi thở dài, cất điện thoại vào túi rồi nhanh chóng chạy theo anh họ.

Nào ngờ trong ánh hoàng hôn chiều hôm ấy, khi tôi vừa đặt chân tới sân chơi thì nhìn thấy Linh kun vội vàng đạp xe đến.

Anh thở hổn hển khóa xe rồi đi đến bên cạnh tôi, khẽ hỏi: “Em muốn chơi trò gì?”

Tôi sợ độ cao nên chọn xe điện đung. Linh kun phụ trách điều khiển, tôi phụ trách chỉ huy.

Đêm hôm đó chúng tôi chơi rất vui vẻ, dường như bạn của anh họ tôi cũng hiểu mối quan hệ giữa tôi và Linh kun, đoán được tâm tư giấu kín của anh ấy nên họ cố tình để chúng tôi đi riêng với nhau. Chẳng qua lúc ấy tôi hơi ngốc, không để tâm lắm nên cũng chẳng phát hiện ra điều gì.

Sau đó, tôi hỏi anh: “Không phải anh bảo không tới hả? Sao tự dưng lại chạy đến đây?”

Linh kun suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Bạn của anh họ em có bao nhiêu người, ai biết được người ta ra sao. Anh thấy để một cô gái như em ra ngoài chơi với lũ con trai không quen biết thật chẳng an toàn tí nào. Huống chi em nhỏ như thế, rất dễ bị người ta lừa gạt, anh vẫn nên đi thì hơn.”

Có lẽ lúc đó anh đã bắt đầu thích tôi rồi phải không?

Rõ ràng thích tôi như vậy mà anh vẫn không chịu nói ra, đúng là con vịt chết mạnh miệng.

139,

Tôi nói với Linh kun: “Em rất hâm mộ những cô gái xinh đẹp!”

“Xinh giống em sao?” Linh kun hỏi.

“Xinh hơn em.”

“Không thể nào.” Linh kun nói chắc như đinh đóng cột.

“Cái gì cơ?” Tôi ngẩng phắt đầu lên nhìn anh ấy.

“Anh nói, trong thế giới này vốn không tồn tại người xinh đẹp hơn em.”

Miệng gì mà dẻo thế, tự dưng lại ngọt ngào đến vậy!

140,

Tự dưng tôi nhớ đến lễ hội Halloween lần trước, khi tôi và Linh kun sang thị trấn khác tham gia vũ hội hóa trang.

Ở Ý, mỗi thị trấn đều có một nhà thờ riêng, khoảng cách giữa các thị trấn cũng không xa lắm, trung bình chỉ cần đi nửa tiếng đồng hồ là có thể đến một thị trấn khác. Vũ hội hóa trang lần này được tổ chức tại trung tâm thành phố, cũng có một cái tháp đồng hồ giống thị trấn của tôi, bên cạnh nó là nhà thờ. Lúc ấy, mặt trăng trên trời vừa lớn vừa tròn, ngoài rìa là màu da cam, bên trong hơi có chút ánh đỏ, cứ như vậy mà tỏa sáng trên sườn núi hoang vu.

Trời tối om, tôi sợ hãi nắm chặt tay Linh kun, cùng anh đi qua một con đường nhỏ ngoằn ngoèo bên trong thị trấn.

Tôi không mặc trang phục hóa trang nhưng lại đội một cái mũ quả dưa đen nhỏ mà Linh kun mua cho, hai bên mũ là tấm mảnh mỏng như cánh ve, xung quanh dán hình vẽ màu vàng quỷ quái gì đó, trông rất có không khí lễ hội.

Khi chúng tôi đến, vũ hội đã bắt đầu. Trên sân khấu ngoài trời có người đang khiêu vũ, những thanh niên Ý trẻ tuổi còn lại cũng nhảy theo tiết tấu ấy. Chỉ cần dựa vào điều này là có thể biết người ngoại quốc thật ra rất phóng khoáng, dễ kết bạn dù trong bất cứ trường hợp nào cũng vậy.

Tôi nhát gan nên cứ một lát lại quay đầu nhìn Linh kun. Anh dùng ánh mắt cổ vũ tôi nhảy theo, dù động tác của tôi hơi cứng ngắc, không thể thả lỏng thì ánh mắt anh vẫn dịu dàng nhìn tôi mang theo chút cưng chiều.

Khi đã chơi chán, Linh kun đi mua pizza, đợi tôi ăn thật no rồi mới dắt tay tôi về.

Đề đi về nhà, chúng tôi phải đi qua một khu nghĩa địa không có ánh đèn, hai bên là đồng ruộng, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh gió gào thét gây hoang mang lòng người.

Tôi hơi sợ, bèn lại gần Linh kun, nhỏ giọng hỏi anh: “Anh có thể cõng em được không?”

Linh kun không từ chối, anh rất tự nhiên ngồi xổm xuống đợi tôi trèo lên lưng.

Tôi vừa ôm cổ anh vừa ngửi mùi hương ấm áp từ người anh, tuy không được thơm tho cho lắm nhưng nhiệt độ cao lan ra từ cổ anh vẫn khiến tôi cảm thấy đỡ mặt.

Tôi nằm trên tấm lưng rộng và vững chắc ấy, miệng thì lẩm bẩm với anh những điều mà mình nghe và nhìn thấy hôm nay.

Rõ ràng gió rất mạnh, trời vô cùng tối nhưng tôi không hề cảm thấy lạnh hay e ngại.

Chắc bởi vì có Linh kun ở đây nên tôi lại muốn đoạn đường này dài thêm chút nữa.

Nếu như có thể được anh cõng cả đêm, không cần phải về nhà thì cũng rất tốt.

Chương 18: Ngày thứ mười tám

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

150,

Khi tôi đủ 18 tuổi, vào những khi có kỳ nghỉ, tôi thường đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí.

Ở Ý, đi làm thêm trong kỳ nghỉ là chuyện bình thường. Ngay cả tiền sinh hoạt của Linh kun cũng do chính anh vừa học vừa làm mà kiếm được, bởi vì sự giáo dục của gia đình anh là như vậy, sau khi anh trưởng thành thì không cho một đồng nào nữa.

Trùng hợp tháng đó tôi có hai, ba ngày nghỉ nên liền hẹn với Linh kun đang làm việc ở nơi khác cùng đi đến thành phố ven biển chơi hai ngày, tận hưởng thế giới hai người.

Trước đó tôi có gửi một bộ quần áo cho Linh kun, là áo sơ mi kẻ màu hồng cùng với một chiếc quần short.

Sau khi làm việc xong, tôi cầm hành lý đã soạn sẵn mấy ngày trước chạy như bay đến trạm xe bus.

Linh kun đang đứng ở nơi đó chờ tôi, không biết có phải anh cố tình hay

không mà bộ quần áo anh đang mặc lại chính là bộ đồ tôi mua. Thành thật mà nói, Linh kun mặc áo sơ mi rất hợp. Bình thường anh đeo cặp kính gọng bạc đã toát lên khí chất nho nhã của người đọc sách, bây giờ anh mặc thêm chiếc áo này lại thêm phần dịu dàng.

Tôi chạy hai bước như ba bước nhào vào lòng anh, Linh kun giật mình, cánh tay ôm tôi càng chặt, mạnh mẽ siết tôi vào lòng mình.

“Cẩn thận một chút.” Linh kun bắt đầu nói.

“Hi hi, anh mặc chiếc áo này cực kì đẹp.”

“Em thích là được rồi.”

Chúng tôi đi chuyển xe đêm, sau khi trải qua một chặng đường dài, chúng tôi mới tới bãi biển nổi tiếng của thành phố lân cận. Hiện tại đang là mùa hè, người người từ khắp mọi nơi đều đổ xô đến đây nghỉ dưỡng, vậy nên đêm nào đường phố ven biển cũng cực kì náo nhiệt. Các cửa hàng từ đầu phố đến cuối phố bật đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng cả con đường sỏi đá bên ngoài.

Linh kun dẫn tôi đi tìm khách sạn bốn sao, bởi vì đây là lần đầu tiên chúng tôi ở chung nên dù đắt như thế nào anh ấy cũng cố gắng chọn cái tốt nhất, để về sau có nhìn lại chúng tôi cũng không phải tiếc nuối.

Tôi hơi ngại ngùng, Linh kun giả vờ là khách du lịch nước ngoài, dùng tiếng Anh giao tiếp với người Ý. Tôi phải thừa nhận rằng hầu hết người Ý nói tiếng Anh không tốt lắm, họ không hiểu phát âm Anh - Mỹ, chỉ có thể hiểu phát âm Anh - Anh.

Đợi đến khi thỏa thuận xong, lúc xuất trình giấy tờ xác nhận, tôi và Linh kun đồng thời lấy chứng minh thư có ghi địa chỉ ở Ý, cảnh tượng này cũng khá lúng túng. Chúng tôi coi như không biết, giả vờ bình tĩnh, vẫn bước lên tầng như những khách du lịch khác.

Đêm hôm đó, tôi hứng lên muốn uống rượu, nhân lúc Linh kun đi tắm bồn vựng trộm mở chai rượu Champagne ra uống. Kết quả toàn thân tôi nổi mẩn đỏ, suýt nữa dọa chết Linh kun. Tôi bị dị ứng nhẹ với cà phê và rượu, chỉ cần đợi men rượu tan hết, những vết mẩn đỏ kia cũng sẽ tự động biến mất.

Có thể là lần đầu tiên ngủ chung với con gái, Linh kun suýt nữa không chịu được thói quen đá chăn của tôi.

Anh ấy nói, tôi không những nghiêng răng kèn kẹt mà còn nói mớ trong lúc ngủ. Hơi một tí tôi lại lăn ra ngoài, anh phải bế tôi vào trong chăn, suốt một đêm lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Sáng hôm sau, tôi ngơ ngác hỏi anh: “Sao mắt anh đỏ vậy?”

Linh kun mím môi, chậm rãi trả lời: “Không có gì, tối qua anh xem tài liệu muộn thôi.”

“Ra thế.” Tôi trả lời một cách vô tâm.

Bổ sung một chút, Linh kun còn nói tự xưng lúc nửa đêm nghe thấy tiếng tôi gọi anh.

Anh tưởng tôi đã tỉnh liền chống đầu dậy, còn ngồi nói chuyện với tôi hồi lâu, một lúc sau anh mới phát hiện ra là tôi nói mớ.

Linh kun dở khóc dở cười, không biết nên mắng tôi hay nên đánh tôi.

151,

Tôi còn nhớ lúc mới bắt đầu, ngày nào tôi cũng dính lấy anh không rời. Một ngày nhất định phải gọi một cuộc điện thoại, gọi liên tục không ngừng.

Em trai Linh kun là người độc miệng, cậu ấy lạnh lùng nói: “Người phụ nữ kia lại gọi điện tới kìa!”

Hừ, tên nhóc xấu xa, chê bản thân sống lâu quá rồi đúng không?

Đương nhiên, lúc đó cậu ấy cũng không ngờ... Người mình ghét nhất năm đó sẽ trở thành chị dâu của mình!

152,

Có một lần tôi qua nhà Linh kun ngủ trưa, khi ấy tôi đang nhắm mắt, tuy khá mệt nhưng thực tế tôi chưa ngủ say.

Đột nhiên tôi cảm thấy trên trán nóng lên, chắc là Linh kun đã về nhà, đang lén hôn tôi.

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, quả nhiên chẳng ai có thể chống cự trước nhan sắc xinh đẹp của tôi khi đang ngủ mà!

153,

Mỗi lần tôi từ nhà Linh kun về nhà mình đều sẽ gọi điện cho anh để báo bình an.

Tự dưng lần ấy gặp mẹ giữa đường, thế là tôi lại đi dạo phố với bà, quên nhắn tin cho anh.

Đi dạo một vòng, tôi ngẩng đầu, chợt nhìn thấy một bóng người đang đứng ở đầu ngõ, là Linh kun.

Khi đó chúng tôi vẫn chưa công khai, tôi không dám lên tiếng, đành lướt qua như không thấy gì.

Về sau, Linh kun nói với tôi: “Anh đợi mãi vẫn không thấy tin nhắn của em, sợ muốn chết luôn, bèn lấy xe đi tìm. May là tìm được rồi nên anh đứng chờ ở đó lên nhìn em một chút.”

Anh tóm tắt một câu ngắn gọn như vậy lại khiến trái tim tôi thất lại, hít thở không thông.

Sao trên đời này có thể tồn tại người đàn ông khiến người khác đau lòng như anh chứ?

154,

Mẹ Linh kun cực kì nghiêm khắc với anh, khi còn bé, Linh kun rất ít khi được mẹ khích lệ.

Lúc bảy tuổi, anh phải tự mình đứng lên ghế nấu cơm, đi thi lúc nào cũng phải đứng nhất, khi Linh kun làm bài được 98 điểm, mẹ anh cũng không hề khen lấy một câu mà sẽ phàn nàn rằng tại sao lại thiếu mất hai điểm còn lại. Kể cả anh thực sự đạt 100 điểm, mẹ anh cũng chỉ gật đầu, cho rằng đáng nhẽ ra phải như vậy.

Vì thế, năm Linh kun học lớp 11, mẹ anh hỏi liệu anh có khả năng thi đỗ vào trường đại học trọng điểm không?

Với điểm của Linh kun thì việc đỗ đại học Z là không thành vấn đề, nhưng anh nghĩ mẹ yêu cầu mình phải thi vào đại học B danh tiếng, mà việc này anh vẫn chưa dám chắc nên chỉ trả lời: “Con không biết được.”

Thế là trong tình huống không hề hiểu rõ, mẹ anh tự ý xin nghỉ học cho anh, để anh ra nước ngoài làm ăn.

Vào thời khắc cuối cùng, Linh kun mới được giáo viên thông báo điều đó, lúc ấy anh cũng như bao cô cậu học sinh cấp ba khác, đều phấn đấu vì lý tưởng vào đại học.

Có thể tưởng tượng Linh kun không cam lòng đến mức nào, trước đó anh

vất vả phấn đấu biết bao nhiêu, giờ bảo không được thi là không được thi, thậm chí còn phải sang một nơi khác làm lại từ đầu.

Sang Ý rồi Linh kun cũng vẫn không từ bỏ việc học. Dù không biết tiếng Ý cơ bản, lại không được trợ cấp kinh tế, dựa vào sức mình, anh đã học lại trường trung học Ý và đi học đại học bằng chính số tiền anh làm ra được.

Trong khoảng thời gian này, họ hàng nhà anh không hề ủng hộ việc này. Trong con mắt người kinh doanh, Linh kun không phải du học sinh, nhà trường sẽ không hỗ trợ tiền học phí cho anh, tiêu chuẩn học hành cũng sẽ không giống với những người Ý khác. Mà Linh kun lại không có nền tảng ngoại ngữ, cho dù có thiên phú thì việc đi học lúc này là không khả thi. Thậm chí bố mẹ Linh kun còn từng tuyên bố đuổi anh ra khỏi nhà. Lúc ảm ỉ nhất, Linh kun đã từng ngủ ở nhà ga.

Nhưng anh vẫn kiên trì tiếp tục, hiện tại tất cả sóng gió đều đã qua.

Thật ra, lí do Linh kun kiên trì như vậy có một nguyên nhân, lúc chúng tôi mới yêu nhau, tôi đã nói với anh: “Người nhà em thích những người có học thức cao, cho nên nếu anh muốn cưới em, anh phải cố gắng học thôi.”

Có lẽ chính bởi vì một câu nói băng quơ của tôi đã khiến anh một mực cố chấp đến tận bây giờ.

Không khó nhìn ra Linh kun yêu tôi đến nhường nào. Đôi lúc tôi cảm thấy hổ thẹn, bản thân có tài đức gì để được anh chung thủy một lòng như vậy.

Mấy hôm trước, Linh kun đi thi lấy bằng lái xe, gặp phải tên giám khảo phân biệt đối xử, đối đãi không công bằng với anh, vì thế mà anh thi trượt.

Mẹ Linh kun chầm chọc khiêu khích, cho rằng anh kiếm cớ, đồng thời không chịu hỗ trợ học phí sau này, bắt anh phải tự lo.

Linh kun ngồi trên ghế không nói câu nào, tôi nhìn anh mà không biết an ủi ra sao, bèn tiến tới ôm lấy anh, tựa cằm lên đầu Linh kun, tôi thấp giọng nói: “Đừng lo, chúng ta thi lại lần nữa là được.”

Vừa dứt lời, nước mắt anh liền rơi xuống.

Tôi cố tỏ vẻ thoải mái, trêu chọc anh: “Sao tự dưng lại khóc rồi?”

Linh kun không ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt rơi tí tách trên quần tôi, chảy vào những chỗ rách không đồng đều trên đó.

Anh thì thầm trả lời: “Bị em làm cảm động rồi.”

Tôi thầm cười Linh kun ngốc nghếch.

Cho dù cả thế giới chống lại anh thì em cũng sẽ ở bên anh.

Chương 19: Ngày thứ mười chín

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

155,

Cho đến bây giờ, thỉnh thoảng tôi lại nhớ đến cô chị trước kia đã dạy tiếng Ý cho tôi. Chị ấy và Linh kun đều cùng làm ở lớp bổ túc, chỉ có điều chị ấy dạy tiếng Trung cho người Ý.

Không hổ danh là cung Bọ Cạp, chị ấy có sức quan sát nhạy bén kinh người. Ở bữa tiệc liên hoan, chị ấy liếc chúng tôi một cái rồi cười rất tươi hỏi tôi: “Các em đang hẹn hò đúng không?”

Tôi căng thẳng như có gai ở sau lưng, hỏi lại chị ấy: “Làm sao chị biết?”

“Trực giác.”

“...”

“Thật ra chị biết kiểu gì các em cũng sẽ thành một đôi, lần đầu tiên nhìn thấy em, chị đã có cảm giác đấy rồi.”

“Tại sao chứ?”

“Trực giác.” Chị ấy mỉm cười, đột nhiên tỏ vẻ mờ ám, xích lại gần tôi: “Tuy nhiên, giao em cho Linh kun, chị rất yên tâm.”

Sao đột nhiên tôi lại có linh cảm không lành?

Tôi luôn cảm thấy chị ấy phải quyết tâm rất lớn khi giao tôi cho Linh kun, chị ấy nói cứ như kiểu phải mang con chuột hamster nuôi lâu ngày chấp tay tặng cho người khác vậy.

Trước đó, chị ấy từng tìm Linh kun và hỏi anh: “Em thích cô bé kia phải không?”

Linh kun sững sốt vài giây rồi ngụy biện: “Hừm, không.”

“Khỏi phải nói dối, chị nhìn ra rồi.”

Linh kun không phản bác câu nào.

Chị ấy mỉm cười, còn nói thêm: “Em là đứa cầu tiến, lại thông minh, giao cô bé ấy cho em chị cũng yên tâm.”

Đến hiệu trưởng lớp bỏ túc ở Ý còn biết chuyện tôi và Linh kun yêu nhau, bà ấy kinh ngạc thốt lên: “Vậy bao giờ các con kết hôn?”

“...” Linh kun lúng túng, vội ho một tiếng.

Nghe nói, hiệu trưởng quý Linh kun nhất trong đám con trai, mà tôi lại là cô gái bà thích nhất, theo cách nói của người Trung Quốc, chúng tôi đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ, đã định trước sẽ thuộc về nhau.

156,

Kể chuyện tâm linh một chút, khi Linh kun mới học tiểu học, có một lần anh theo bố mẹ đến miếu dâng hương. Bỗng dưng có ông thầy bói kéo anh lại nói: “Ông không thu tiền của cháu, để ông bói cho cháu một quẻ nhé.”

Linh kun giật mình, vội từ chối: “Cháu không xem đâu.”

Ông ấy vẫn rất kiên trì: “Đừng từ chối, ông nhất định phải xem cho cháu.”

Linh kun không còn cách nào khác đành phải nghe theo ông.

Ông thầy nói: “Về sau, năm cháu XX tuổi, cháu sẽ gặp một người rất quan trọng, là quý nhân đấy. Sau này, cuộc sống của cháu sẽ rất mỹ mãn, học hành hay sự nghiệp đều tốt cả.”

Kết quả, vào đúng năm ấy, Linh kun đã gặp tôi thật.

Nhưng mà tại sao tôi lại bị anh biến từ quý nhân trở thành nàng dâu thế này?!

157,

Dạo này dạ dày của Linh kun rất kém, anh bị thổ tả (1), lại còn mắc thêm bệnh cảm nên đã nằm liệt giường suốt hai ngày nay.

(1) Bệnh tả, hoặc thổ tả (Cholera) là một bệnh nhiễm trùng đường ruột do vi trùng Vibrio cholerae gây ra, độc tố của vi trùng này gây tiêu chảy nặng kèm theo mất nước và có thể dẫn đến tử vong trong một số trường hợp.

Tôi sang nhà chăm sóc anh, tuy rằng chuyện tôi có thể làm không nhiều, chỉ mỗi nằm trong chăn xem TV, có lẽ bởi vì bị ốm nên Linh kun cực kỳ dính người, cứ ôm lấy bắp đùi của tôi để ngủ.

Chỉ có những lúc như thế người đàn ông này mới lộ ra vẻ mềm yếu.

Tôi hơi đau lòng hỏi anh: “Anh còn sốt không?”

Linh kun yếu ớt ho nhẹ, trả lời: “Vẫn hơi hơi.”

“Ừ...” Tôi đặt đôi bàn tay đã lạnh cóng lên đầu anh để sưởi ấm, có lẽ vì mục đích quá rõ ràng, tôi lại thở dài một tiếng, “Thật ấm áp!”

Thế là bị anh mắng cho một trận.

Tôi oan quá, muốn khóc quá!

Linh kun nằm ngủ hết cả chiều, cuối cùng cũng nhớ ra mai phải đi học, anh bèn mặc tạm chiếc áo khoác rồi ngồi vào bàn, để lại cho tôi một bóng lưng đơn độc.

Linh kun kì quặc lắm, một khi đã ngồi học là không thềm quan tâm bất kì cái gì, không hề liếc sang điện thoại dù chỉ một giây.

Tôi gọi anh hai câu, anh không quay lại, trong lòng thầm mắng: “Cái đồ “đứng núi này trông núi nọ”, gặp cô em “học” cái liền quên em ngay!”

Linh kun đột nhiên quay đầu, lạnh lùng trả lời: “Phụ nữ đúng là vật cản trên con đường sự nghiệp của đàn ông.”

“Này!”

Anh dám nói thế hả, tôi còn không có mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành của Đát Kỷ (2), sao có thể khiến “quân vương không lên triều” được cơ chứ!

(2) Đát Kỷ cũng được phiên âm là Đắc Kỷ, là một nhân vật nổi tiếng trong huyền sử Trung Quốc thời nhà Thương. Bà được biết đến là Vương hậu của Đế Tân (tức Trụ Vương), vị quân chủ cuối cùng của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc. Hình tượng phổ biến nhất về Đát Kỷ có lẽ là sự tích do hồ ly tinh hóa thành, bà luôn được mô tả là có nhan sắc yêu kiều làm mê đắm lòng người, thuộc hàng đại mỹ nhân của Trung Hoa.

Lúc mới xuất ngoại, tôi vẫn chưa đạt trình độ tiếng Ý cơ bản nên phải học lại một năm cấp hai. Tuy nhiên kiến thức trong nước và ngoài nước rất khác nhau, lúc đó tôi khá chán chường, kết quả là “chữ thầy trả thầy”, trượt gần như toàn bộ số môn.

Linh kun biết được điều này, với tư cách là bạn bè anh không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng mà tôi nghĩ, thực ra anh ấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thế mà tôi lại thua kém người Ý, thật sự quá mất mặt.

Vậy là mỗi buổi chiều tôi đều phải đến lớp bổ túc sớm hơn một tiếng, đầu tiên anh dạy bổ sung kiến thức những môn tôi đang học, sau đó mới phụ đạo tiếng Ý.

Còn nhớ vào một ngày hè chói chang nào đó, sau khi học ở trường cả buổi sáng, tôi buồn ngủ díp cả mắt, về nhà ăn uống xong xuôi là đã đến giờ học với Linh kun, tôi đành cố đến trường học tiếp. Ngồi nghe Linh kun lái nhải giải thích, nghe được một lát tôi liền phân tâm, nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Linh kun rất tức giận, cảm thấy như nước đổ đầu vịt, nghiêm nghị nói: “Tập trung vào!”

“Vâng.” Tôi nhanh chóng thừa một tiếng rồi ngồi ngay ngắn lại.

Nhưng mà cũng không được bao lâu, ngồi bên cạnh anh ngửi mùi hương đặc trưng ấy, tôi lại buồn ngủ. Quần áo Linh kun đều do một tay anh ấy giặt, mùi xà phòng thoang thoang lẫn với mùi ánh nắng khô tạo nên hương thơm cực kì dễ chịu, ít nhất là bản thân tôi vô cùng thích.

Đương nhiên, hậu quả của việc say mê hương thơm ấy chính là... tôi lại bị mắng một trận.

159,

Hồi ấy, khi mới xuất ngoại, bố mẹ tôi chưa có công việc ổn định.

Khi đó khả năng cao là tôi phải chuyển nhà và chuyển trường. Ở Ý, chuyển trường là chuyện thường ngày, người Ý chỉ cần thấy ngôi trường mình học không tốt thì sẽ không do dự mà chuyển đi. Dù sao giữa các trấn có rất nhiều xe buýt và xe lửa, có rất nhiều học sinh sẽ mất một tiếng ngồi tàu hỏa vào sáng sớm đi học sau đó buổi chiều lại vội vã ngồi xe về nhà.

Tâm trạng tôi khá buồn phiền, dù lúc đó tôi với Linh kun chỉ có quan hệ bạn bè nhưng cũng được coi là thân thiết. Vì thế tôi rất không thích chuyện sắp tới phải xa cách.

Trước giờ học, tôi nói: “Sắp tới em phải chuyển nhà.”

Linh kun ngừng viết, thấp giọng hỏi tôi: “Đi đâu?”

“Cách nơi này khá xa, lái xe mất hai tiếng đồng hồ, tóm lại là rất rất rất xa!”

Tôi ử rử, Linh kun cũng không nói tiếng nào.

Một lát sau, anh cầm bút bi vẽ loạn xạ lên giấy, dường như đang phát tiết tâm trạng phiền muộn.

Lúc chạng vạng tối, trời bắt đầu mưa to.

Thời tiết không tốt khiến tâm trạng của tôi cũng nặng nề. Khi chuẩn bị ngồi xe về nhà, Linh kun đột nhiên đến bên cạnh vươn tay che đầu tôi, anh nở nụ cười, tùy ý vuốt vuốt.

Đương nhiên, cuối cùng là gia đình tôi gặp may mắn, bố mẹ tôi không phải chuyển nhà nữa, tôi cũng không cần rời xa Linh kun.

Tôi tò mò hỏi anh: “Nếu em thật sự phải chuyển nhà thì anh làm thế nào?”

“Ý tuy lớn nhưng cũng chỉ có vậy thôi, dù xa thế nào anh vẫn sẽ đến thăm em.”

“Vậy liệu chúng ta có thể yêu nhau không?”

“Nếu như em đồng ý thì tất nhiên là có thể bởi vì anh rất khó để thích một người.” Linh kun ngừng một chút, hỏi lại tôi, “Em nghĩ rằng thích một người dễ lắm ư? Vất vả lắm anh mới thích em đấy.”

Tôi ngơ ngác gật đầu, nửa hiểu nửa không, trong lòng nghĩ: Hình như cũng dễ mà?

Rất lâu trước đây, có một lần tôi sang nhà Linh kun chơi nhân dịp Giáng Sinh, sau khi ăn bữa tối, mẹ Linh kun cứ lén lút nhìn tôi rồi thì thầm với anh: “Không phải con bé thấp quá à?”

Linh kun cũng có cao lắm đâu, chỉ cao hơn tôi khoảng 18cm thôi mà, tôi cao đến ngực anh, vừa xinh!

Mẹ Linh kun lưỡng lự một lúc rồi nói: “Lỡ như về sau sinh con ra...”

Linh kun lập tức phản bác: “Mẹ và bố vốn không cao lắm nhưng sinh ra con chẳng phải vẫn cao sao?”

Theo ý anh tức là thế hệ sau sinh ra kiểu gì cũng cao hơn thế hệ trước.

Đúng rồi! Lúc đó chúng tôi còn chưa yêu nhau, nhiều lắm cũng chỉ là liếc mắt đưa tình! Thế mà đến cả em bé mà tên này cũng nghĩ đến rồi. Ngất mất thôi!

Weibo của Linh kun là: Linh kun V.

1/2/2017

Dạo này trên mạng có một bài hát rất hot đó là “Năm đầm nhỏ đánh ngực anh” (3), siêu đáng yêu luôn. Tôi quần quýt Linh kun mãi anh mới chịu ghi âm bài này, với một điều kiện: Sau 48 giờ sẽ xóa! Ai hứng thú thì nghe liền đi, ha

ha ha ha ha ha ha, nhân tiện tôi cũng nghe lại nữa!

(3) Các bạn có thể nghe bài hát này qua link này:
<https://www.youtube.com/watch?v=VoSmPDoYLg0>

Còn nữa Linh kun không thích đăng Weibo... Cũng không thích cập nhật trạng thái, không phải Linh kun tỏ ra lạnh lùng mà anh ấy rất sợ người khác chú ý đến mình, cũng là người thích sống kín đáo, mọi người đừng hiểu lầm nhé.

Thực ra tính tình của Linh kun cực kỳ dịu dàng. =3=

Chương 20: Ngày thứ hai mươi

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

161,

Sau khi tan học, tôi và Linh kun đã cãi nhau chỉ vì chuyện buổi trưa ăn gì.

Linh kun đề nghị ăn mì spaghetti *(1)*, vì nhà anh chỉ có pasta mì sợi nhưng tôi thì lại thích mì fusilli, loại mì hình xoắn ốc, nhất định không chịu lùi bước trước mì sợi.

(1) Không phải tất cả các loại mì Ý đều được gọi là Spaghetti. Thành phần của Mì Ý hay còn gọi là Pasta. Tùy kích cỡ, hình dạng, nguyên liệu, sốt ăn kèm và cách chế biến mà có từng tên gọi riêng.

Linh kun rất tức giận: “Dài hay xoắn ốc thì có gì khác nhau đâu? Đều nấu như thế cả còn gì?”

“Không được! Em không thích mì sợi.” Ngừng một chút, tôi nảy ra một kế, “Em dị ứng với những đồ vật dạng dài.”

Anh cười nhạo, cầm cổ tay tôi kéo xuống dưới thắt lưng, miệng còn không quên châm chọc: “Cái gì? Em dị ứng với những đồ vật dài hả?”

Tôi á khẩu, không trả lời được, vội vàng rút tay về. Đồ lưu manh thôi tha!

162,

Thực tế tôi không có bạn bè. Vì thời gian đầu sang đây tôi vẫn chưa quen với cuộc sống nên không giao tiếp nhiều. Người Hoa ở trong và ngoài nước khác nhau, bên nước ngoài có nhiều gia đình khá giả giàu có. Con gái của những gia đình đó mới 20 tuổi đầu đã tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, cách ăn nói của họ sắc sảo tính toán, tiếp xúc với ai đều có ý đồ. Tôi đã từng chịu thiệt bởi những kẻ đó nên không còn muốn tiếp xúc với người lạ. Một phần có liên quan đến vấn đề gia đình, vậy nên vòng xã giao hàng ngày của tôi chỉ có một mình Linh kun, anh còn kiêm thêm chức bạn thân của tôi.

Nhắc tới cũng buồn cười, một người con trai như Linh kun thì làm sao biết cách chăm sóc con gái. Còn tôi, 20 tuổi đầu vẫn không có chút kỹ năng chụp ảnh tự sướng nào, không có đứa bạn nào là con gái nên cũng không biết trang điểm. Khi đó tôi về nước một chuyến, bị bạn bè trong nước chê bai ăn mặc lôi thôi, vất vả lắm mới học được chút cách trang điểm.

Mỗi lần Linh kun cảm thấy tôi như đang bị stress, anh liền áp dụng cách giải tỏa của bọn con trai là đưa tôi đi chơi trò chơi hoặc xem phim kinh dị. Mặc dù cách này xả stress rất tốt nhưng nghĩ kỹ thì tôi lại cảm thấy không đúng cho lắm...

Con gái xả stress không phải đều là trò chuyện trên trời dưới biển, nấu cháo điện thoại, đi dạo phố hay sao?

Lại nhắc đến lần về nước ấy, bạn tôi định đưa tôi đi chơi hộp đêm một lần. Xuất phát từ sự tò mò, tôi không từ chối.

Kết quả khi kể với Linh kun, anh phản ứng rất mạnh. Ngay giữa đêm gọi điện thoại đường dài đến, câu đầu tiên là mắng bạn tôi: “Tôi nhờ cô chăm sóc bạn gái tôi, vậy mà cô lại đưa cô ấy đến nơi như thế???”

Bạn tôi thấy anh tức giận thì sợ gần chết, vội quay mặt nhìn tôi.

Tôi cũng thấy oan ức, chưa biết an ủi cô ấy thế nào đã nhận được cuộc gọi tử thần từ Linh kun... Thế đấy, vậy là cuối cùng tôi không những không thể vào hộp đêm chơi mà còn phải ngồi trong toilet nghe Linh kun mắng từ 11 giờ đêm đến 6 giờ sáng.

Có thể nhìn ra, ông bố Linh kun lo lắng con gái học cái xấu lắm đấy!

163,

Trưa nay chúng tôi vẫn không thống nhất được việc ăn cái gì. Sau đó chúng tôi mỗi người lùi một bước, nhất trí ăn mì ramen kiểu Nhật.

Linh kun rất ít khi ăn mì gói, chẳng có chút kỹ thuật úp mì nào cả. Tôi cười khinh bỉ Linh kun, lưu loát úp mì thay anh.

Khi tôi làm đến bước cuối cùng, đột nhiên cảm thấy như có gai ở sau lưng, dường như có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào tôi... Có vẻ như tôi đã vô tình bại lộ việc mình ăn mì gói rất giỏi trước mặt Linh kun rồi.

164,

Linh kun bị ốm nên nghỉ học mất một tuần.

Hôm đi học trở lại, tự dưng có một học sinh nam lao đến ôm chầm lấy anh, nói: “Linh kun, tớ rất nhớ cậu! Tớ đã không gặp cậu chín ngày rồi, không đúng, tính cả lễ Giáng Sinh thì phải là mười ngày rồi.”

“... ???” Linh kun hóa đá tại chỗ.

165,

Phó hiệu trưởng xấu tính của lớp Linh kun sang lớp tôi làm yêu quái rồi.

Lên lớp không dạy học mà bật máy tính trên bục giảng lên cho chúng tôi xem chiếc nồi ông ấy mua qua “AMAZON” (trang web mua hàng qua mạng của Ý).

Đúng vậy, chính xác là cái nồi, có nắp, dùng để nấu ăn.

166,

Có một đạo chị dâu Linh kun mang bầu, ở nhà riêng không có người chăm sóc nên chuyển đến nhà Linh kun dưỡng thai.

Người thân của Linh kun đều biết tôi là bạn gái anh, mỗi dịp năm mới còn mời tôi đi ăn cơm cùng.

Khoảng thời gian đầu chị dâu Linh kun nôn nghén siêu dữ, lúc đó tôi đang bị bệnh đau bao tử, rất hay buồn nôn.

Anh họ Linh kun nói đùa: “Nếu em có thai thì mẹ Linh kun sẽ vui lắm đấy!”

“...” Tôi im lặng. Trò đùa này nói với một cô gái mới 20 tuổi xinh đẹp là không nên đâu.

167,

Hồi trước có người luôn trêu chọc chuyện kết hôn của Linh kun.

Bố Linh kun rất thẳng thắn, nhấp một ngụm rượu nhỏ rồi trả lời: “Về chuyện kết hôn, tôi vẫn còn có thể kết hôn được nữa là.”

“...” Linh kun kìm nén cảm giác buồn bực trong lòng, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, phiền bố nói chuyện kín đáo chút.

Nhớ có lần Linh kun bảo tôi: “Tối nay sang nhà anh nhớ mang thêm một bộ quần áo của em nữa nhé.”

Tôi thắc mắc không hiểu anh có ý định gì liền hỏi: “Để làm gì? Anh muốn dẫn em ra biển chơi à?”

“Bây giờ là bảy giờ tối.” Ngụ ý là xin đừng suy nghĩ kì quặc, đêm hôm khuya khoắt ra biển để chết cóng sao?

“Vậy anh cần làm gì? Chả nhẽ ôm nó đi ngủ?”

Tên Linh kun này có tiền sử biến thái nên suy đoán này rất phù hợp với thực tế.

Anh không phản bác, bá đạo nói: “Mang đi cho chắc, tóm lại là em cứ mang thêm đi.”

Lúc tôi tới, Linh kun vẫn đang tắm. Tôi ở bên ngoài đun giúp anh nước nấu Spaghetti, còn việc nấu Spaghetti thì đợi anh tự mình ra tay.

Chẳng hiểu sao lần này đi tắm anh không khóa cửa, để lộ một khe hở nho nhỏ...

Tôi tò mò, từ từ lại tới, mới chỉ kịp liếc nhìn vài chỗ thì đã bị Linh kun phát hiện... Kỳ lạ là anh không hề quát tôi mà lại nhẹ nhàng nói: “Lấy cho anh lọ

dầu gội.”

“Được...” Tôi ngượng ngùng quay mặt đi, nghiêng người đưa cho Linh kun.

“Gần tí nữa đi, anh không đeo kính, không nhìn thấy.” Linh kun nói.

Tôi hết cách, đành bước lại gần hơn. Ai mà ngờ được tên Linh kun tâm địa xấu xa kia lại nắm chặt cổ tay tôi kéo thật mạnh, tôi ngã nhào vào bồn tắm, toàn thân ướt sũng từ trên xuống dưới.

Ồ, hóa ra vì thế nên mới bảo tôi mang thêm quần áo.

Đương nhiên về sau sẽ có bồi thường.

Linh kun cố ý mở lọ ớt tôi thích ăn nhất, múc một thìa to cho vào bát tôi.

Tôi run rẩy hỏi: “Em có thể ăn chứ?”

Linh kun quay mặt đi, trả lời: “Ăn đi, đêm nay anh chẳng thấy gì cả.”

Trời ạ! Hôm nay Linh kun không giống Đại Ma Vương Linh kun mà tôi biết chút nào!

Tôi muốn ăn bánh Oreo vừa mua nhưng Linh kun không cho.

Tôi quăn lấy anh kì kèo: “Không ăn bánh này là sẽ hết hạn đó.”

Linh kun hỏi băng quơ: “Hạn đến bao giờ?”

“Ngày mùng 2... tháng 5 năm 2017.”

“Ồ!” Vẻ nhạo báng trên khuôn mặt Linh kun như muốn nói: Gừng càng già càng cay phải không?

Chương 21: Ngày thứ hai mươi mốt

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

170,

Hôm đó sang nhà Linh kun ăn cơm, tôi đã ăn rồi nên chỉ ngồi nhìn anh ăn. Tôi thích ăn thịt và cá, Linh kun thích ăn rau.

Chuyện là Linh kun mới nấu món cà tím chiên thịt, anh bảo: “Em thử ăn món thịt xào cà này xem thế nào.”

Tôi xúc đầy miệng toàn thịt.

Sắc mặt Linh kun rất phức tạp, phân vân một lúc lâu, anh khéo léo nói: “Quan trọng là quả cà.”

“...”Ồ.

171,

Linh kun: “Có một vấn đề anh muốn hỏi em đã lâu. Em thích anh từ lần

gặp đầu tiên à?”

Tôi do dự một lát: “Em không biết.”

“Tại sao lại không?” Linh kun không hiểu.

Tôi khẽ thở dài: “Em nghĩ là em thích anh, nhưng lúc đó hình như em không biết thích là gì.”

Quả thật lúc mới gặp Linh kun, ngay cả tên anh tôi cũng không biết. Buổi tối hôm đó, tôi mượn điện thoại anh họ chơi, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại vào phần danh bạ của anh ấy. Như linh cảm được điều gì, giác quan thứ sáu nói với tôi rằng giữa tôi và cái tên Linh kun chắc chắn có mối liên hệ nào đó... Người khiến tôi tự dưng có ấn tượng tốt như vậy không thể chỉ là một cái tên bình thường.

Và đương nhiên ngoài cái tên ra, tôi vẫn chẳng biết gì về anh... Lại tìm tới anh họ để hỏi về người đàn ông có tên Linh kun này.

Linh kun tiếp tục dụ dỗ tôi: “Tóm lại là thích hay không thích? Em không có cảm giác khác thường nào ư?”

“Em chỉ muốn đi chơi với anh thôi!”

“...” Linh kun không cam lòng, “Vậy tại sao lại là anh mà không phải những bạn nam khác?”

“Bởi vì anh đeo kính.”

“...” Linh kun không còn gì để nói.

172,

Gần đây có trò chơi offline “Resident Evil 7” (1) mới ra mắt, khá hot với các thanh niên nghiện game.

(1) Resident Evil 7 là một game kinh dị sinh tồn được phát triển và phát hành bởi Capcom.

Christin - bạn cùng lớp Linh kun phần khởi nói: “Linh kun, người bạn tốt nhất của tớ, cậu sẽ mua trò này cho tớ chứ?”

“Không.” Linh kun dứt khoát trả lời, đập tan mơ mộng hão huyền của cậu bạn tốt.

Hôm sau, Christin vừa thấy Linh kun liền lao tới, ôm chặt lấy cổ anh: “Linh kun, tớ không cần cậu mua nữa, đã có người khác mua rồi!”

Linh kun thoáng im lặng, thấp giọng trả lời: “Vốn tớ cũng không có ý định mua cho cậu.”

“...”

Có lẽ vì thực tế quá tàn nhẫn, Linh kun lại là kiểu người ngoài lạnh trong nóng nên anh không kìm lòng được mà an ủi người ta: “Nhưng nếu cậu đã mua rồi thì nhớ livestream trên Youtube nhé, tớ sẽ ủng hộ.”

Đôi mắt Christin tỏa sáng, trịnh trọng gật đầu.

Buổi chiều, Linh kun kéo tôi xem livestream chơi Resident Evil 7. Quan sát quá trình chơi cũng là một loại hưởng thụ, Linh kun vòng tay ôm tôi, một tay cầm điện thoại, một tay đút cho tôi ăn, anh xúc tôi ăn, vô cùng phối hợp.

Vừa xem xong thì Christin đột nhiên gửi một đoạn video tới: “Linh kun, vào xem tớ chơi đi!”

Chúng tôi tò mò ấn vào đường link, chờ đợi Christin thể hiện.

Màn hình lấp lóa hai lần, sau đó giọng nói đặc ý của Christin vang lên: “Tớ giỏi quá mà, nhanh như vậy đã chạy thoát!”

Cờ còn chưa kịp treo lên, đột nhiên xuất hiện một con zombie ở góc tường, nó lao đến, Christin giật nảy mình, tuôn ra một câu chửi tiếng Ý: “Va Ffanculo (Cái quái gì vậy?) Shit blah blah!”

“...??” Hai người bọn tôi im lặng nhìn nhau.

Bạn cùng bàn của Linh kun là một cô gái người Maxêđôni (2), tên là Dương.

(2) Maxêđôni là một nước nằm giữa Nam Tư và Hy Lạp.

Dương có thân hình ngực nở mông cong, khá gợi cảm táo bạo. Cô nàng này tuy đã có bạn trai nhưng vẫn hứng thú với Linh kun nhà tôi. Đã có lúc, cô ta viết lên cánh tay Linh kun, còn đùa rằng: “Tôi muốn cạnh tranh công bằng với cậu, Linh kun là của tôi!”

Gần đây Dương nói với Linh kun: “Linh kun, tôi chia tay bạn trai rồi.”

Linh kun không trả lời cô ta, anh quay sang nhìn Christin: “Chúng ta đã có thể ở bên nhau rồi.”

Christin nắm lấy bàn tay Linh kun: “Được, chúng ta ở bên nhau đi.”

Dương: “...”

Dường như Christin cảm thấy vẫn chưa đủ, còn mỉm cười bổ sung: “Không sao, Dương, cậu có thể làm vợ hai.”

Thỉnh thoảng ở Ý lại bùng lên một vài tin tức giả. Một hôm trước nghe nói có một luật mới được đưa ra: Đánh rắm nơi công cộng bị phạt 300 Euro.

Kỳ quặc nhất là có rất nhiều người tin sái cổ.

“...” Tôi không còn gì để nói.

175,

Hôm nay tôi bị cảm, Linh kun nhanh chóng lôi thuốc cảm từ trong cặp ra bắt tôi uống ngay lập tức. Nói mới nhớ, Linh kun cứ như là Doraemon vậy, trong cặp anh cái gì cũng có. Hàng trăm bao bôi được anh cất giữ trong cặp. Bình thường cặp của anh không chỉ có thuốc cảm, cốc giữ nhiệt mà còn chuẩn bị sẵn khăn ướt, mỗi ngày đều đưa tôi một bịch đề phòng lúc cần.

Gần như mọi người đều có khoảng thời gian nào đó muốn thoát ra khỏi những khuôn phép, quy tắc, kiểm soát của người lớn. Có lẽ do tôi quá ỷ lại vào Linh kun, coi anh như một người lớn trong nhà rồi đôi lúc lại chống đối những điều anh nói.

Khi còn ở trong nước, tôi sống cùng với bà ngoại, là một đứa trẻ sống xa bố mẹ nên tôi rất hâm mộ những bạn có bố có mẹ đưa đi học. Tôi cảm thấy rất mất mặt khi ở cùng bà ngoại, vì thế tôi chưa bao giờ muốn bà đến buổi họp phụ huynh của nhà trường.

Con người ta thường phải mất đi rồi mới biết trân trọng. Ra nước ngoài rồi tôi mới hiểu được bà đối xử với tôi tốt thế nào. Thỉnh thoảng tôi còn nằm mơ về đêm 30 tết, bà ngoại tôi ngồi bên bếp lò nấu một nồi sủi cảo thật nóng hổi.

Bà ngoại tôi là một người rất tốt bụng, tính tình bà dịu dàng, điềm đạm, khác hẳn với mẹ tôi. Bà cực kì phản đối cách giáo dục con cái của mẹ tôi nhưng lại không thể làm được gì, chỉ có thể gọi điện thoại dặn dò tôi: “Về sau cháu phải tìm một người đối xử tốt với cháu, đừng để mẹ cháu can thiệp vào cuộc sống của cháu.”

Hồi trước, mỗi lần nhớ nhà, tôi sẽ kể cho Linh kun nghe về bà ngoại và cuộc sống gia đình tôi. Nhưng khi nhắc đến bà ngoại, tôi sẽ không kìm nén được cảm giác chua xót mà bật khóc, Linh kun ở đầu dây bên kia bất đắc dĩ thấp giọng an ủi: “Lúc nào rảnh em gọi cho bà một cuộc đi, bây giờ quý trọng vẫn còn kịp, không muộn đâu.”

Tôi đã học được cách trân trọng bà ngoại, tự nhủ lúc nào về nước, tôi nhất định sẽ dắt tay bà ngoại đi dạo phố. Bà đã lớn tuổi, không thể đi mãi không mệt giống như trước kia, tôi sẽ đi chậm lại theo bước chân của bà, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ dừng lại một chút để bà nghỉ chân.

Tôi cũng sẽ bung trà rót nước, ra dáng một cô cháu gái đúng nghĩa trước mặt những người bạn già của bà, để cho cả thế giới phải hâm mộ bà tôi.

Tôi sẽ không còn ngại ngùng nữa mà tự tin nói với bà rằng: Đêm qua cháu nằm mơ thấy bà, cháu nhớ bà nhiều lắm.

Những điều này đều do Linh kun dạy tôi, khi bạn yêu quý một ai thì hãy can đảm bày tỏ, đừng để mọi thứ trôi qua rồi sau này lại hối hận.

Tôi biết yêu thương bà ngoại nhiều hơn là vì khoảng cách địa lý đã khiến tôi hiểu rõ điều đó. Những kí ức dần hiện lên một cách rõ ràng làm tôi thức tỉnh, tôi nhận ra một điều quan trọng: không thể để rơi vào tình trạng “muốn

báo hiếu nhưng người thân đã không còn”.

Rõ ràng đối với Linh kun cũng là đạo lý như vậy, nhưng có vẻ tôi lại làm như không biết. Tôi ỷ vào việc anh yêu tôi mà kiêu ngạo, làm việc tùy tiện, phát tác tính tình đại tiểu thư ngay trước mặt anh.

Có lẽ là do tôi quá tự tin, biết anh tuyệt đối sẽ không bỏ tôi mà đi thế nên mới dám tỏ ra cáu kỉnh đến vậy, có thể như một đứa trẻ trong thời kỳ nổi loạn chống đối bố mẹ, ăn nói xác láo với Linh kun.

Đã có lần tôi khiến người đàn ông này cực kì tức giận, anh hỏi tôi: “Tại sao em không nghe lời? Em chê anh lắm lời à? Chẳng phải anh muốn tốt cho em sao? Nếu em đã muốn như thế, theo ý em, từ nay về sau anh không quản em nữa. Anh còn thoải mái hơn, từ nay chỉ cần làm một người bạn trai tốt, không phải quản đông quản tây nữa!”

Mới năm phút trôi qua, có vẻ như Linh kun không yên tâm, người lớn rất rộng lượng, không so đo với đứa trẻ ấu trĩ như tôi, anh lại giảng hòa, xoa dịu mối quan hệ giữa chúng tôi.

Ngẫm lại cũng buồn cười, để bạn trai phải lo lắng đến mức này, tôi quả là hiếm thấy trên thế gian này.

Nghĩ vậy, tôi càng cảm thấy yêu anh nhiều hơn. Dù sao trên thế giới này sẽ không còn người đàn ông nào có thể vì tôi mà mỗi buổi sáng dậy thật sớm nấu một bát canh đậu xanh nóng hổi, bọc kín mít mang đến nhà ga cho tôi ăn. Cũng không có ai có thể ngày nào cũng đứng một giờ sáng chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng mang tới nhà ga đợi cho tôi ăn.

Càng không có người nào có thể kiên nhẫn với tôi giống như anh, mỗi khi

tôi gặp vấn đề về tâm lý hoặc sức khỏe, anh liền dừng hết mọi công việc chạy ngay tới để động viên tôi.

Anh lo lắng cho tôi đến nỗi dù hôm thứ hai anh không có tiết, chỉ vì không yên tâm việc tôi một mình ngồi trên tàu hỏa mà anh tự mình đưa tôi đến lớp học. Ngay cả khi tôi đi thực tập, anh cũng nhanh chóng liên hệ trước ở nơi tôi thực tập, nhờ vả cả thầy giáo lẫn bạn thực tập để bọn họ giúp đỡ tôi nhiều hơn.

May mắn là tất cả vẫn chưa muộn.

Tôi còn năm mươi năm, một trăm năm nữa để làm bạn với Linh kun, để có thể “trả lại” anh phần ân tình này bằng một cách khác.

Và cuối cùng, Linh kun à, chúc mừng năm mới.

Em sẽ cùng anh chậm rãi đi hết quãng đời còn lại.

Chương 22: Ngày thứ hai mươi hai

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

176,

Linh kun khá quan tâm tới sức khỏe của tôi.

Mỗi lần tôi đến kỳ, Linh kun đều ghi chép lại cẩn thận trong điện thoại. Anh đối chiếu thời gian chu kỳ hàng tháng của tôi và so sánh sự khác thường, từ đó đánh giá mức độ khỏe mạnh của cơ thể tôi.

Có lần tôi tiện tay bật máy anh lên, bất chợt nhìn thấy một bài ghi chép có tiêu đề “Lời cầu hôn” gì gì đó. Bài viết đánh dấu rất nhiều chỗ và có nhiều kiểu cầu hôn khác nhau:

Giấu nhẫn trong bánh gato? Không được, không được, kẻ tham ăn như cô ấy lỡ nuốt luôn chiếc nhẫn vào trong bụng thì nơi cần đi chẳng phải lễ đường nữa mà lại là bệnh viện rồi.

Buộc chiếc nhẫn vào cổ con mèo và kèm thêm tờ giấy? Ô, sao Weibo có thể xuất hiện kiểu cầu hôn này? Lừa đảo, rõ ràng là tôi nghĩ ra...

Hay là thừa dịp cô ấy ngủ rồi đeo lên ngón tay cô ấy? Cách này một là nông cạn, hai là không có gì mới mẻ.

Mọi việc vẫn khiến người ta buồn phiền thế.

Nhìn những dòng ghi chú ấy, tôi rất vui, cẩn thận tắt bản ghi chép đi. Tuy trước đó chúng tôi có nói về vấn đề này nhưng cụ thể phải làm thế nào thì cứ để Linh kun buồn phiền tiếp đi.

177,

Dạo này có độc giả hỏi tôi, có nên chọn bạn trai giống như em trai Linh kun không?

Tôi kể lại cho Linh kun chuyện này, anh ấy suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Em trai vẫn còn nhỏ, mới mười sáu mười bảy tuổi đầu...”

Tôi cười khẩy. Anh cũng biết mười sáu mười bảy tuổi là còn nhỏ cơ à? Vậy lúc trước ai là người tàn nhẫn ném đá giấu tay đưa tôi vào bẫy hả?

178,

Hôm nay nhà ga không làm việc, chúng tôi bèn quyết định vui đầu trong chăn ấm nằm tán gẫu.

Tôi nhanh chóng cởi áo khoác, chui tọt vào nằm cạnh anh. Mùa đông đến,

Linh kun liền trở thành cái lò sưởi tự nhiên, tôi thường hay nằm ngủ cạnh anh để hưởng thụ hơi ấm.

Ấm áp quá! Tôi than thở.

Mở mắt ra, tôi thấy Linh kun đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt sáng rực: “Trước kia anh không thích em mặc mấy cái đồ hở hang cho lắm, bây giờ nhìn lại, có vẻ cũng khá đẹp, chắc là thẩm mỹ của anh thay đổi rồi.”

Tôi tập trung bẻ ngón tay, cũng không ngẩng đầu lên, “Không phải do thẩm mỹ, vấn đề là ở anh, anh là tên biến thái.”

“Hử?” Linh kun cười khẩy, đột ngột kéo tôi một cái thật mạnh. Này, nói lên suy nghĩ của mình có gì sai chứ, tại sao lại đánh tôi?!

179,

Tiếp tục câu chuyện vừa nãy, tôi hỏi Linh kun: “Giả sử em mặc áo hở vai ra cửa chạy một vòng, anh còn thích nữa không?”

Linh kun im lặng một lúc rồi nói: “Có mặt anh thì thích. Không có mặt anh thì không thích!”

Cũng đơn giản quá nhỉ, coi như anh lợi hại!

180,

Linh kun đang ở bên ngoài phòng khách làm việc, tôi ngồi trong này nhàn rỗi đến mức meo, chán không chịu nổi. Tôi bèn đi ra ngoài trêu chọc anh: “Bong bóng làm hải sâm sao? Làm bong bóng bao lâu nay rồi lại muốn sống lại! Còn điện thoại nữa, tại sao lại đặt trong ngăn tủ, sợ nó chạy mất à?”

Anh không chê tôi ầm ĩ, ngược lại còn vui vẻ cười ra tiếng.

181,

Tôi có thói quen tiêu tiền không suy nghĩ, chẳng bao giờ để ý xem mình đã tiêu hết bao nhiêu.

Duy nhất có một lần tôi nhớ được, đó là khi Linh kun kể lại khiến tôi có một chút ấn tượng sâu đậm: “Chỉ là ngày ăn hai bữa buffet, cộng thêm bốn suất gà rán thôi mà.”

Thật sự nhiều như vậy ư? Tôi ngạc nhiên đến nỗi trợn mắt há mồm.

182,

Khi điện thoại của tôi hết pin, trong lúc đợi sạc tôi sẽ tán gẫu với Linh kun hoặc tán gẫu với lũ bạn.

Lần đó tôi mãi mê xem điện thoại, quên hẳn không nói chuyện với anh, anh nghiêng người, giật điện thoại từ tay tôi: “Đừng nhìn nữa, mắt không chịu nổi đâu.”

Tôi kêu gào lẫn lộn anh cũng không để ý, đang buồn phiền suy nghĩ, Linh kun chậm rãi nói: “Em tỏ vẻ đáng yêu đi, anh vui thì sẽ trả cho em.”

Quá... Quá đáng!

183,

Trước kia Linh kun rất dễ xấu hổ, là một cậu thiếu niên ngây ngô.

Trong những năm tháng thanh xuân, anh cũng đã từng làm rất nhiều chuyện “tuổi trẻ bông bột”, ví dụ như viết thư tình. Ở ngăn tủ của chúng tôi bây giờ vẫn còn cất giữ tập thư tình ấy, những lá thư lưu giữ bốn năm thanh xuân, và dĩ nhiên chúng rất dày. Nét chữ thì... xấu cực, nhưng nhờ thế tôi có thể nhìn ra lúc nào là lúc anh nghiêm túc viết, bởi vì khi anh không tập trung, chữ càng xấu hơn.

Hôm nay tôi kéo Linh kun lại cùng ngồi xem từng phong thư, những phong thư anh viết khoảng năm năm trước...

“Mèo ngốc,

Ừm, anh và tờ giấy này đầu mắt cũng khá lâu rồi, vậy mà anh vẫn chưa biết phải viết gì. Tuy trước đó đã viết thử, cũng đã nghĩ rất lâu nhưng anh vẫn chỉ viết được một câu: Anh yêu em. (Một câu nói hội tụ đầy đủ những gì tinh túy nhất, đơn giản, dễ hiểu. Ngẫm lại, anh cũng không muốn nói nhiều... À, có nói hay không thì lần sau kiểu gì cũng bị em ức hiếp) Em có thấy anh đối xử với em rất tốt không? Viết cả thư tình cho em. Vậy nên em có thể báo đáp anh một chút, ví dụ như hôn một cái, hoặc là ôm anh rồi nói yêu anh không?

“Em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em.”

Câu chuyện phía sau thì giản lược đi, anh sẽ không nói ra đâu, ngại quá...

Rõ ràng em mới là kẻ ngốc, nhưng không hiểu sao, anh luôn có ảo giác rằng kẻ ngốc thật sự lại là anh. Em đã rất thất vọng, đúng không? Hôm nay là thất tịch. Nhưng anh lại không tặng quà, không gì cả. Anh đã quên mất và khi nhớ ra được thì lại không còn thời gian chuẩn bị nữa. Thôi thì coi như lá thư này là món quà anh tặng em, sẽ đền bù thêm cho em sau. Xoa đầu một cái, phải ngoan nhé.”

“Mèo ngốc, em đang làm gì vậy? Em có vui vẻ không? Có bị mẹ mắng vô cớ không? Trong đầu anh luôn nghĩ tới những vấn đề như vậy. Anh rất nhớ em, ngày nhớ đêm mong. Nếu đã không thể xa em, vậy em phải là của anh.

Mấy hôm nay em giận anh, anh rất buồn, buồn muốn khóc. Nhưng anh là đàn ông cơ mà, không được khóc, anh phải nhẫn nhịn, phải trở nên kiên cường hơn, nếu không làm sao có thể bảo vệ em. Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, hãy tin tưởng anh. Em đã nói chuyện quan trọng sẽ kể hết cho anh nghe, anh là người em có thể dựa vào, cho nên hãy cứ ỷ lại vào anh.

Mọi việc có liên quan đến em đều là chuyện quan trọng đối với anh, nếu em không nói, anh sẽ không thể chăm sóc em chu đáo được. Những điều anh nói với em, anh đều đã đắn đo suy nghĩ rất lâu.

Chúng ta yêu nhau đã được một trăm tám mươi một ngày, nhưng anh cảm giác như mới năm, sáu hôm vậy. Ở bên em, thời gian trôi thật nhanh, mong rằng khoảng thời gian tiếp theo sẽ chậm lại một chút để anh được ở bên em nhiều hơn. Nghĩ tới tương lai có em, anh rất hạnh phúc, có thể gặp được em là may mắn của anh.

Cuối cùng, anh muốn hỏi em, có phải chữ anh rất đẹp không? Chắc chắn là có, vì lá thư này, anh đã luyện tập lâu rồi.

Ký tên: Chồng đại nhân tương lai của em + người yêu + bạn trai + bạn thân + bạn.”

Tôi còn có một phong thư khác, cũng đọc qua một chút cho các bạn biết để giữ lại làm kỉ niệm...

“Mèo ngốc,

Số anh đen đui, viết được một lá thư thì bị gió thổi bay mất, không thể tìm được, đành phải viết lại một lần nữa. Em có cảm thấy đáng tiếc không? Đáng nhẽ có thể đọc được hai bức thư rồi... Sờ đầu, không sao, cơ hội viết thư tình vẫn còn nhiều.

Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt cái đã hết một năm. Lúc đầu anh còn lạnh nhạt với em, đến bây giờ cứ không thấy em là nhớ, so sánh trước sau quả thật là khác biệt.

Người ta nói lúc vui thì thời gian qua nhanh nhất. Có em làm bạn, một năm này của anh đúng là rất vui, rất hạnh phúc. Lúc vui lúc buồn, em đều ở bên anh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, em trở nên dịu dàng như vậy. Được em ôm, anh rất thỏa mãn, nhưng lòng càng thêm muốn nhiều hơn.

Trước khi biết em, anh đều giấu mọi cảm xúc trong lòng, khi có chuyện xảy ra, ngay cả mẹ anh, anh cũng chẳng kể lấy một lời. Em quan tâm anh, anh cảm nhận được. Mỗi lúc anh ốm, làm việc xong là em lập tức tới thăm (mặc dù sau khi em về là anh càng mệt thêm). Rõ ràng em rất phiền phức, nhưng ngẫm lại anh cũng âm thầm cảm thấy vui vẻ.

...

Ngại quá, mãi suy nghĩ nên viết không tập trung, chữ anh lại xấu rồi.

Cuối cùng, yêu em.

Chồng đại nhân của em.”

Tôi đang muốn mở một bức thư khác, chợt phát hiện ra mặt sau lá thư này có dính vệt màu gì đó. Chữ Ý, được viết bằng màu mực khác.

Ồ, hóa ra là lời tỏ tình của Linh kun, bên dưới còn có thêm bản phiên dịch tiếng Trung:

“Ti amo, non è a cau Sa della tua bellezza,

Che è cau Sa dell ‘emozione,

è quella che Sfioro quando,

Stiamo in Sieme.

A carezziamoci, abbrac CIAmoci e ba CIAmoci.”

“Anh yêu em, yêu vì tâm hồn em chứ không phải vì vẻ bề ngoài.

Khi chúng ta trở thành một đôi, anh cực kì vui sướng, vui sướng từ tận đáy lòng; khi ôm em, anh chỉ muốn được ôm mãi không bỏ; khi được hôn em, anh chỉ muốn khoảnh khắc ấy đóng băng lại.”

Ôi, anh trai ngây ngô nhà bên lúc trước so với đại ma vương hiện tại đúng là lãng mạn chết người mà.

Tôi chất vấn Linh kun: “Trước kia anh luôn dịu dàng lại hay xấu hổ, sao bây giờ anh thay đổi nhiều thế?!”

Linh kun: “Anh vẫn chăm sóc em tốt như thế còn gì, không khác biệt lắm... Chẳng qua là em không thấy bây giờ anh càng hấp dẫn hơn sao? Lại còn nghĩ anh trước kia tốt hơn hả?!”

“Anh vừa ngang ngược vừa hung dữ thì có!”

“Em không thích anh bá đạo à?” Linh kun hỏi.

“Không thích!” Tôi trả lời chắc nịch.

Chương 23: Ngày thứ hai mươi ba

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

184,

Có lẽ khi yêu chẳng mấy ai có thể bình thường được. Dù là cả ngày ở bên nhau nhưng mỗi tối chúng tôi vẫn mơ về đối phương.

Trước đây tôi từng mơ một giấc mơ, trong giấc mơ ấy, không hiểu sao Linh kun lại nằm yên một chỗ. Anh nằm nơi ấy rất tĩnh lặng, không cười nói, không nhìn tôi, và không... tỉnh lại.

Tôi nhếch mép cười khổ, cho rằng không phải sự thật. Ngày anh hỏa táng, tôi không tin và nhất quyết không chịu đến.

Sau đấy tôi bắt đầu đi khắp nơi trên thế giới xem Linh kun đang trốn chỗ nào. Lòng ngực nghèn nghẹn, cố gắng lẩn tránh sự thật tàn nhẫn.

Tìm mãi, tìm mãi, dường như trải qua hàng ngàn hàng vạn năm.

Tôi thật sự không tìm thấy Linh kun. Một suy nghĩ đột nhiên bật lên trong đầu tôi. Lúc đó, tôi bàng hoàng nhận ra, Linh kun đã không còn tồn tại nữa, anh ấy... đã thật sự biến mất.

Trong nháy mắt, cảm giác đè nén khó chịu trong lồng ngực biến mất, thay vào đó là cảm giác đau đớn thấu tim. Tôi ngồi xổm trên mặt đất gào khóc.

Tôi thật sự đã khóc rất lâu, cũng vô cùng đau lòng. Sau khi tỉnh dậy, trái tim còn có cảm giác nhói nhói, là đau thật chứ không phải lời nói khuếch đại hoa mỹ.

Tôi lại quệt tay lên mặt mới phát hiện cả gương mặt đều đầm nước mắt.

Khi ấy, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một câu: Chỉ cần nghĩ đến anh vẫn còn ở đâu đó trên thế gian này, trái tim em liền lập tức trở nên ấm áp và yên ổn. Bởi vì em chẳng quản ngại khó khăn đến với thế giới này, chính là để... đi tìm anh.

185,

Không biết có phải do xem phim quá nhiều hay không, tối qua tôi nằm mơ một giấc mơ rất kì quái, không hề logic chút nào.

Trong mơ, tôi có một ông bác là giáo sư đại học y khoa. Có vẻ như ông ta muốn lợi dụng tôi để làm thí nghiệm, không nghiêm túc khám chữa bệnh cho tôi, chỉ kê vài ba đơn thuốc vô dụng, bỏ mặc tôi với khối u đang ngày càng lớn dần, nói cách khác chính là bệnh ung thư.

Có một hôm, tôi sờ lên mí mắt phải, cảm giác có cái gì đó cộm cộm giữa khe mắt.

Tôi nhanh chóng nhận ra được có gì không ổn, liền nói với Linh kun để anh đưa tôi đi bệnh viện.

Triệu chứng có vẻ rất nghiêm trọng, tôi mờ mịt nghĩ. Những thước phim trước kia bất chợt tái hiện lại trong đầu tôi.

Tôi rất sợ hãi, liệu bệnh này có thể chữa khỏi không? Ngộ nhớ phẫu thuật không thành công, tôi phải làm gì bây giờ?

Tôi còn chưa kết hôn với Linh kun, chúng tôi còn có một đoạn đường thật dài phía trước. Tôi không cam lòng, tôi không muốn sinh bệnh.

Khoảng khắc ấy, chớp mũi tôi chợt chua xót, cảm giác bất lực ngập tràn.

Bởi vì đời người không có lần thứ hai nên một khi ta đánh mất năng lực nhận biết với thế giới này thì sẽ an nghỉ mãi mãi, chẳng có gì khác đám cát đá bùn đất cả.

Đêm đến, Linh kun bắt buộc phải đưa tôi về nhà.

Ánh đèn đường ngăn cách chúng tôi thành hai phía, giữa biển người qua lại đông đúc, khuôn mặt mờ ảo của Linh kun lộ ra.

Anh vẫn cười dịu dàng, nhỏ giọng khuyên tôi: “Mau về nhà đi, ngày mai gặp nhé.”

Tôi chậm chạp giơ tay vẫy vẫy, từ từ quay người đi, bước một mình trong

bóng tối sâu thẳm.

Mơ đến đây, tôi giật mình tỉnh giấc. Sau lưng ướt đẫm mồ hôi, có lẽ là do giấc mộng quá chân thực. Vô thức giờ tay sờ mí mắt phải, may quá, không có vấn đề gì hết, tôi thả lỏng người, thở dài một hơi.

186,

Có một chuyện mà tôi cho rằng rất thần kỳ.

Thì ra nỗi đau lòng mà tiểu thuyết nói đến cũng đâu phải là giả. Ví dụ như tôi và Linh kun đây, mỗi lần chúng tôi cãi nhau, tôi đều cảm thấy rất buồn. Nỗi buồn từ tim lan ra khắp cơ thể, khiến từng cơ thịt co lại, đau nhói như bị kim đâm.

Linh kun cũng giống thế, chỉ cần chuyện tình cảm không vui là anh sẽ đau lòng.

Có lúc để thoát khỏi cảm giác khó chịu này, tôi sẽ hòa giải với Linh kun, tán gẫu với anh. Ngay sau đó nỗi đau liền biến mất, nghĩ đến cũng thấy thật thần kỳ.

Thỉnh thoảng tôi thèm đồ ăn vặt, nhưng chỉ dám nghĩ mà không dám nói. Thứ nhất là tôi cảm thấy thương dạ dày, thứ hai là tôi không muốn lãng phí tiền của Linh kun. Anh kiếm tiền cũng không dễ dàng, kể cả là làm việc trong trung tâm thương mại hay trong nhà máy hoa quả Ý cũng vậy. Vất vả một giờ mới kiếm được sáu, bảy Euro, vậy mà ra ngoài ăn một bữa cơm liền hết mười mấy Euro.

Anh còn phải tích tiền đọc sách, học phí, tiêu dùng hằng ngày cũng cần tiền.

Hết giờ học, bỗng nhiên Linh kun hỏi tôi: “Lúc này trong giờ học em muốn ăn sushi phải không?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh biết?”

“Lúc 12 giờ em nghĩ đến đúng không?”

“...” Tôi chấn động.

Linh kun giải thích: “Lúc này tự động trong đầu anh hiện lên hai chữ “Sushi”, anh đoán chắc chắn là em muốn ăn.”

Tôi mở to mắt, há hốc mồm, đây phải chăng là hiện tượng tâm linh tương thông trong truyền thuyết hay sao?

Tôi hăng giọng trả lời: “Thôi, em cảm thấy tiền của anh không dễ kiếm, nếu tiêu rồi, sáu tháng sau phải làm sao bây giờ?”

Linh kun cười một tiếng, xoa đầu tôi: “Muốn ăn thì cứ ăn, tiền là để tiêu. Nếu đổi số tiền này lấy được niềm vui của em, nó mới có giá trị. Về phần tiền học anh sẽ có cách, em đừng lo lắng.”

“Vẫn nên về nhà ăn thì hơn.” Tôi hơi động lòng, nhưng lại do dự không

quyết định được.

“Ăn đi, đây là cơ hội hiếm có đây.”

“Vậy được!” Tôi hớn hở ra mặt, Linh kun thấy tôi vui vẻ thì cũng vui lây.

187,

Người Ý cũng có tính “sính ngoại”. (1)

(1) Sính ngoại nghĩa là ưa dùng đồ nước ngoài hơn đồ trong nước.

Lần trước chúng tôi thảo luận địa điểm đi du lịch, họ tranh luận rất nảy lửa.

Mãi về sau có một người không chịu được nữa, mạnh mẽ đập bàn, cậu ta nói: “Đi đâu cũng được, Đức, Pháp, Tây Ban Nha, chỉ cần không phải trong nước Ý là được.”

“Tán thành!”

“Tán thành!”

Tôi: “...”

Được được được, vỗ tay. Mọi người đạt được nhận thức chung, tôi cũng thấy kiêu ngạo thay các cậu.

188,

Gần đây có rất nhiều bài tập, tôi hỏi Linh kun: “Các cặp đôi khác đều chơi trò Tập đề PLAY, hay gọi cách khác là trò chơi người hầu gái, anh có muốn chơi thử phiên bản “thầy trò” PLAY không?”

Linh kun từ chối cho ý kiến.

Tôi mỉm cười, bỏ hết giấy lên bàn Linh kun, “Trò chơi bắt đầu. Anh không giúp em viết xong chỗ này thì chúng ta chia tay đi!”

Nghe có vẻ rất có sức uy hiếp. Nhưng đương nhiên Linh kun sẽ không giúp tôi rồi...

189,

Thỉnh thoảng lúc tâm trạng tôi không tốt, Linh kun sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế chọc tôi: “Đừng buồn nữa, ăn kem không? Ăn xong là phải vui đấy nhé?”

Nực cười, tôi là loại người dễ bị đồ ăn mê hoặc đến thế sao?

“Hay là ăn gà rán, em thấy thế nào?”

Tôi rất ghét hành vi chỉ phôi người khác bằng cách dùng đồ ăn để dụ dỗ thế này, bản thân làm việc bỉ ổi như vậy liền cho rằng cả thế giới giống anh không bằng!

“Ngày mai ăn sushi, không thể nhiều hơn được nữa.”

“Vậy cũng được, cứ quyết định vậy đi.” Tôi vui vẻ đồng ý.

“...” Linh kun câm nín.

190,

Con gái trong nước mỗi khi đi vệ sinh đều kéo cả lũ bạn đi cùng, tôi cũng không ngoại lệ.

Tôi: “Em muốn đi vệ sinh.”

Linh kun không buồn ngẩng đầu: “Đi đi.”

“Em buồn lắm rồi.” Tôi giậm chân, “Anh phải đi cùng em chứ!”

“ ... ”

191,

Linh kun muốn chơi DOTA 2 (2), nhưng nó đã bị khóa nên đành phải chơi LOL (Liên Minh Huyền Thoại).

(2) Dota 2 là một trò chơi Hành động - Chiến thuật thời gian thực được Valve Corporation phát triển, dựa theo một mod game nổi tiếng, Defense of the Ancients, từ trò chơi Warcraft III: Reign of Chaos và bản mở rộng của nó The Frozen Throne.

Đều là những người ngoại quốc nhưng bọn họ vẫn có cách phân biệt người Trung Quốc với những người khác.

Người nước ngoài thường cười “ha ha ha” còn người Trung Quốc thường cười “he he”.

192,

Trước kia Linh kun nghĩ hết mọi cách muốn tôi kết bạn với nhiều người, để giúp tôi có dũng khí, anh dùng WeChat tìm kiếm những bạn gái cùng mang quốc tịch Ý để nói chuyện.

Linh kun: “Nói chuyện với họ đi, em có thể tùy ý hỏi. Nói chuyện là cách tốt nhất để kết bạn. Ví dụ em có thể hỏi cô ấy là người ở đâu?”

Tôi ngượng ngịu: “Nhưng cô ấy có viết ở giới thiệu văn tắt bên trên, cô ấy là người Chiết Giang, thành phố Lệ Thủy.”

“...” Hay lắm, đúng là không có cách nào khác.

Chương 24: Ngày thứ hai mươi tư

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

193,

Hôm nay tôi rất giận Linh kun. Tôi hiểu dạo này anh hay ốm nên cảm xúc lên xuống thất thường, anh không những bị đau đầu mà còn đau dạ dày.

Nhưng hôm nay khi tôi vừa mới hỏi: “Độc giả muốn thưởng thức giọng hát của anh, anh thấy sao?”

Không hiểu sao Linh kun lại bức tức, anh cao giọng nói: “Anh không thoải mái, đừng có bắt anh phải làm gì.”

Lần đầu tiên tôi thấy Linh kun sảng giọng với tôi như vậy, tôi sửng sốt một lúc rồi yên lặng cúp điện thoại.

Linh kun cũng ngay lập tức nhận ra bản thân không đúng, anh gọi lại mấy cuộc nhưng tôi đều không nghe máy.

Bởi vì đây cũng là lần đầu tôi yêu đương, chưa từng trải qua mối tình nào khác, tôi cũng không biết so sánh như thế nào. Tôi từng nghe nói đến “Thất niên chi dương” (1), có khi chúng tôi đang rơi vào tình trạng này... Ở bên nhau nhiều năm như vậy, phải chăng Linh kun đã chán tôi, có phải anh muốn

chia tay rồi không? Nếu không thì tại sao tự dưng anh lại quát tôi? Anh chưa từng cao giọng với tôi bao giờ...

(1)Thất niên chi dương nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng bảy năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời; bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.

Tôi càng nghĩ càng tủi thân, rất khó chịu, còn chưa xót đến nỗi muốn khóc.

Khi đó tôi còn có một ý nghĩ khá cực đoan, nếu Linh kun thật sự không thích tôi nữa, vậy tôi sẽ yên lặng viết xong bản thảo này, chờ mọi chuyện kết thúc tôi mới thông báo cho độc giả biết chuyện chúng tôi chia tay. Dù sao rất nhiều người đang đắm chìm trong câu chuyện tình yêu đẹp của chúng tôi, tôi không nỡ phá hỏng điều đó.

Linh kun không ngừng gọi điện thoại, một lát sau tôi quyết định nghe máy.

Giọng anh rất dịu dàng, nói chậm từng từ một: “Anh rất thích em, anh rất yêu em, em không cảm nhận được điều đó sao?”

“Trước khi anh quát em thì em còn có thể cảm nhận được.”

“Dạo này anh rất mệt mỏi, em lại chỉ chú ý đến yêu cầu của độc giả mà không quan tâm đến anh... Rốt cuộc, đối với em anh quan trọng hơn hay bọn họ quan trọng hơn?”

Tôi hiểu ngụ ý anh muốn nói. Linh kun là người không có cảm giác an toàn. Dựa vào sự yêu thích của tôi với anh, anh trở nên tự tin vào bản thân, cũng có thể sẽ vì sự khó chịu của tôi mà anh lại trở nên tự ti. Anh không biết

mình ưu tú đến cỡ nào, cũng không hiểu tôi ỷ lại vào anh bao nhiêu, anh luôn cố gắng trở nên tốt hơn để tôi không có cơ hội vứt bỏ anh.

Có lẽ anh rất yêu tôi, cho nên bất luận cái gì cũng độ cao thấp, với người hay với đồ vật đều như vậy, lúc nào anh cũng muốn là số một trong lòng tôi.

Tôi không nói lời nào, anh lại giả vờ đáng thương, “Em đừng bơ anh, em làm thế anh rất khó chịu, không thoải mái tẹo nào.”

Tôi vẫn không để ý đến anh, gạt đi: “Em còn có việc khác, cúp máy đây.”

Càng nghe càng dễ mềm lòng, anh làm sai cho nên chung quy cũng phải nếm chút lợi và hại.

Được khoảng một giờ, tôi thấy trừng phạt Linh kun như thế cũng đủ rồi nên gọi điện thoại cho anh.

Anh lập tức nghe máy, thấp giọng gọi: “Bảo bối, anh rất nhớ em. Nhưng mà em đợi anh một chút đã.”

Chẳng biết Linh kun làm chuyện thần bí gì mà khoảng hai tiếng sau anh gửi cho tôi một file ghi âm, là giọng hát của anh.

Tôi hỏi: “Anh muốn lấy lòng em sao?”

“Đúng.” Linh kun thành thật thừa nhận.

Thì ra anh còn biết tôi tức giận vì chuyện hát hò, tôi buồn cười, người đàn ông này thật là...

194,

Hôm qua tôi và Linh kun cùng đưa mẹ anh đi bệnh viện. Tuy mẹ Linh kun đối xử với anh rất hà khắc nhưng dù sao cũng là con, anh vẫn luôn tôn kính mẹ mình.

Mẹ Linh kun được chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú, mới giai đoạn đầu, chỉ cần cắt bỏ khối u là ổn.

Khoảng thời gian ấy là lúc Linh kun học hành bận rộn nhất, nhưng biết tiếng Ý của mẹ mình không tốt, anh liền dành hẳn một tháng trở thành phiên dịch viên của riêng mẹ, đưa bà đi khám bệnh và phẫu thuật.

Chúng tôi ở bên cạnh phòng khám đợi mẹ Linh kun đi vệ sinh.

Tôi lấy điện thoại ra nghịch, bấm bấm một lúc, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Linh kun, Linh kun, nếu như em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?”

Linh kun rất mệt, con người cao to khỏe mạnh dựa hẳn vào vai tôi, uể oải nói: “Cứu chính anh.”

Tôi bất mãn, lại hỏi: “Linh kun, anh thích mẹ anh nhiều hơn hay thích em

nhiều hơn?”

“Thích em nhiều hơn.”

Tôi hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, mẹ Linh kun từ phía nhà vệ sinh đi tới.

Hóa ra dãy nhà vệ sinh ngay sát bên cạnh, không biết mẹ anh có nghe được những lời vừa nãy không nhỉ?

Tôi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, giả vờ ngoan ngoãn.

195,

Biệt danh của em trai Linh kun là Nhất kun. Nhất kun rất độc miệng, thích chơi game, học không giỏi bằng Linh kun, tuổi còn nhỏ và cực kỳ lạnh nhạt với việc đối nhân xử thế.

Mỗi khi tôi tới nhà chơi, Nhất kun nhìn thấy tôi đều luôn khinh thường hỏi: “Chị lại tới làm gì?”

“Ai cần em quan tâm!” Tôi đã quen với việc đấu võ mồm với Nhất kun, chúng tôi không cạnh khỏe nhau hai, ba câu là không chịu được.

Đến giờ ăn cơm, Nhất kun sẽ nói: “Không có phần của chị, chị đừng có mà ăn.”

Nếu không phải Linh kun đang nhìn, tôi thật sự muốn đánh nó một trận.

Thỉnh thoảng tôi và Linh kun chơi game, lúc nào thiếu người thì sẽ gọi Nhất kun đến.

Nó liếc tôi một cái, lạnh lùng chế giễu: “Chơi với chị ta? Chỉ bằng đầu óc như vậy sao? Khỏi cần chơi, em nhận thua luôn.”

Tôi: “...”

196,

Cứ tầm giờ đi ngủ là tôi rất tỉnh táo. Ngày nào Linh kun cũng giục tôi đi ngủ mà phát mệt.

Trước khi ngủ, anh ra vẻ hung ác, thúc giục: “Nhanh đi ngủ đi!”

Tôi lăn lộn, “Không, em không muốn đi ngủ!”

“Tại sao?”

“Em ghét phải đi ngủ.” Tôi còn muốn chơi nữa mà.

Linh kun giận quá hóa cười, “Có giỏi thì đừng ngủ!”

Tôi mừng rỡ như điên, “Được, cứ thế nhé!”

Anh tức không nói nên lời, xoa xoa trán: “Đi ngủ mau, anh đánh cho bây giờ.”

“Này!” Tôi xem thường nhất là kiểu người nói không lại liền dọa đánh như vậy!

197,

Lần nào tôi làm sai Linh kun cũng muốn dạy dỗ tôi.

Những lúc như vậy, tôi sẽ giả vờ ôm bụng, lăn lộn trên giường rên rỉ, “Em đau bụng quá.”

Chỉ cần nói câu này, anh có cứng rắn đến mấy cũng phải mềm lòng, cắn răng hạ hỏa, sau đó ôm lấy tôi và giúp tôi xoa bụng.

“Em không khỏe, cho dù anh có tức giận thì cũng không kìm lòng được mà thương em, làm sao mắng em được nữa đây.” Anh nói như vậy đấy.

198,

Ngẫu nhiên sẽ có lúc Linh kun đưa tôi đi mua sắm. Anh biết con gái rất cần ăn diện, không có quần áo mới là không được.

Tôi vừa mừng vừa lo, quay đầu nhìn anh.

Anh khẳng định chắc nịch, “Anh cho em tiền tiêu, không được phép từ chối, chỉ được phép gặt đầu.”

Em bảo đảm... không làm nhục sứ mệnh!

199,

Tôi có một đặc điểm, chỉ cần Linh kun ở bên thì lá gan sẽ rất lớn, làm việc không sợ trời không sợ đất.

Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, liệu đây có phải gọi là “chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng” không?

Ừm, tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

200,

Tôi nghe nói ở Ý có nhiều câu lạc bộ **.

Lần trước theo Linh kun ra ngoài thì tình cờ gặp một người bạn của anh.

Anh ta hỏi: “Đây là bạn gái cậu à?”

Linh kun gật đầu, hàn huyên đôi ba câu.

Đột nhiên anh ta lại gần, ghé tai Linh kun thì thầm: “Tôi mượn bạn gái cậu chơi hai ngày nhé?”

Linh kun khó chịu nhíu mày, kéo tôi vào trong ngực: “Cô ấy là của tôi.”

Chương 25: Ngày thứ hai mươi lăm

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

201,

Bình thường Linh kun luôn đảm nhận việc nhà, nấu cơm, quét dọn, ngược lại mẹ anh thì suốt ngày xem phim thần tượng, an nhàn thư giãn.

Mấy năm nay bố Linh kun đi công tác xa, mỗi tháng chỉ về nhà vài ngày. Trong vài ngày đó mẹ Linh kun sẽ giả vờ hiền thực, tranh thủ để lấy được ấn tượng tốt từ ông.

Hôm nay, khoảng bốn tiếng nữa bố anh sẽ về.

Linh kun đột nhiên nói với tôi: “Mẹ anh lại định lừa anh ăn, sau đó bắt anh rửa bát. Bố anh về mà mẹ anh vẫn không chịu thành thật.”

Đến tối, bố anh về nhà. Mẹ anh đứng dậy ra vẻ bận bịu, nhặt rau nấu cơm, thỉnh thoảng còn nói xấu anh: “Ngày nào em cũng phải nấu cơm cho nó, vất vả quá.”

Linh kun im lặng, không nhin nổi nữa liền nói, “Không phải đều do con nấu cơm à?”

Mẹ anh lạnh lùng chế giễu, trả lời đầy hàm ý: “Anh nấu cho ai? Anh nấu cho mẹ ăn sao?”

Được, người đạo hạnh cao thâm, Linh kun bái phục chịu thua.

202 ,

Hôm nay tự dưng Linh kun ôm lấy ngực phải, nhíu mày nói: “Nơi này hơi nhói.”

Tôi giả vờ đáng yêu bắn tim với anh: “Vậy em tặng của em cho anh!”

Linh kun nhìn tôi, anh im lặng thật lâu mới nói: “Trái tim nằm bên trái.”

“...” Tôi câm nín.

Chuyện này nói cho chúng ta biết, tỏ vẻ dễ thương cũng không thể không thực tế, phải phù hợp hoàn cảnh!

203,

Lúc tối, Linh kun đột nhiên nói với tôi: “Từ bây giờ anh muốn ăn mặc đẹp để một chút.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, “Tại sao?”

Anh cười trêu tôi, “Bởi vì anh muốn lấy được sự sung hạnh của em ấy mà!”

204,

Nhân lúc rảnh rỗi, tôi hỏi Linh kun vài vấn đề nhỏ, “Tôn nghiêm của đàn ông quan trọng hơn hay bạn gái quan trọng hơn?”

Linh kun không ngần đầu: “Vậy phải xem xét người bạn gái kia đã.”

Ánh mắt tôi sáng rực, tràn đầy mong đợi hỏi: “Giống như em thì sao?”

“Thì...” Anh ngập ngừng không nói.

Lòng tôi ngứa ngáy, không kiên nhẫn truy hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

“Là em thì chắc không cần tôn nghiêm rồi.”

Khóe miệng tôi nhếch lên, biểu hiện rất tốt, đáng khen lắm!

205,

Trước đây tôi từng nằm mơ mình ở trong siêu thị mua rất nhiều đồ ăn vặt bày trên kệ.

Với mỗi món tôi đều đọc nguyên liệu và miêu tả in trên bao bì, sau đó suy đoán mùi vị rồi tỉ mỉ để vào trong giỏ.

Ngay lúc tôi mang đồ ra quầy thanh toán, vừa đảo mắt một cái, đồ ăn vặt liền không cánh mà bay.

Cõi lòng tôi tan nát, miệng méo xệch, suýt phát khóc. Đúng lúc này có một người đột nhiên chỉ về đằng trước: “Là do bạn trai cô vừa sử dụng khinh công bay tới ôm hết chỗ đồ ăn vặt đi đấy! Tôi nhìn thấy hết!”

Tôi thật không ngờ rằng Linh kun trong mơ cũng đáng ghét đến mức này!

206,

Thì thoảng chúng tôi sẽ chơi trò Con tin.

Trong một căn phòng tối đen như mực, chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi hung dữ nói: “Im mồm, không thì tôi sẽ giết chết anh!”

Linh kun chất vấn thân phận của tôi không chút e ngại: “Cô là cướp, nhưng

cô có chắc thân phận của chúng ta không phải là ngược lại chứ? Với bộ dạng này thì cô cướp được của ai?”

Tôi tức giận thở hắt hắt: “Dù sao tôi cũng là cướp!”

“Vậy cô muốn tôi dùng nắm đấm nhỏ để đâm vào ngực cô hả?” Linh kun cười mỉa, anh không quên trước đó bản thân vô cùng nhục nhã.

“Anh có rất nhiều tiền, tôi muốn số tiền đó.” Tôi gầm gừ.

“Tôi cho cô, muốn bao nhiêu, nói đi.” Linh kun lười biếng trả lời.

“Không được, thái độ này của anh là đang sỉ nhục thân phận kẻ cướp của tôi... Không thể dễ dàng cướp như vậy.”

Linh kun tiếp tục hướng dẫn từng bước: “Hắn là cô muốn dụ dỗ tôi hơn là bắt cóc tôi. Hay là cô giả cho tôi đi, vẹn cả đôi đường?”

“Nhưng mà tôi là cướp, không thể từ bỏ tôn nghiêm của kẻ cướp được...” Giọng nói tôi càng ngày càng nhỏ.

Linh kun vẫn ung dung: “Cô bắt cóc tôi để làm gì?”

“Cướp tiền của anh.”

“Nếu cô muốn có nhiều tiền hơn thì nên nghĩ cách để thuận lợi giả cho tôi.”

“Có cách nào khác ngoài việc không giả mà vẫn có tiền không?”

“Không.” Linh kun dừng một chút, “Cô ngẫm lại đi, cô bắt cóc tôi, sau đó sẽ bị cảnh sát bắt. Nhưng giả cho tôi thì có thể lấy tiền của tôi mà không làm sao cả, cứ sao lại không làm?”

“Cho nên anh đang muốn bảo vệ tôi à?”

Tôi cứ thấy có cái gì đó sai sai...

“Không, tôi lừa cô thôi.”

Trí thông minh của tôi đang bị sỉ nhục!

“Hay là, tốt nhất như vậy đi...” Linh kun xích lại gần tôi, “Cô nghĩ sao về việc lấy lòng tôi và cầm lấy một số tiền nhỏ?”

“Nhưng...”

Linh kun nhích gần hơn nữa, những ngón tay thon dài bắt lấy cổ tay tôi, thấp giọng nói: “Vẫn nên nghe tôi thì hơn, cứ chăm sóc tôi tốt thì chẳng phải là xong rồi à?”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì cả người đã bị anh khống chế.

Này, có nhầm kịch bản không vậy? Sao tôi cứ thấy là lạ thế nào ấy?

207,

Mỗi khi nhìn thấy đứa trẻ nào đó làm chuyện xấu, tôi liền vô thức thốt ra: “Về sau nếu như con trai em...”

Tôi còn chưa kịp nói xong thì Linh kun đã ngắt lời: “Là con gái anh.”

“À.” Tên này rất có ác cảm với con trai.

208,

Đôi lúc tôi sẽ rất chăm chỉ viết tiểu thuyết, Linh kun thấy thế lại đau lòng, giục tôi nghỉ ngơi sớm một chút.

Tôi nói đầy vẻ ảm ý: “Đây đều là vì kiếm tiền nuôi anh đấy.”

Linh kun bật cười: “Câu này đáng nhẽ phải do anh nói chứ?”

209,

Khi ở nhà, lá gan tôi rất lớn. Biết trời cao hoàng đế xa (1), Linh kun không thể đánh tôi nên tôi hay bày trò trêu anh.

(1) Trời cao hoàng đế xa: Ý chỉ người quản lý ở xa, không thể lo hết mọi việc được.

“Em rất muốn giúp anh mở mang kiến thức, hiểu được thế nào là sự lợi hại của em!”

“Em đang nghĩ xem nên làm chuyện kỳ quái gì, để anh “kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng thừa!”.”

“Đừng mơ tưởng có thể phản kháng, em có một trăm cách ép anh vào khuôn khổ đấy!”

Thế là hôm sau khi tôi sang nhà anh chơi, Linh kun chậm rãi bước lại gần, anh cười như không cười, ép tôi dựa sát vào tường, “Cái gì nhỉ? Không phải em nói muốn tàn nhẫn bắt nạt anh sao?”

Này, em nhận lỗi là được chứ gì?

210,

Tôi nhớ có một lần tôi nằm mơ thấy mình bị mắc bệnh trầm cảm. Mỗi lần cảm xúc bất ổn, tôi liền nghĩ đến việc nhảy lầu.

Linh kun bị dọa sợ mất mật. Anh tìm cách giữ tôi trong nhà, quấn lấy tôi đòi sinh một cặp thai long phụng.

Cứ khi nào tôi có ý nghĩ khác thường, anh liền dỗ tôi: “Con còn nhỏ, em đừng nghĩ gì nữa, được không?”

Ôi, Linh kun trong mơ cũng tinh ranh thế ư?

211,

Lúc học Linh kun rất nghiêm túc, tôi không thể nào quấy rối anh được.

Lúc ấy tôi mà cứ lại gần, anh sẽ nói: “Thời gian buổi trưa để anh học đã, đến tối anh sẽ đưa em đi chơi, được không?”

“Vâng... được.”

212,

Trước đây lúc tôi sang nhà Linh kun chơi, anh đưa tôi 100 Euro, nhẹ giọng bảo: “Hai lần.”

Giây phút đó, đầu óc tôi chợt nghĩ đến một số chuyện không được trong sáng, chính là cái gì đó, một buổi tối 50 Euro, cho nên anh đưa tôi một trăm, ắt ý trong đó có thể hiểu là...

Tôi không ngờ Linh kun lại là loại người này, hung dữ trừng mắt nhìn anh: “Không được.”

Anh sững sốt, lại lôi 20 Euro trong ví ra đưa thêm cho tôi: “Không thể nhiều hơn nữa đâu.”

Tên này thực sự đánh giá tôi quá thấp, tôi là loại người thấy tiền liền sáng mắt sao?

Thế là tôi lắc đầu: “Em không muốn.”

Vài giây sau, Linh kun tiến lại gần cong tay gõ một cái lên trán tôi, anh hung dữ nói: “Anh nhờ em đóng học phí giúp anh, em suy nghĩ đi đâu thế?”

Tôi ôm trán, không... em không nghĩ gì hết!

213,

Ngày mai Linh kun có việc bận, anh không thể tới lớp.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, anh hỏi tôi: “Em còn tiền không? Sáng mai định ăn gì?”

“Em hết tiền rồi.” Tôi giả vờ đáng thương trêu anh, “Không sao, em có thể nhìn người khác ăn mà.”

Linh kun cười, cũng giả vờ đau lòng: “Sang nhà anh đi, sáng sớm anh sẽ làm bánh mì ** trứng cho mà ăn.”

Chương 26: Ngày thứ hai mươi sáu

Editor: Bạch Sương Vi

Beta: An Hiên

214,

Tôi dậy thì khá chậm, khuôn mặt trước đây với bây giờ cực kì khác nhau.

Linh kun tình cờ mở bức ảnh của tôi hồi ấy ra, cảm khái: “Khuôn mặt em lúc trước và bây giờ không giống nhau.”

“Lúc trước em xinh hơn hay bây giờ xinh hơn?” Tôi mong đợi nhìn anh.

Linh kun liếc nhìn tôi, khóe môi nhếch lên, nói một cách đầy hàm ý: “Đều đẹp hết, nhưng bây giờ lớn rồi.”

Trước đó tôi đi hỏi một người bạn của mình: “Hồi ấy tớ không có ngực, không có mông, sao Linh kun lại thích tớ nhỉ?”

Bạn tôi nháy mắt với tôi: “Đương nhiên là Linh kun muốn một tay “nuôi lớn” cậu rồi!”

215,

Tôi hay làm nũng tựa đầu vào đầu gối Linh kun, để mặc anh nhào nặn khuôn mặt. Thỉnh thoảng tôi sẽ phàn nàn rằng: “Ôi, hôm nay cơ thể em cứ thấy khó chịu.”

Linh kun liếc tôi, khẽ hỏi, “Có phải em thấy người trống rỗng, chân tay đầy mồ hôi không?”

“Sao anh biết?”

Linh kun im lặng, một lát sau, anh chậm rãi bổ sung: “Là do lười thành bệnh thì có.”

“...”

Anh nói đi, anh muốn mất em phải không?

216,

Nói đến đây tôi lại nhớ đến một chuyện khó mà tin nổi.

Tôi có một cậu em họ cực kì đẹp trai. Khi tôi tán gẫu với nó, lúc nào cũng phải ngửa cổ lên nhìn.

Vào một ngày hè nào đó, nó tới nhà tôi chơi. Bố mẹ bảo tôi dẫn nó đi dạo chợ đêm rồi chiều đãi thằng bé.

Trùng hợp thay, chúng tôi bắt gặp Linh kun tại một gian hàng.

Anh vừa nhìn sang em họ tôi, nụ cười trên mặt liền nhạt đi, khuôn mặt đen như đáy nồi.

Tôi vội vàng giải thích: “Đây là em họ của em.”

“Ồ, em họ.” Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng, không có chút vui vẻ nào.

Tôi có trăm miệng cũng không thể bào chữa, bèn quyết định “im lặng là vàng”.

Nhưng điều khiến tôi không thể ngờ đến là không hiểu em họ tôi bị chuột rút dây thần kinh nào mà lại cực kỳ quý mến Linh kun. Vừa gặp mặt anh được mấy phút, miệng nó liền “anh rể ơi”, “anh rể à”, nói không ngừng nghỉ.

Về sau, em họ tôi lại đến thành phố chơi lần nữa. Lúc gặp lại tôi, nó kể rằng từng sang nhà Linh kun chơi mấy lần.

Tôi hít một hơi thật sâu, “Em chạy sang nhà anh ấy làm gì?”

“Em sang nhà anh rể chơi không được sao?” Nó nhìn tôi, “Hơn nữa đó là anh rể tương lai của em đấy. Còn chị nữa, chị nói thật đi, khi nào mới chịu cho phép anh rể làm cái kia hả? Chị có biết để anh rể kìm nén nhiều là không tốt

không? Anh ấy thật đáng thương.”

Linh kun sững sốt, “...?”

Tôi nâng trán, cái tên bán chị cầu vịnh này!

217,

Xưa nay Linh kun không hề thích chia sẻ ảnh của tôi cho người khác, cũng không ưa việc bạn bè khoe khoang bạn gái.

Tôi lại nghĩ là anh chê tôi không xinh, tủi thân hỏi anh: “Tại sao anh không khoe ảnh em với bạn? Do em không đẹp ư?”

Linh kun do dự mãi mới trả lời: “Em là người đẹp nhất thế giới. Chẳng qua là anh không muốn người khác nhìn thấy em thôi.”

Ồ... Thì ra là vậy.

218,

Trong giấc mộng, tôi đang lạc đường giữa một cánh đồng xám xịt, hoang tàn.

Mỗi ngã rẽ đều có cột mốc đường lạ lẫm, tôi loay hoay hồi lâu vẫn không thể nào tìm được đường ra. Càng đi càng tối mịt, không thể nhìn thấy gì, tôi chạy mãi vẫn không tìm thấy lối thoát.

Trong lúc mông lung, tôi mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng: Có một người đang cầm đèn bảo vệ thân thể tôi, hỏi tại sao tôi vẫn chưa tỉnh lại.

Trong nháy mắt, tôi giật mình tỉnh giấc.

Mặc kệ trên trán đầy mồ hôi, tôi vươn người cầm lấy điện thoại bật lên xem. Hóa ra điện thoại vẫn để chế độ yên lặng, mà trong đó có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Linh kun để lại.

219,

Dạ dày của tôi khá yếu, vì vậy Linh kun thường hạn chế tôi ăn lung tung.

Anh sợ tôi tuổi còn trẻ đã mắc bệnh rồi lại để anh cô độc suốt quãng đời còn lại.

Có khi tôi đau bụng đến mức ăn cái gì cũng không nổi, chỉ nằm quằn quại trên giường.

Linh kun biết được thì rất nóng lòng. Anh phóng xe đi ngay trong đêm, tìm bằng được quán M xa xôi để mua món thịt gà cuốn tôi thích ăn nhất.

Hôm đó trời rất lạnh, vì quá sốt ruột nên Linh kun còn không mang theo áo khoác.

Anh ôm thịt gà vào trong ngực, bao bọc kín kẽ, lo sợ khi mang về sẽ lạnh mất, khiến tôi không thể ăn được.

Khi nhận hộp thịt gà, vô tình chạm vào tay anh, tôi mới phát hiện ra thịt gà cuộn thì nóng hổi nhưng tay anh lại lạnh như băng.

220,

Lúc trước tôi cực kỳ tham ăn. Thừa dịp Linh kun không ở nhà, tôi lén lút thủ tiêu đồng gà rán trong tủ lạnh.

Kết quả là Linh kun vẫn biết được. Bằng chứng là chỗ “hài cốt” gà mà tôi chưa kịp phi tang. Anh cười khẩy, tóm lấy cánh tay tôi định trừng phạt: “Còn ăn nữa không?”

Tôi không muốn dễ dàng giơ tay chịu trói như vậy. Vấn đề không phải là không được ăn gà rán, vấn đề là nó liên quan đến tôn nghiêm của tôi. Bị anh chèn ép nhiều năm rồi, đã đến lúc tôi nên khởi nghĩa.

Thế là tôi gân cổ, chính thức khiêu chiến anh, “Em nói cho anh biết, anh đánh em là sẽ mất em đấy, nghe rõ chưa?”

“Ồ.” Linh kun tỏ vẻ hiểu rõ rồi gật đầu.

Năm phút sau...

Linh kun đã mất đi rất nhiều “tôi”.

221,

Tôi nhớ rõ có một lần tôi bị bạn học cùng lớp cô lập. Lớp tôi tổ chức cuộc thi sát hạch, tất cả mọi người đều đã hoàn thành bài, còn mỗi mình tôi vẫn chưa xong.

Tiếng Ý của tôi chưa ổn thê nên tốc độ nhìn đề vẫn còn chậm, lại không có ai chịu giúp đỡ, nguy cơ bị trượt của tôi rất cao.

Tôi gấp đến phát khóc, cắn chặt môi nhấn tin cho Linh kun.

May thay lúc đấy Linh kun đã tan học trước, anh đang đứng ở dưới tầng chờ tôi. Biết tôi gặp khó khăn, anh quyết định rất nhanh: “*Chụp đề bài cho anh.*”

Hóa học là sở trường của anh, anh không gặp bất kì khó khăn nào. Người khác cần một tiếng suy nghĩ, anh lại chỉ tốn mười phút đã làm xong hết tất cả. Sau đó anh gửi lại cho tôi, giải quyết vấn đề nguy cấp.

Lần đó điểm thi của tôi đứng nhất lớp.

222,

Trong mắt Linh kun, tôi chỉ có thể phân biệt hai loại quả: ăn được và không ăn được.

223,

Hôm trước, tôi đi thăm Linh kun ở nơi anh làm việc. Anh thấy tôi bất ngờ xuất hiện thì vô cùng vui vẻ. Linh kun cười dịu dàng với tôi, anh dang tay ra, định ôm tôi vào lòng.

Vừa giờ được hai giây thì anh bỏ tay xuống, “Người anh toàn mồ hôi, bẩn lắm.”

Rõ ràng anh rất muốn ôm tôi lại sợ tôi bị dính bẩn.

Sao người đàn ông này lại khiến người khác đau lòng đến vậy?

224,

Hôm trước sang nhà Linh kun ăn cơm, Linh kun và tôi đến muộn nên chỉ

ăn được bánh bao.

Chờ chúng tôi ăn xong, bố Linh kun hỏi: “Đã no hết chưa?”

“No rồi ạ.”

“Ừ.” Ông như có điều suy nghĩ, gật đầu. Lát sau, ông bê một bát thịt kho tàu và trứng chim cút lá trà lên...

“...” Tôi không còn lời nào để nói.

Linh kun hỏi: “Bình thường con không ở nhà mọi người đều ăn ngon như vậy sao?”

225,

Linh kun cực kì am hiểu cách đối phó với tôi. Cứ lúc nào tôi chuẩn bị bùng nổ, mở miệng muốn nói chuyện, anh sẽ lấy thế “sét đánh không kịp bưng tai” nhét một miếng bánh quy vào miệng tôi, mỉm cười: “Giờ thì không mắng anh được nữa phải không?”

226,

Tôi khá là cố chấp với cảnh tượng có tính mơ mộng. Lần đó, tôi nhìn thấy

cánh cánh hoa bồ công anh tung bay trong gió, tâm hồn thiếu nữ nổi lên, tôi ngồi xổm xuống bắt lấy những cánh hoa.

Linh kun lãnh đạm nhìn tôi: “Nói trắng ra thì mấy cánh hoa này đều là cơ quan sinh dục của nó cả thôi.”

Tôi: “...”

Anh đi đi, bây giờ em không muốn nhìn thấy anh!

227,

Lần trước ở nhà Linh kun, cháu gái anh đang say sưa ăn kẹo.

Tôi thấy em bé ăn ngon quá, không nhịn được bèn ngồi xuống lấy của bé một viên rồi bỏ vào miệng nhấm nháp.

Em họ nhìn thấy thế cũng học theo tôi, lấy kẹo của bé gái ăn.

Đúng lúc này, Linh kun xuất hiện, anh nhíu mày quát em họ: “Mấy tuổi rồi mà em còn giành kẹo của em bé hả!?”

Tôi vội vàng ôm miệng, dừng động tác nhai kẹo lại.

Gần đây cảm xúc của tôi không tốt, bèn nói với Linh kun: “Em luôn cảm thấy bản thân như không thuộc về thế giới này vậy.”

“Không sao, trưa nay anh sẽ giúp em cảm nhận sự tồn tại của mình trên thế giới này.” Linh kun trả lời đầy ẩn ý.

Tôi: “...???”

Chương 27: Ngày thứ hai mươi bảy

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

[25 câu hỏi của Linh Thảo]

Q1: “Linh kun, nếu độc giả cướp Thảo Đăng đi thì anh muốn làm gì?”

Linh kun trả lời đầy ẩn ý: “Ồ, độc giả toàn là con gái, có “năng lực” gì mà đòi tranh giành với tôi?”

Tôi đỡ trán, một câu hai nghĩa của Linh kun vô cùng sắc bén.

Q2: “Linh kun, anh thích Thảo Đăng ở điểm nào?”

Anh cân nhắc một lát, sau đó trả lời: “Thích vì cô ấy xinh đẹp, lại còn thông minh, cũng rất đáng yêu.”

Tôi vừa lòng gật đầu, nghe xong câu trả lời thì rút tay khỏi nút tắt nguồn của máy tính.

Q3: “Linh kun, lỡ như anh và Thảo Đăng có một cậu con trai thì anh định làm gì?”

Linh kun nghe vậy, đầu tiên là thấp giọng kêu rên, cực kỳ đau khổ trả lời: “Tại sao phải có loại vấn đề này? Không thể, tuyệt đối không thể, nếu không anh sẽ phát điên.”

Tôi nói thầm: “Nhưng đó là con trai em sinh mà...”

“Nhưng anh không cần con trai.”

“Vậy bỏ qua được không?” Tôi thử hỏi.

Nào ngờ Linh kun như bừng tỉnh khỏi ác mộng, kiên định nói: “Bỏ qua đi, thực sự đấy.”

“...” Được, anh thắng.

Q4: “Linh kun, từ lâu anh được trải nghiệm cảm giác làm bố khi chăm sóc Thảo Đăng, anh thấy thế nào?”

Linh kun trả lời: “Rất phiền, bởi vì em rất đáng ghét, hơn nữa còn thích bắt bẻ. Ủ... Nhưng mà thỉnh thoảng sẽ có cảm giác thành tựu khi được em chữa trị hết bệnh.”

“Chữa trị?”

“Chính là cảm thấy ấm áp trong lòng, hy vọng con gái nhỏ nhà chúng ta sau này cũng sẽ như vậy.”

“Vậy anh sẽ chiều con mà không chiều em nữa à?”

Linh kun cười một tiếng: “Em cảm thấy anh sẽ vậy sao?”

“Em không biết.”

“Tại sao?”

Tôi lẩm bẩm: “Vì con bé đáng yêu hơn em.”

“Muốn đáng yêu hơn em rất khó đó, trên đời này không có ai đáng yêu hơn em hết.” Một lát sau, anh bổ sung: “Hơn nữa, bây giờ ở bên em đã có cảm giác được chữa trị bởi cô con gái nhỏ mình nuôi rồi.”

Q5: “Linh kun, lúc Thảo Đăng bận gõ chữ mà không để ý đến anh thì anh sẽ làm gì để thu hút sự chú ý của cô ấy?”

“Sẽ chạm vào cô ấy, sờ soạng cô ấy?” Linh kun nói nghiêm túc: “Ở bên cạnh tôi thì dễ, sẽ ôm cô ấy vào lòng, động tay động chân... Khụ, thu hút sự chú ý của cô ấy. Nếu không ở bên cạnh thì hơi khó khăn.”

Cầm thú!

Q6: “Người bố già Linh kun, nếu con gái của anh giống Thảo Đăng, bị người ta bắt đi nuôi từ rất sớm thì phải làm sao?”

Linh kun cực kỳ hoảng sợ: “Sao có thể thế được?! Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Tôi sẽ không cho phép chuyện này xảy ra!”

Q7: “Linh kun, anh nhận ra mình thích Thảo Đăng từ khi nào?”

Linh kun dừng một chút, sau đó chậm rãi nói: “Lúc đó có một khoảng thời gian trước khi đi ngủ tôi đều nghĩ đến cô ấy, cứ cảm thấy trong lòng thiếu thứ gì đấy... Có một lần nọ, tôi tự hỏi mình một câu theo bản năng rằng: Có phải mày thích cô ấy rồi không? Sau đó thì phát hiện, hình như tôi thích thật rồi...”

Q8: “Linh kun, anh định khi nào kết hôn với Thảo Đăng?”

Linh kun chần chừ: “Vấn đề này hơi xa xôi, đại khái chắc là 2 - 3 năm sau, nếu chưa kết hôn thì cũng sẽ đến nhà cô ấy xác định quan hệ, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Q9: “Linh kun, nếu đời này không gặp được Thảo Đăng thì anh sẽ thế nào?”

Linh kun chân thành trả lời: “Tôi cũng không biết, bởi vì đối với tôi mà nói, cô ấy rất quan trọng. Nhưng mà có thể tôi cũng sẽ gặp những người khác nhỉ?”

Tôi cười khẩy: “VẬY em cũng sẽ gặp những người khác, sinh cho họ một đội bóng đá.”

“VẬY em có muốn sinh cho anh một đội bóng đá không?”

“Không!”

“Tại sao người khác thì được mà anh lại không?” Linh kun như cười như không.

Q10: “Linh kun, sao anh lại học hóa giỏi như vậy?”

Linh kun đùa: “Vì anh thích, có hứng thú. Chẳng lẽ muốn anh nói bẩm sinh mình đã sống vì môn hóa sao? Em biết anh là người hướng nội, cũng không thích khoe khoang, nhưng anh vẫn muốn nói, kể cả hội học cấp ba trong nước hay ở nước ngoài bây giờ, thứ lỗi cho anh nói thẳng, không ai có thể đánh bại anh hết.”

Q11: “Linh kun, sau này anh dự định sẽ sinh mấy đứa với Thảo Đăng?”

Linh kun suy nghĩ một lát, sau đó trả lời: “Một đứa.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn chia người yêu của mình cho nhiều người như vậy...”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Các câu hỏi đều do độc giả cung cấp, hoan nghênh mọi người vào weibo của Thảo Đăng để bổ sung cho đủ 25 câu hỏi.

Chương 28: Ngày thứ hai mươi tám

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

229,

Lúc đuổi theo tàu hỏa, Linh kun liếc mắt nhìn trời một cái, sau đó đột nhiên kéo tay tôi lại, lo lắng nói: “Tôi qua anh xem dự báo thời tiết, hình như sẽ có một cơn mưa lớn bất ngờ đấy. Ừm, tóm lại là không thích hợp lặn lội đường xa, em vẫn nên ở lại nhà anh, không, ở lại khách sạn nhà anh nghỉ ngơi một đêm thì hơn đấy?”

Nghe vậy, tôi run bần bật, cứ cảm thấy tâm tư tên này xảo trá: “Không cần, em thấy có mà hắc điểm (1) thì đúng hơn đó.”

(1) Hắc điểm: (từ cổ) Quán trọ, khách sạn, nơi tạm trú (có thể do kẻ xấu lập ra nhằm cướp của, giết người khi có dịp).

230,

Linh kun không hay quan tâm đến internet, cho nên kiến thức về ngôn ngữ mạng của anh rất nửa vời.

Hôm nay, anh đột nhiên dâng trào cảm xúc khen tôi: “Em thật tâm cơ (2).”

(2) Tâm cơ: có nhiều âm mưu, tâm tư kín đáo.

Tôi câm nín hồi lâu, im lặng một lúc mới nói: ““Tâm cơ” không phải từ hay để khen người khác.”

“Ồ.” Linh kun dừng một lát, nghiêng đầu nói: “Vậy em rất biết suy nghĩ.”

Khen người cũng phải mất công như vậy, tôi phục rồi.

231,

Thỉnh thoảng tôi và Linh kun sẽ cùng nhớ về những chuyện thú vị lúc nhỏ, tôi xúc động: “Khi đó còn nhỏ, rất muốn được như bố mẹ, em bèn đi tìm cậu bé gần nhà chơi trò bố mẹ, còn nằm đắp chăn lại giả vờ ngủ nữa.”

Giọng điệu của Linh kun trở nên nguy hiểm, anh ép hỏi: “Không làm gì khác chứ?”

Tôi không ngờ suy nghĩ của người này lại đen tối như vậy, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử (3), tùy tiện suy đoán suy nghĩ trong lòng tôi.

(3) Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử: ám chỉ việc dùng lòng dạ tiểu nhân bỉ ổi để phỏng đoán người đạo đức cao thượng. Ý tác giả là Linh kun nghĩ xấu cho cô ấy.

“Đương nhiên là không rồi, lúc đó mới có mấy tuổi chứ?! Em còn chưa hiểu gì đâu!”

“Ồ.” Anh không thèm ngẩng đầu lên, trả lời: “Vậy trưa nay về nhà để anh dạy em vậy.”

“...??” Chờ một chút, sao lại thấy sai sai thế nào ấy nhỉ?

Sau khi để lộ chuyện đó, tôi lại lần nữa cảm khái: “Trước đây ở trong nước em vẫn luôn có tâm lý sùng bái người học giỏi, em nhớ hồi cấp hai và hồi tiểu học em còn có ấn tượng tốt với lớp phó môn toán nữa.”

Linh kun nham hiểm nói: “Anh vẫn luôn đúng nhất.”

Ồ, tôi hiểu ý anh rồi.

Nhưng mà kiểu chuyện năm xưa như này mà anh cũng ghen được sao?

232,

Cơm nước xong, Linh kun bỗng nhiên hỏi tôi: “Có phải dạo này em gặp nhiều áp lực lắm đúng không? Có muốn anh đưa em đi thư giãn một chút không?”

Đưa tôi đi thư giãn?

Ngay lập tức những ý nghĩ kỳ lạ hiện lên trong đầu tôi... Chẳng lẽ Linh kun muốn dẫn tôi đi chơi game? Hay là đưa tôi đi mát xa toàn thân? Không, chắc không phải vậy đâu! Có lẽ anh ấy muốn tặng tôi một gói đồ ăn vặt lớn?

Đột nhiên, anh kéo tay tôi, chỉ vào phòng tắm.

Tôi hết sức hoảng sợ, vừa lùi về sau vừa lắp bắp: “Cái này, không, không thích hợp lắm đâu? Hay, hay là thôi đi?”

“Hửm? Anh chỉ muốn nói em đi tắm thôi, em nghĩ anh định làm gì?”

“Không, không có gì...”

Không hổ là đại ma vương Linh kun, chúng ta kết mối thù này rồi!

233,

Linh kun rất dễ cảm thấy cô đơn, bởi vì thỉnh thoảng tôi bận viết sách mà bỏ quên anh ấy.

Sau khi xong việc mới chợt nhớ ra mà gọi điện cho anh.

Trong lòng tôi thấy hồ thẹn, giọng điệu cũng mềm mại hơn ba phần, dịu dàng hỏi: “Đêm nay anh làm gì thế?”

Linh kun lạnh nhạt trả lời: “Cả tối đều nhớ em, đang nghĩ khi nào thì em mới tìm anh.”

Được... Anh rất đáng thương.

234,

Trước kia đi siêu thị với Linh kun, tôi nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu để làm nước sốt mì Ý.

Linh kun thuận tay cầm quả trám, tôi kinh ngạc hỏi anh: “Ăn cái này sao? Không thử cái khác à?”

“Mỗi một vị anh đều mua cho em nếm thử rồi, cho nên khi ăn anh đều hỏi em có ngon không, rồi anh thu được kết quả là em thích vị này nhất.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh: “Là vậy sao? Sao em lại không biết nhỉ?”

“Em thì biết cái gì?” Linh kun lạnh lùng bổ sung: “Em chỉ biết ăn mà thôi.”

“Em...” Tôi tủi thân muốn khóc.

Lại trong một lần ăn cơm khác, Linh kun bỗng nhiên chống cằm, nhìn tôi: “Nhìn em ăn anh cũng thấy rất ngon.”

... Lúc ăn và ngủ không nói chuyện, ăn thì ăn đi, đột nhiên tỏ vẻ dễ thương làm cái gì?!

235,

Lần nọ, Linh kun đang đi làm, đột nhiên anh gọi điện cho tôi: “Anh thấy có người ăn trộm đèn xe...”

Tôi cho là anh muốn ra tay, trong đầu ngập tràn cảnh tượng bọn trộm hung dữ độc ác bắt Linh kun tay trái gà không chặt lại rồi treo lên đánh cho một trận, vì thế vội vàng ngăn cản: “Anh tuyệt đối đừng nhúng tay vào việc này, mau về nhà đi!”

Tôi vội khuyên, đừng để bị thương là tốt nhất.

Linh kun im lặng một lúc, sau đó nói: “Đèn bị trộm là đèn xe của nhà anh.”

236,

Hình như mẹ Linh kun hiểu lầm anh rất nhiều, bà ấy luôn cảm thấy Linh kun toàn giả vờ bình tĩnh, tôi lại cứ cố ý làm thiếu nữ không hiểu sự đời, vì thế

bà ấy rất thích phá vỡ vẻ ngoài đó của anh, vạch trần sự thật.

Tôi nhớ rõ trước kia có một lần Linh kun và tôi đang nói gì đó, anh đùa: “Anh mới 16 tuổi thôi.”

Mẹ Linh kun đi qua, nghe thấy vậy, bà cười mỉa: “Con mới 16 tuổi á? Đều là người già cả rồi được không?”

Tôi vô cùng vui vẻ, Linh kun yên lặng thở dài.

237,

Có đôi khi Linh kun cũng mơ mơ màng màng làm sai, rõ ràng muốn đưa tôi đến nhà hàng sushi, kết quả lại lên nhầm xe buýt.

Tôi hí hóp mắt, vừa định dạy dỗ anh liền nghe tên này nghiêm túc nói: “Anh biết nhà hàng sushi ở đâu, nhưng chiếc xe này cứ không chịu đến đó đấy chứ...”

“Ồ, vậy em phải khen anh sao?”

238,

Trước kia lúc chưa yêu nhau, Linh kun nói với tôi anh là người dân tộc

thiểu số, có tập tục kết hôn đặc biệt.

Anh nói: “Các chàng trai phải tới nhà gái làm việc nhà, lúc cưới cô gái đó qua cửa thì sẽ dùng chiếc bàn vuông nâng cô ấy về nhà.”

Lúc đó cũng không hiểu tại sao anh lại nói với tôi chuyện này, chỉ biết là mặt tôi nóng lên, tim cũng không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Bây giờ tôi nghĩ lại mới thấy mục đích của tên này đúng là không đơn thuần mà.

239,

Khoảng thời gian mới ra nước ngoài, tôi ở tạm nhà anh họ.

Nhà anh họ buôn bán quanh năm ở Ý nên rất quen thân với những người Trung ở gần đó. Tôi cứ tự nhiên như vậy hòa nhập vào vòng tròn này.

Nhớ khi đó là sinh nhật anh họ, anh ấy mời một loạt bạn bè cả trai lẫn gái đến chơi, bọn họ tự làm mấy món ăn và nấu lẩu cho tiệc sinh nhật.

Kỹ năng bếp núc của tôi không tốt, chen vào lại không giúp được gì. Nếu không vào phòng bếp thì trông tôi có vẻ lạc quẻ và quái lạ, nhưng nếu vào bếp, không quen biết ai lại đứng lẻ loi một mình thì rất xấu hổ.

Lúc ấy Linh kun cũng là một trong những người bạn được mời, không thân

với tôi lắm. Anh liếc tôi, có lẽ thấy tôi ngồi một mình trong góc rất đáng thương nên mới hỏi: “Em ăn khoai sọ không?”

“Lúc ở trong nước từng ăn khoai mà bà em xào, ngon lắm.”

“Ừ.” Anh gật đầu, sau đó mượn nồi cho tôi xào khoai.

Chúng quy dùng dụng cụ nhà người khác vẫn không thuận tay bằng nhà mình, mùi vị cũng không thể nói là ngon nhất nhưng lúc đó tôi thực sự cảm động trước cách “xen vào việc người khác” của Linh kun.

Chương 29: Ngày thứ hai mươi chín

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

240,

Trước kia tôi thường hẹn Linh kun đi chơi, độ tuổi khi đó không lớn không nhỏ, thích chạy theo anh họ đi chơi, bắt chước bọn họ vào bar uống bia. Tôi uống không nhiều lắm, chủ yếu chỉ muốn cho vui thôi, bình thường uống hai ngụm là dừng rồi.

Lúc đó có lẽ Linh kun đã thích thăm tôi rồi, căn bản gọi đến thì đến, nói đi là đi, không lạnh lùng như trước kia, rủ một lần phải từ chối ba lần, cực kỳ khó gần.

Tôi xoay chai rượu, chai rượu chĩa thẳng vào anh, anh chọn nói thật lòng.

Có người hỏi: “Linh kun, có phải cậu thích Thảo Đăng không?”

Tôi lúng túng, từ sâu trong lòng cũng hơi chờ mong... Lỡ như anh bảo đúng thì sao? Giữa chốn đông người thế này, tôi nên làm gì đây?

Linh kun liếc nhìn tôi một cái, không biết nghĩ gì, anh mở miệng phủ nhận: “Không thích.”

Tôi hóa đá, nghĩ lại cũng đúng, tôi với anh là quan hệ bạn bè thân thiết, còn chưa tới mức yêu nhau.

Nhưng nói tôi không thấy mát mát chắc chắn là giả, cảm xúc kỳ lạ này không thể nói rõ được, từ lúc anh dứt lời thì câu nói đó cứ quanh quẩn trong lòng, không xua tan được.

Tan cuộc, tôi thần thờ đi về nhà. Linh kun gọi điện thoại, do dự một lát, anh nói: “Lúc này là nói dối, anh rất thích em.”

“Thích em?”

“Ừ, kiểu tình cảm bạn bè.” Không biết băn khoăn gì mà anh dừng một lúc, bổ sung thêm câu này.

Cho dù tình bạn hay tình yêu, chỉ cần Linh kun không ghét tôi đã đủ khiến tôi mãn nguyện rồi.

241,

Linh kun có một động tác nhỏ mỗi khi tôi nằm ngủ bên cạnh anh.

Nếu như tôi thức giấc giữa chừng, anh sẽ nhìn tôi chăm chú một lúc lâu, xoa đầu tôi theo bản năng rồi dỗ tôi đi ngủ tiếp.

Tôi rất ngại, hỏi anh: “Sao anh lại làm vậy?”

“Ừm.. Cứ cảm thấy nếu xoa đầu em thì sẽ tránh gặp ác mộng, em có thể ngủ ngon hơn một chút.”

Thì ra là như vậy? Tôi cứ cảm thấy anh dịu dàng lắm luôn!

242,

Nhớ lại trước kia, tôi ham chơi, ngày thi gần kề vẫn không chịu học, cứ muốn đến nhà Linh kun chơi.

Linh kun rầu rĩ vô cùng, hung dữ nói: “Mau đi học đi!”

Tôi cãi lại, lăn qua lăn lại: “Em muốn chơi, không muốn học!”

“Không được phản kháng!”

Tôi đáng thương hỏi anh: “Vậy anh không muốn gặp em à?”

“Không muốn.” Linh kun không cho tôi đường sống, tôi đành phải đi đường vòng: “Anh muốn ăn táo không?”

Nếu anh muốn, em sẽ mang cho anh, tiện đường tới nhà anh chơi luôn.

“Không muốn.”

“Bánh quy thì sao?”

“Cũng không!”

“Vậy anh muốn gì?”

Linh kun cười mỉa: “Anh chỉ muốn em học!”

“Ồ.” Gừng càng già càng cay mà.

243,

Lúc tôi và Linh kun vừa xác định quan hệ, tôi luôn mang tâm lý trẻ con ăn vụng kẹo. Vì vậy lúc nào tôi cũng hung dữ uy hiếp Linh kun, ép anh phải giấu kĩ chuyện yêu đương của chúng tôi.

Có lần cùng nhau đi chơi, có rất nhiều người, anh họ cũng ở đó, tôi bịt tai trộm chuông (1), tách Linh kun ra rồi đến chỗ những người khác.

(1) Bịt tai trộm chuông: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. “Bịt tai trộm chuông” chẳng khác gì tự mình dối mình.

Linh kun đứng một bên lẳng lặng nhìn, cũng không nói gì. Dù anh cách rất xa tôi vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng ủ rũ của anh.

Tôi còn nhớ đêm tất niên năm nào đó, Linh kun không ăn tết với người nhà mà chọn nửa đêm đi chơi với bọn tôi.

Chúng tôi đi trượt băng trước, Linh kun không hề có kinh nghiệm chơi trò này, cứ vài bước lại ngã một lần, trên đầu gối còn bị rách da. Lúc đó, tôi sợ có người chú ý tới tôi và Linh kun nên chỉ đành đứng nhìn từ xa, không hề giúp anh một tay.

Anh không lên tiếng, nhanh chóng tự mình đứng lên, tiếp tục lẻ loi học trượt băng một mình.

Có lẽ là anh còn chờ mong tôi, cho rằng sau đó tôi sẽ nhớ anh đang ở đây, nhớ anh là bạn trai của mình, tôi sẽ nói chuyện với anh, an ủi cảm xúc của anh.

Nhưng lần đó tôi làm người xấu đến cùng.

Nửa đường gặp họ hàng, tôi sợ anh họ nhắc tới mối quan hệ thân mật giữa tôi và Linh kun khiến người ta phát hiện ra. Vì thế tôi lãnh đạm nói với Linh kun: “Anh về nhà trước đi.”

“Một mình?” Linh kun nhú mày, tựa như khó tin nên hỏi lại lần nữa.

Tôi cầu xin anh: “Đúng, ở đây em có chút chuyện, không muốn để bọn họ

biết mối quan hệ của chúng ta, cho nên không thể để họ phát hiện manh mối, anh hiểu không?”

Tôi biết Linh kun đáng thương biết bao nhiêu... Rõ ràng là giao thừa, giữa chừng anh còn chạy theo tôi. Kết quả tôi không cảm nhận được tấm lòng của anh, ngược lại để anh về nhà một mình trong gió lạnh. Cho dù là ai cũng không thể chấp nhận được kiểu gọi tới là tới, nói đi là đi như vậy.

Nhưng anh nhẫn nhịn, hẳn là trước khi yêu tôi anh đã làm công tác tư tưởng mười phần rồi. Ở bên kiểu người non nớt như tôi kiểu gì anh cũng chịu chút đau khổ.

Bóng lưng anh hòa vào màn đêm xa xăm, dần dần biến mất trong phạm vi tầm nhìn.

Cho dù tủi thân, tức giận nhưng anh vẫn làm theo mong muốn của tôi, về nhà một mình.

Bây giờ nhớ lại, chuyện khi đó vẫn rõ ràng như hiện ra trước mắt. Tôi rất áy náy, cũng cảm kích Linh kun đã bao dung cho sự thiếu sót của tôi. Nếu như không phải trước kia anh đủ kiên trì thì mối tình đầu này cũng sẽ như đại đa số người khác, không bệnh mà chết.

Tôi hỏi Linh kun: “Trước kia anh và em đi chơi, em đều cố tình tách ra, anh có khó chịu không?”

“Khi đó anh cũng hơi tự ti, cứ suy nghĩ rằng rốt cuộc mình không có cảm giác tồn tại đến mức nào mà phải chịu sự ghét bỏ của em như thế? Nhưng mà cũng chỉ là lời nói khi giận dữ, anh biết em lo lắng chuyện gì. Nói anh không khó chịu là giả, rõ ràng em là của anh, vậy mà lại đi nói chuyện với kẻ khác,

khó tránh khỏi ghen tuông.”

Tôi cười ra tiếng: “Sao anh đáng yêu vậy chứ? Nếu bây giờ ra ngoài em còn giả vờ xa cách anh thì sao?”

“Em có thể thử xem.” Linh kun cười khẩy, “Ở ngoài xa cách thế nào thì về nhà anh trừng phạt em như thế.”

“...” Quả nhiên đại ma vương Linh kun thay đổi rồi, trở nên bá đạo vô nhân tính.

Chương 30: Ngày thứ ba mươi

Editor: Liêu

Beta: An Hiền

244,

Gần đây tôi đang xem bộ phim Hàn “Reply 1988”, trong phim có một cảnh khiến tôi có ấn tượng rất sâu sắc.

Nam phụ Jung Hwan và nam chính Choi Taek đều thích nữ chính Duk Sun, khi biết cô ấy bị người ta cho leo cây, hai người cảm thấy đây chính là thời cơ tốt nên đã xuất hiện trước mặt cô gái như một anh hùng cái thế.

Nhưng Jung Hwan không kịp, đã bị Choi Teak nhanh chân đến trước. Anh ta trách mình lái xe quá chậm, mất thời gian vì đèn giao thông. Sau đó anh ta nghe chương trình phát thanh mới biết nam chính Choi Teak vì nắm chắc cơ hội này mà đã từ bỏ cuộc thi cờ vây cực kỳ quan trọng.

Nguyên nhân ở đây căn bản không phải thời cơ và số phận mà là anh ta không đủ dũng cảm, không dám chấp nhận rằng mình yêu say đắm, lúc nào cũng do dự.

Tập này có một câu tổng kết rất hay: “Nhưng mà duyên phận và thời cơ không phải ngẫu nhiên tự động tìm tới cửa, mà là mang theo sự mong mỏi tha thiết để đưa ra vô số lựa chọn, tạo nên giây phút kỳ tích. Thứ làm cho người ta khó chịu không phải đèn giao thông, cũng không phải thời cơ, mà là mấy vạn

lần do dự không dứt khoát của tôi.”

Tôi không khỏi nhớ lại cuộc trò chuyện trước kia của tôi và Linh kun, tôi hỏi: “Sao anh lại tỏ tình với em sớm vậy?”

“Vì anh sợ bỏ lỡ nên không dám do dự. Thà thất bại còn hơn tiếc nuối, trước kia anh từng trách bố mẹ, nhưng sau khi gặp được em anh cảm thấy rất đáng giá. Nếu cho anh chọn lại lần nữa, anh vẫn sẽ nghỉ học để xuất ngoại, cho dù khó khăn hơn nữa, chỉ cần bên em thì anh đã cảm thấy hạnh phúc rồi.” Linh kun nói.

Linh kun thấy nếu bỏ lỡ tôi sẽ là chuyện khiến anh nuối tiếc nhất trong đời. Cho nên anh thà tình nguyện dùng mọi thủ đoạn bắt lấy chứ không để về sau phải khổ sở trống vắng mỗi đêm.

Trước đây tôi đều cảm thấy mờ mịt với lời nói của anh, nghe xong thì quên.

Bây giờ nghĩ lại, Linh kun trưởng thành hơn người khác rất nhiều, có lẽ anh đã hiểu được đạo lý này từ sớm nên kịp thời có quyết định phù hợp nhất với mong muốn của mình.

245,

Lúc tôi bị ốm, Linh kun chăm sóc tôi rất tốt.

Nhưng đến lượt anh bị bệnh thì tôi lại không có kinh nghiệm, chân tay cứ

vụng về rồi làm một vài chuyện sơ suất.

Tôi nhớ có một lần Linh kun bị ốm nên phải ở nhà dưỡng bệnh. Lòng tôi nóng như lửa đốt, cố ý chạy theo xe lửa. Thấy cửa xe đóng, thế mà tôi dám lấy tay cạy cửa xe chui vào.

Lúc lên xe tôi thở phào một hơi thật lớn, gọi điện thoại cho Linh kun: “Yên tâm đi, em ở trên xe rồi, không sao đâu. Ngược lại là anh đó, ngoan ngoãn nằm nhà chờ em về nhé.”

Đúng lúc này, tôi vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ... Chiếc xe này càng chạy càng xa về hướng ngược lại, mà chiếc xe tôi thực sự cần ngồi lúc này mới lững thững tới muộn.

Tôi do dự một lát, nói với Linh kun: “Hình như em... lên nhầm xe rồi.”

Linh kun đang bị ốm cũng phải hoảng sợ ngồi bật dậy, khó tin hỏi: “Cái gì?! Em lên nhầm xe á?!!”

Sau đó lại lẩn lộn mấy phen, cuối cùng tôi cũng đến được nhà Linh kun.

Anh sốt hầm hập, cả người cuộn trong chăn không nhúc nhích.

Tôi rất đau lòng, chỉ có thể nấu nước, đút thuốc cho anh, sau đó chịu đói với anh.

Còn có một lần, tôi thấy Linh kun đói bụng, lại không có sức nấu cơm nên

tôi chỉ đành dựa vào một số hình ảnh mơ hồ trong kí ức, tự mình nhào bột, nấu mì cho anh ăn.

Kết quả thực tế khác xa với tưởng tượng, tôi không kéo được sợi mì thành công mà biến thành bánh mì, vừa dày vừa cứng.

Tôi cẩn thận bung cho Linh kun, đút cho anh một miếng, sau đó khéo léo nói: “Không được ngon lắm, nếu anh đói bụng thì tùy tiện ăn một chút nhé.”

Dù sao tôi cũng cố gắng hết sức rồi.

Nào ngờ, không biết bát mì này có ma lực gì mà lại khiến Linh kun như nghiện, anh ăn từng miếng một rồi xử lí hết cả bát mì.

Có lẽ là anh không muốn lãng phí thức ăn tôi nấu, nhưng khó ăn như vậy mà anh có thể nuốt trôi được.

246,

Tôi thường hay tỏ ra dễ thương với Linh kun, nhảm chán bày ra tư thế bắn về phía anh, sau đó hô lên: “Chiếp chiếp chiếp... bắn trái tim nhỏ bé ngày hôm nay ra.”

Linh kun lạnh nhạt ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, sau đó anh lại cúi đầu đọc sách, không lên tiếng.

Tôi nghĩ một chút, hỏi anh: “Anh nhận được trái tim của em chưa?”

“Ừ, nhận được rồi.”

“Ồ.” Tôi tự làm mình vui vẻ như kẻ thiếu năng vậy.

Kết quả, đến lúc anh đi học, đột nhiên quay lại cười hỏi tôi: “Trái tim nhỏ hôm nay đâu?”

Tôi sững sốt một lát rồi nhanh chóng hồi máu sống lại: “Chiếc chiếc chiếc... Bắn trái tim nhỏ của hôm nay!”

247,

Hồi Linh kun còn nhỏ, mẹ anh ở trong phòng sinh hỏi anh: “Mẹ sắp sinh, Linh kun thích em trai hay em gái?”

Linh kun nhỏ tuổi chống cằm, suy nghĩ một chút. Nếu sinh em gái cũng tốt, ngoan ngoãn lại đáng yêu, nhưng sinh em trai lại có thể chơi trò chơi với mình... Vậy thì, em trai đi!

“Em trai ạ.” Anh kiên định lạ thường.

Sau đó, mẹ anh cười dịu dàng, thực sự sinh cho anh một cậu em trai.

Nhưng đứa em trai này hoàn toàn khác với em trai ngoan ngoãn ỷ lại anh trai trong tưởng tượng của Linh kun. Thằng bé chẳng những nghịch ngợm lại còn khó bảo, quan trọng là cực kỳ lạnh lùng, bình thường sẽ không nói chuyện ngoan ngoãn với Linh kun mà vô cùng kiêu ngạo.

Linh kun bóp cổ tay thở dài: “Nếu lúc đó anh muốn một đứa em gái thì có phải mọi chuyện đã khác rồi không?”

Tôi không ngẩng đầu: “Đừng mơ, chuyện này thì liên quan gì với mong muốn của anh đâu. Cho dù anh muốn em gái thì cuối cùng vẫn sinh em trai thôi.”

Rõ ràng chỉ là hỏi vậy ấy mà, mẹ Linh kun xảo quyết chỉ muốn trêu anh thôi.

Nhưng mà nghĩ lại, chẳng lẽ đây là lí do khiến Linh kun bắt cóc tôi về nhà từ nhỏ sao?

248,

Lúc trước tôi chơi game với Linh kun, anh cài cho tôi một nhân vật nữ. Anh bỏ rất nhiều tiền mua thú nuôi đẹp nhất trong game, dùng một đồng thời gian chế tạo vũ khí mỹ lệ, còn cố ý nuôi rất nhiều mèo cảnh trong đó.

Cứ như vậy khoảng hai tháng anh mới chuẩn bị xong, chỉ vì giành được nụ cười của tôi.

Sau đó, tại một nhóm chat trong trò chơi, có người đùa giỡn tôi: “*Có thể cho tôi một số FC (1) được không, tôi muốn tán chị dâu.*”

(1) FC là lệnh LINUX để xử lý danh sách lịch sử lệnh, lệnh FC hiển thị nội dung tệp lệnh lịch sử hoặc gọi trình soạn thảo để sửa đổi và thực hiện lại các lệnh đã nhập trước đó trong trình bao. FC ở đây mà tác giả muốn nói là một kỹ năng đặc biệt trong game.

Kết quả đúng lúc Linh kun online, anh gửi một icon “lau mồ hôi”.

Đối phương xấu hổ: “*Haha, không ngờ Linh kun online.*”

Tôi chớp mắt, ngơ ngác hỏi anh: “Số FC là cái gì?”

“Chức nghiệp của em là pháp sư, FC của môn phái này có thể phong ấn kỹ năng của em, sau đó em không thể di chuyển, mặc người ta muốn làm gì thì làm.”

Tôi bừng tỉnh: “Thì ra là vậy! Em hiểu rồi!”

Linh kun nghiêng răng nghiêng lợi: “Loại đồ vật này em không cần phải hiểu!!”

“Ồ...” Tuy không biết Linh kun tức giận cái gì nhưng tôi cảm thấy ngoan ngoãn trả lời sẽ không sai được.

Trước kia tôi từng nằm mơ, trong mơ tôi là một cô gái tồi tệ.

May mắn được người ta tiến cử, có thể hợp tác hạng mục nghiên cứu khoa học với một cô gái thiên tài người Đức.

Vốn dĩ tôi cho rằng cô ấy sẽ rất kiêu ngạo, kết quả lại lễ phép bắt tay với tôi, nói: “Có thể may mắn quen biết bạn gái của thiên tài Linh kun, đây là vinh hạnh của tôi.”

Bây giờ nghĩ lại, hình tượng Linh kun trong mộng của tôi to lớn đến vậy, có phải bởi vì bản thân tôi đã có tâm lý sùng bái anh rồi không?

Chương 31: Ngày thứ ba mươi mốt

Editor: Liêu

Beta: An Hiên

250,

Gần đây tôi chơi game, không để Linh kun cày nick cho nữa, cũng không còn ai thêm tôi làm bạn tốt.

Trong lòng tôi kinh ngạc không thôi, bèn hỏi anh: “Sao không ai kết bạn với em thế?”

Linh kun thản nhiên nói: “À, anh cài đặt phải trả lời câu hỏi mới có thể thêm bạn được.”

“Vậy làm sao để bỏ cài đặt này đây?”

Tôi không ngờ người này lòng muông dạ thú đến vậy...

“Rất khó sửa lại, cứ kệ nó đi.”

Người đàn ông này đúng là mỗi ngày đều có những kiểu cầm thú khác nhau!

251,

Nhiều năm trước, có một lần Ý có trận tuyết lớn, từng lớp tuyết dày chặn cả cửa, khắp núi đồi tràn ngập màu trắng xóa, tất cả xe lửa đều bị tuyết phủ đầy, không thể đi được, trường học cũng tạm nghỉ.

Vì vậy tôi và Linh kun hẹn nhau đi công viên nghịch tuyết và chơi đắp tuyết.

Khi đó vẫn còn là bạn bè, tính tôi lại ham chơi, căn bản không biết giữ khoảng cách nam nữ.

Chơi được một nửa, Linh kun bỗng nhiên dụ dỗ tôi: “Lại đây, anh cho em xem một thứ.”

Tôi cẩn thận đi qua, cảm thấy người này có bấy, lại không hiểu nụ cười của anh lắm nên đành phải ngo ngoác bước đến.

Còn chưa bước được hai bước, bỗng nhiên anh kéo tôi vào lòng ngực.

Tim tôi đập thình thịch, hoảng loạn như quân địch công thành vậy, quên cả giấy giũa, cũng không biết anh làm vậy là có ý gì.

Đột nhiên, anh kéo một nhánh cây khiến mảng tuyết lớn rơi xuống, văng văng phủ lên cả hai chúng tôi.

Ha, thì ra là quỷ kế ném tuyệt! Làm hại tôi còn miên man một phen, nhất thời nghĩ nhiều...

252,

Lúc vừa yêu nhau, tôi thường đến nhà Linh kun chơi.

Vừa khéo mẹ anh không ở nhà, cửa phòng đóng chặt, ánh sáng lờ mờ.

Có lẽ vì hơi thở của tôi và anh quyện vào nhau nên nảy sinh chút mập mờ không rõ. Cả hai vội vàng liếc nhau, sau đó cụp mắt, nhanh chóng rời mắt đi.

Linh kun rướn người lên, giống như muốn hôn tôi...

Đúng lúc này, chỗ huyền quan (1) bỗng vang lên tiếng mở khóa.

(1) Huyền quan là một thuật ngữ trong phong thủy, chỉ khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách.

Linh kun hoảng sợ, vô cùng quân tử lôi một quyển sách ra nói: “Làm đề này đi.”

Mẹ Linh kun về rồi, bà đẩy cửa ra hỏi: “Cô gái nhỏ đến đây à?”

“Vâng, con dạy cô ấy học bài.”

“Ồ.”

Ngoài mặt tôi vô cùng bình tĩnh, trong lòng thực sự muốn cười.

Con người này mà cũng biết ra vẻ đạo mạo cơ đấy, thật ra là kẻ mặt người dạ thú!

253,

Giữa trưa về nhà, tôi và anh sóng vai nhau bước đi.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên anh lại gần tôi, môi anh cách mặt tôi chỉ vài centimet.

Tôi sợ tới mức không dám nhúc nhích, nhìn quanh bốn phía... Còn đang trên đường cái, ban ngày ban mặt đấy! Người này tưởng muốn làm gì thì làm sao? Tôi sẽ không khuất phục đâu!

Tôi nghiêm túc quát anh: “Đây là trên đường cái đấy!”

Linh kun liếc nhìn tôi, một lúc lâu sau cũng không hé miệng.

Cùng lúc đó, một chiếc xe đạp lướt qua người anh.

Tôi xấu hổ lắm, muốn giả vờ quên chuyện này đi, Linh kun lại không chịu tha cho tôi, như cười như không hỏi: “Hửm? Có xe tới, anh không tránh, chẳng lẽ chờ bị đâm à?”

“...” Khụ, cái đó, tôi không nên nghĩ nhiều.

254,

Trong khoảng thời gian này Linh kun vô cùng bận, tháng bảy còn phải đi nơi khác học tiếp.

Cho nên về cơ bản tôi sử dụng một ngày như hai ngày, có thời gian chiêm dụng anh thêm được chút nào thì sẽ chiêm dụng thêm chút đó.

Đến Valentine, tôi đoán được Linh kun chưa chuẩn bị quà cho tôi. Bởi vì cửa hàng ở Italy khoảng 7 - 8 giờ là đã đóng cửa rồi, cuối tuần là ngày nghỉ nên càng ít người buôn bán.

Mà anh lại ở bên cạnh tôi cả ngày thì lấy đâu ra thời gian mua quà chứ.

Hôm Valentine, tôi đi chơi với anh cả ngày, lúc sắp phải tạm biệt, bỗng nhiên anh đưa cho tôi một hộp Ferrero Chocolate, dịu dàng nói: “Con gái nhà người ta đều có sô cô la, em không có thì chẳng phải quá đáng thương sao?”

Tôi vui mừng khôn xiết, sau đó nghĩ lại thì cảm thấy hơi sai... Giống như bố mẹ ganh đua với các phụ huynh khác, không muốn con nhà mình bị thua thiệt một chút nào vậy.

255,

Mỗi lần Linh kun nấu cơm trưa xong thì tôi sẽ giúp lấy bát đĩa.

Anh là bát nhỏ nhất, tôi là bát to nhất.

Linh kun nhìn chăm chăm vào sự chênh lệch kích cỡ của hai cái bát, im lặng hồi lâu, chỉ phải giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục nghịch viên thịt.

Một lát sau, anh nói: “Bát anh nhỏ quá, không bỏ vào được.”

Ngụ ý chính là: Mau đổi cho anh chiếc bát khác to hơn, đừng mong lên lút làm trò gì ở đây!

Nhưng tôi hồn nhiên không biết khúc mắc của anh, cầm thìa, mừng như điên kêu lên: “Vậy bỏ tạm vào bát em trước đi!”

“...” Linh kun đỡ trán, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bát em sắp tràn cả ra rồi đấy!”

“Ồ.”

256,

Thỉnh thoảng tôi cảm khái với anh rằng thời gian thấm thoát trôi qua, ngày nào tôi còn là cô gái nhỏ ngây thơ, bây giờ đã sắp đến tuổi kết hôn được rồi.

Tôi thở dài một hơi, ngắm phong cảnh ngoài xe: “Thời gian trôi qua nhanh thật, chỉ chớp mắt đã qua sáu, bảy năm, lại thêm hai năm là đã đến lúc thực hiện giao ước kết hôn. Em hơi sợ hãi, cảm thấy mình vẫn còn nhỏ, chỉ muốn chơi thêm hai năm nữa.”

Đại ma vương Linh kun liếc nhìn tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Đừng khách sáo, cứ thỏa thích gả cho anh đi.”

Ừm... Tôi vừa nghĩ đến việc vào sào huyết của đại ma vương thì cả người liền run cầm cập!

257,

Gần đây Linh kun vô cùng không có cảm giác an toàn, đây là kết luận sau khi tôi thực hiện rất nhiều thí nghiệm, ở dưới là số liệu liên quan:

1.

Trước đây Linh kun rất có chủ nghĩa đàn ông, anh luôn cảm thấy nữ giới nên chăm sóc cẩn thận, còn nam giới chỉ cần sạch sẽ đứng chỗ, kem dưỡng ẩm gì đó đều là đồ phiền toái, có thể bỏ qua.

Kết quả, gần đây anh dùng kem dưỡng ẩm mà tôi mua cho anh.

Buổi sáng chờ xe lửa, tôi ngửi thấy mùi hương của người đẹp... À không, là của Linh kun.

Tôi dính sát vào anh ngửi thử: “Hôm nay anh thơm quá.”

Chút tâm tư nhỏ của anh bị tôi vạch trần, anh không biết phản bác thế nào, đành nói: “Chỉ bôi chút kem dưỡng ẩm mà cũng thơm cơ à?”

Tôi cười ha ha: “Vì muốn đẹp mà anh bắt đầu bôi kem dưỡng ẩm rồi ư?”

Anh ho khan: “Anh vẫn luôn rất đẹp.”

Chỉ một lát sau, tôi rướn người, nhón chân hôn lên sườn mặt anh.

Anh rất hưởng thụ nhưng lại bị tôi nhìn ra, bèn lúng túng trốn tránh: “Lại hôn, kem dưỡng ẩm cũng bị hôn hết rồi.”

Miệng thì nói như vậy nhưng anh lại không đẩy tôi ra, rõ ràng rất hưởng thụ mà!

Tôi khá thích kiểu miệng thì chê nhưng thân thể lại rất thành thật của anh.

Nhưng mà anh dường da như vậy hẳn là vì sợ hãi có ngày “tuổi già sắc suy” rồi tôi sẽ chê anh xấu, sau đó bỏ rơi anh phải không?

Người đàn ông này đúng là miễn cảm đến lạ thường.

2.

Không chỉ bị tôi bắt được cái đuôi nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày mà ngay cả trong trò chơi, Linh kun cũng dễ lộ sơ hở.

Tối hôm qua, bỗng nhiên anh bỏ ra số tiền rất lớn mua hoa hồng, có thể cho nhân vật trong trò chơi gia tăng mức độ thiện cảm để đủ số liệu kết hôn.

Ở nước ngoài không có nhân dân tệ, anh không nạp tiền được, vì thế đành đi khắp nơi vay tiền đám bạn tốt, muốn chuẩn bị cho tôi món quà tân hôn.

Kết quả không đủ tiền, anh chán nản nói: “Xin lỗi vì không thể cho em một hôn lễ xa hoa.”

Tôi lại đau lòng, cảm thấy anh cố chấp như vậy thật buồn cười, bèn nói: “Không sao đâu.”

Hôn lễ giản dị được tổ chức đúng hạn, Linh kun mua rất nhiều pháo hoa, bố trí thành biển pháo hoa ở trong trò chơi rồi bắn cho tôi xem. Còn đi spam trên kênh thế giới: “*Một viên kẹo đổi một câu chúc phúc.*”

Bình thường kẹo mừng của hệ thống có thể đổi thành tiền, không có ai lãng phí như anh cả.

Trong lòng tôi vừa ấm áp vừa vui vẻ, đặt mình trong biển hoa, trên đỉnh đầu là pháo hoa lộng lẫy, mà bên cạnh là lời chúc phúc của toàn thể bạn bè trên kênh thế giới.

Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm thấy gả cho đại ma vương lấy việc cưng chiều tôi làm nhiệm vụ cũng không phải tệ lắm nhỉ?

Xong việc, trong trò chơi xuất hiện hai xung hô: “Nương tử của Linh kun” và “Phu quân của Thảo Đăng”.

Tôi cảm thấy quá ngọt ngào, liền hỏi: “Hay em gỡ xuống được không?”

Linh kun không vui, anh trả lời: “Em gỡ đi, dù sao anh cũng không gỡ.”

“...”

Tốt, rất tốt.

Chương 32: Ngày thứ ba mươi hai

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiên

258,

Giữa trưa, đồ ăn dự trữ trong nhà sắp hết nên Linh kun dẫn tôi đi siêu thị mua sắm.

Tôi nhìn quầy hoa quả, thấy những quả quýt màu sắc khá tươi, nghĩ thầm chắc hương vị cũng không tệ. Thế là tôi cẩn thận chọn từng quả: “Em cảm giác những quả này rất ngon.”

Linh kun liếc một cái, trả lời đầy khinh thường: “Bên trong là ruột rỗng.”

Tôi kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Mặc dù tôi biết Linh kun có rất nhiều tài lẻ ngầm, ví dụ như từ màu sắc hoặc là một chi tiết nhỏ có thể đoán được độ tươi ngon của món ăn, ngửi mùi đồ ăn có thể đoán được hạn sử dụng của nó. Nhưng tôi không nghĩ đến cả quả quýt mà anh ấy cũng tìm tòi nghiên cứu.

Những tài lẻ này trong mắt người khác đều không có gì quá ghê gớm, nhưng đối với tôi, anh ấy như đã tu luyện thành tinh rồi, có thể thích ứng một cách hoàn hảo với cuộc sống ở bất cứ đâu, làm tôi không theo kịp.

Linh kun dừng lại trong chốc lát, hứng thú nói: “Anh là người bình thường à? Có cái gì mà chồng em không biết chứ?”

Con người này... thật không biết xấu hổ!

Khi chúng tôi đến quầy thanh toán, đúng lúc có một bà cụ người Ý kéo xe đẩy tới.

Linh kun không nói hai lời mà đi đến chỗ bà cụ, hỏi bà: “Cháu giúp bà một tay nhé?”

Cụ bà ngần người, có lẽ do không kịp phản ứng, nhưng khi thấy Linh kun đang giúp mình thì bà nói lời cảm ơn một cách lộn xộn.

Đến lúc tạm biệt, bà cụ thân thiết hỏi anh: “Chàng trai, câu “cảm ơn” trong tiếng Trung nói như thế nào?”

“Xiexie.” Linh kun trả lời.

“Thật sự cảm ơn hai người, hai người là vợ chồng à? Cậu là chồng cô ấy?” Bà cụ đột nhiên hỏi.

Mặt tôi đỏ tới tận mang tai, vội ho một tiếng.

Linh kun không biết xấu hổ, chậm rãi trả lời: “Cô ấy là vợ chưa cưới của cháu.”

Đại Ma Vương đúng là Đại Ma Vương, thật không biết xấu hổ!

259,

Có lẽ Linh kun cảm thấy ngồi làm bài tập với tôi rất “bình dị gần gũi” nên khi anh giảng bài xong sẽ ngồi cạnh để soát lại đề cùng tôi.

Mấy hôm trước, anh nhanh chóng ra đề xong rồi dùng tay che đáp án lại, nghiêng đầu sang đùa tôi: “Anh có toàn bộ đáp án đề này, nếu em phối hợp với anh một buổi tối, anh sẽ cho em chép, thế nào?”

Tôi không hề bị lay động: “Em không cần!”

Linh kun không chút hoang mang, tiếp tục dụ dỗ tôi: “Thật sự không muốn à? Chênh lệch mấy câu là có thể không đỗ được trường đại học tốt, chẳng lẽ em từ bỏ cơ hội này sao?”

Không biết có phải gần đây con người này bị nhiễm quá nhiều phim ảnh hay không mà có thể nói lời thoại của mấy tên đại ma vương một cách văn vẻ như vậy.

Mặc dù hơi dao động nhưng tôi vẫn lắc đầu: “Dù sao thì em cũng không muốn chép. Mặt em đẹp như vậy, nếu không thi đỗ trường đại học tốt thì ít nhất cũng có thể dùng mặt kiếm cơm mà!”

“Được rồi, em xem đi.” Linh kun bị lời nói kinh hãi thế tục của tôi dọa, anh mau chóng buông tay ra, ép tôi chép đáp án.

Hừ, muốn đấu với tôi sao? Đạo hạnh còn quá thấp kém!

260,

Buổi tối, sau khi tắm xong, Linh kun đột nhiên hỏi: “Em tắm chưa?”

Tôi không hiểu lắm, khó hiểu hỏi lại: “Em tắm rồi hay chưa thì liên quan gì tới anh?”

“Để gọi em đến thị tắm.” Anh cười như không cười đùa tôi.

“...”

Thật xấu xa, tên xấu xa này!

261,

Trước đó có người bạn xúc động nói với tôi: “Linh kun thật sự rất tốt, quá cưng chiều cậu, bình thường anh ấy nói chuyện với cậu cũng dịu dàng. Tớ thật khó tưởng tượng được lúc anh ấy có thể hung dữ với cậu được, thật sự là một người tốt.”

Tôi oán thâm: cậu cứ thử rồi có thể tưởng tượng thôi.

Sau đó, vì muốn Linh kun vui nên tôi kể cho anh nghe.

Người đàn ông kia chỉ khẽ cười một tiếng rồi nói: “VẬY em nói với cô ấy là cô ấy đã nghĩ sai rồi. Thật ra thì anh... vô cùng xấu xa.”

Lúc nói câu này, anh đột nhiên lại gần tôi. Cả người được bao phủ bởi sự mờ ám, khí thể ma vương bùng lên.

262,

Linh kun rất có nguyên tắc với việc đối ngoại, tam quan chính trực, nhưng đối nội lại không có chút nguyên tắc nào. Chỉ cần sự việc liên quan đến tôi, anh sẽ luôn bên vực tôi, tin tưởng tôi là chính nghĩa.

Trước đó, cậu bạn K kun của anh tổ chức sinh nhật, anh ta gọi điện cho Linh kun, nói đùa không kiêng nể gì: “Cái gì? Bạn gái cậu cũng muốn đến à? Cô ấy tới đây làm gì? Buổi tiệc sinh nhật hôm nay chỉ có đám anh em chúng ta tụ tập thôi.”

Linh kun cũng không để ý đến tình cảm bạn bè, nghe xong thì lập tức lạnh mặt, cúp điện thoại.

Anh không vì bạn bè mà vứt bỏ bạn gái mà còn dỗi dành tôi, ở nhà nấu một

bữa lớn đèn bù.

Tôi hỏi anh: “Sao anh không đi sinh nhật mà lại ở nhà với em?”

Linh kun vuốt ve mặt tôi, dịu dàng nói: “Nhìn bộ dạng như muốn khóc của em rất đáng thương nên không nỡ đi.”

“Có phải như vậy không hay lắm không?”

“Em quan trọng nhất.”

“Ừm!” Mặc dù có điềm giống yêu quái hại nước hại dân nhưng mà... tôi thích!

263,

Mỗi lần tới kì thi, tôi đều dựa vào Linh kun. Trước khi đi thi mới cầu xin sự giúp đỡ của anh ấy, nước đến chân mới nhảy.

Linh kun chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muốn dạy bảo tôi: “Bây giờ em đã lún sâu vào vũng bùn rồi... Không, là biển cả mới đúng, lúc nào cũng có thể bị...”

Tôi thuận miệng tiếp lời: “Sóng lớn cuốn đi?”

Linh kun hít một hơi thật sâu, chỉnh đốn lại: “Là bị con sóng lớn gọi là “khó khăn” đập cho không thể lùi bước!”

“À.”

Tất nhiên, tôi không phải là người có tính cách cứng cỏi.

264,

Linh kun cũng không xấu xa như vậy, anh rất tốt với tôi.

Mỗi lần anh đi siêu thị đều sẽ gọi điện cho tôi, hỏi tôi muốn ăn gì... sau đó từ chối từng món một.

265,

“Nếu như em biến thành mèo thì anh sẽ tìm bạn gái mới à?”

“Vậy phải xem em biến thành loại mèo gì... Em là loại người ban đêm có thể biến thành mèo sao?” Linh kun hứng thú hỏi.

Con người này đang nghĩ cái gì tôi đã quá rõ rồi! Không sai, chính là kiểu suy nghĩ kia. Anh ra vẻ đạo mạo nhưng thật ra là tên đê tiện vô liêm sỉ!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Nếu ban đêm em không biến thành mèo thì sao?”

Anh kéo dài giọng, cố ý thăm dò phản ứng của tôi. Lúc lâu sau mới trả lời: “Anh sẽ không tìm người con gái khác đâu, bởi vì em là người con gái anh thích, biến thành mèo thì sao chứ?”

“Nhưng anh có thể kìm nén dục vọng của mình được không?” Tôi khéo léo hỏi.

“Yên tâm đi, anh đã cô đơn một mình hơn chục năm nay rồi.” Giọng nói của anh không tốt lắm, cảm thấy bị tôi vạch trần bản chất nên thẹn quá hóa giận.

“Vậy anh vẫn sẽ chăm sóc em sao? Em sẽ không cho anh tiếp cận các cô gái xinh đẹp đâu.”

“Anh chắc chắn sẽ chăm sóc em thật tốt, anh nói rồi, chỉ có mình em thôi. Tại sao anh phải tìm cô gái xinh đẹp khác chứ?”

Tôi rầu rĩ hỏi: “Vậy anh muốn tìm mấy anh chàng đẹp trai ư?”

“...” Linh kun á khẩu.

“Vậy nếu có một ngày em đưa một con mèo đực về nhà, anh sẽ ghen tị phải không?”

“Anh sẽ đánh chết nó tại chỗ, em nói chỉ thích mình anh, thế sao còn mang con mèo hoang về nhà làm gì?”

Tôi im lặng, việc này càng lúc càng biến hóa theo chiều hướng kỳ lạ, thật sự thì tôi cũng không dám nghĩ nhiều.

Tôi: “Vậy anh sẽ mượn rượu giải sầu hả?”

Linh kun im lặng, một lúc lâu sau mới trả lời: “Em yên tâm, em sẽ không có cơ hội đi ra ngoài đâu, anh sẽ nhốt em ở trong nhà.”

Nhất thời tôi cảm thấy hơi sợ, chẳng lẽ đây chính là giam cầm trong truyền thuyết đó ư?

Tôi không ngờ lúc Đại Ma Vương Linh kun hung dữ lên thì ngay cả mèo cũng không tha!

Chương 33: Ngày thứ ba mươi ba

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiên

266,

Trước đó, ở vòng chọn chuyển chuyên ngành, vì ngành học hiện tại của Linh kun không đúng với ngành định chuyển nên anh không vượt qua cuộc thi, dù là ngành nào thì cũng cần phải học lại từ đầu.

Anh ấy lưỡng lự giữa chuyên ngành y học và bác sĩ, mặc dù chuyên môn hạn chế nhưng với trình độ của Linh kun thì chắc chắn có thể thi đỗ.

Trở thành bác sĩ là ước mơ từ nhỏ đến lớn của anh, nếu như không phải bị ép ra nước ngoài thì anh đã trở thành một bác sĩ rồi, nguyện vọng lúc trước cũng là đăng ký vào Viện Y học.

Nhưng ở nước ngoài yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với chuyên ngành y học, cần học những chín năm, không thể kéo dài việc tốt nghiệp khoa chính quy để học lại từ đầu được. Linh kun đứng trước khủng hoảng kinh tế, dù sao tiền học phí và tiền sinh hoạt của anh đều do anh tự mình chi trả, kế hoạch kết hôn với tôi có lẽ sẽ phải hoãn lại.

Nếu như anh lựa chọn học y thì có khả năng sẽ không thể kết hôn với tôi ... Dù sao anh cũng không tin bố mẹ tôi sẽ để tôi độc thân đến hơn 30 tuổi, nhưng để anh từ bỏ ước mơ từ trước đến giờ là việc rất tàn nhẫn.

Đêm đó tôi suy nghĩ rất nhiều thứ... Linh kun kiên nhẫn chờ đến bây giờ, còn dự định từ bỏ chuyên ngành lúc đầu để học y, có thể thấy anh có sự cố chấp lớn như thế nào, thậm chí dám đem hạnh phúc tương lai ra đặt cược. Tôi sẽ giúp đỡ anh nhưng cũng không thể chắc chắn được là sau này chúng tôi sẽ về chung một nhà, hiện thực là một thứ cực kì tàn nhẫn, chưa bao giờ có được cả cá và gấu.

Anh có lý tưởng, có sự bốc đồng, những thứ đó đều rất tốt nhưng điều kiện là phải từ bỏ tình yêu.

Tôi rất khó chịu, nhưng tôi không muốn làm Linh kun lo lắng nên mỉm cười: “Em suy nghĩ kĩ rồi, em quyết định ủng hộ ước mơ của anh. Anh đi học bác sĩ đi, nhất định anh sẽ thành công.”

Người đàn ông này, tôi biết anh đã chịu đựng bao nhiêu cực khổ, cũng biết anh xuất sắc như thế nào.

Trong giây lát tôi lại nghĩ tới mấy ngày trước, lúc đang chọn chỗ ngồi ở ghế sau xe ô tô. Mặt trời đang ngả dần về phía tây, màu ánh lửa ấm nóng mỏng manh của mặt trời xuyên qua cửa sổ xe chiếu lên sống mũi cao thẳng của Linh kun, một bên mặt mờ tối.

Tôi ngẩn người nhìn anh, Linh kun quay đầu nhìn tôi một cái, mỉm cười rồi lại chăm chú lái xe. Bởi vì tôi đang ngồi trong xe của anh, là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh nên anh không thể để chuyện gì xảy ra được.

Tôi giật mình, phản ứng lại.... Linh kun đã lớn như vậy rồi, từ một thiếu niên ngây ngô thành một người đàn ông trưởng thành cao lớn đủ để che mưa chắn gió cho tôi.

Nhưng bây giờ tất cả những điều đó đều phải biến mất sao? Nghĩ tới lại thấy buồn cười, tôi cứ nghĩ rằng sẽ ở bên nhau cả đời, cùng đi với nhau đến khi đầu bạc răng long, nhưng khi đối mặt với hoài bão, tất cả đều tan biến.

Linh kun dừng một chút, hỏi tôi: “Vậy em thì sao?”

Vậy tôi thì sao?

Anh ấy đang hỏi nếu như anh lựa chọn học y thì tôi sẽ như thế nào sao?

Tôi không thể nói là mình sẽ một mực chờ anh, bởi vì gia đình tôi rất phức tạp. Nhưng tôi muốn cổ vũ anh ấy, để sau này nếu không có tôi thì ít nhất anh vẫn còn ước mơ.

Tôi trả lời: “Em sẽ đi cùng anh, sau này cũng sẽ giống như bây giờ.”

“Em có thể đợi lâu như vậy à?”

Tôi không trả lời.

Linh kun lại lầm bầm một mình: “Anh thật sự hi vọng em chỉ kém anh bốn, năm tuổi, như vậy anh sẽ có thêm chút thời gian.”

Chóp mũi tôi cay xè, không muốn để anh ấy phát hiện nên tôi cười thành tiếng: “Anh nghĩ hay thật đấy.”

Thế gian này làm gì có chuyện vẹn cả đôi đường.

Mấy ngày sau đó tôi đều giả vờ bình tĩnh. Mãi đến tận khi tôi nghe được một tin tức khác... Linh kun từ bỏ cuộc thi vào Viện Y học, lựa chọn chuyên ngành y học để ba, bốn năm sau có thể tốt nghiệp.

Tôi rất kinh ngạc, nhanh chóng đi tìm Linh kun.

Anh ấy khẽ cười, ôm tôi vào ngực, nói: “Ước mơ và em, anh vẫn muốn tương lai chắc chắn đi cùng với em hơn.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông này nói ra những lời đó nhẹ như mây gió... Rõ ràng là anh nỗ lực rất lớn mới đổi lấy cuộc sống đó. Tôi có tài đức gì để anh làm như vậy.

Vì vậy, tôi quyết định trao quãng đời còn lại của mình cho anh ấy.

Nửa đời sau xin hãy chỉ bảo nhiều hơn, Linh kun thân yêu của tôi.

Chương 34: Ngày thứ ba mươi tư

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiền

267,

Tính khí của tôi khá nóng nảy, tràn ngập cơn thịnh nộ nhưng lại khuyết thiếu kĩ năng cãi nhau. Lúc tức giận tôi giậm chân một cái, hét lên với Linh kun: “Anh muốn em sỉ nhục anh à?!”

Linh kun nhìn tôi, không chút tức giận, chậm rãi nói: “Em có thể sỉ nhục ** của anh.”

“...” Đúng là ức hiếp, coi thường người khác mà!

268,

Chân Linh kun dài hơn chân tôi, lúc anh bước những bước lớn, tôi phải chạy mới theo kịp.

Tôi thở hồng hộc hỏi: “Anh không muốn nắm tay em sao?”

Anh cúi đầu, nhìn cánh tay đang duỗi ra của tôi. Đột nhiên anh nhếch khóe miệng: “Nhìn em tủi thân như vậy, anh cho em nắm một chút thôi đây.”

269,

Hôm trước cãi nhau với Linh kun, tôi im lặng không để ý tới anh ấy.

Nhưng mà hôm sau cần phải đến trường đại học được người quen giới thiệu, tôi vẫn không nói lời nào, Linh kun chỉ có thể tự lấy thẻ xanh (1) của tôi để đăng kí trên trang web đại học.

(1) Thẻ xanh là thẻ cho phép được đến, tự do di chuyển, định cư và làm việc tại Châu Âu.

Lúc tôi bình tĩnh lại, đến gần xem thử thì suýt nữa đã cắn lưỡi... Tôi chỉ thấy người đàn ông kia chẳng những đăng kí trả hết nợ mà còn điền một câu hỏi bảo mật: “Người đàn ông tôi yêu nhất là ai?”

Đáp án: “Là Linh kun.”

Sao có thể vô liêm sỉ đến mức này cơ chứ?

Tôi trợn mắt há mồm: “Anh không biết xấu hổ sao? Làm sao để đổi lại cái này?”

Linh kun không biết xấu hổ trả lời: “Không thể đổi, khóa thẻ xanh của em

lại, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện thay đổi!”

“ ... ”

270,

Tôi và Linh kun chơi một trò chơi rất có tính người, có thể sinh con, có thể xây nhà của mình.

Linh kun bị cuồng con gái, anh tích góp tiền để mua nhân sâm ngàn năm, đạo cụ dùng để sinh con, còn giới tính phải dựa vào vận may.

Hôm đó, anh ấy dự định để tôi ăn nhân sâm mang thai, nhưng các anh em trong trò chơi luôn đi theo đội, không chịu rời đi.

Khóe miệng Linh kun giật giật, thấp giọng nói: “Tự giác đi chỗ khác để chúng tôi làm việc đi.”

Tôi đỡ trán, sao người đàn ông này nói chuyện có thể mờ ám như thế, rõ ràng tôi chỉ ăn đạo cụ thôi mà.

Các anh em lập tức giải tán, quay người đi, thế sẽ không nhìn.

Tôi ăn một viên, không mang thai.

Hai viên, cũng không mang thai.

Ba viên...

Ăn đến viên thứ năm cũng không có dấu hiệu gì là mang thai, suýt thì phá kỉ lục trò chơi.

Các anh em giễu cợt: “Linh kun, có phải anh không được không đấy?”

Đại Ma Vương Linh kun then quá hóa giận, đá toàn bộ họ ra khỏi đội, nói: “Vì mấy người ở đây nên phong thủy không tốt.”

Sau khi đã mang thai, phải đến năm ngày sau tôi mới có thể sinh con.

Anh nhìn tôi với một ánh mắt triu mến, khẽ nói: “Em nhất định phải sinh con gái, không được sinh con trai!”

Tôi cười trên nỗi đau của người khác: “Không phải bên nhà trai quyết định giới tính sao?”

Linh kun á khẩu.

Tôi tưởng tượng một chút về hiện thực chăm sóc em bé thường ngày, tiếp tục đùa anh ấy: “Vậy nếu như em sinh con trai, lúc tắm rửa cho nó phải làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ tắm cho nó, em không được nhìn.”

“Vậy ăn cơm thì sao?”

Linh kun cười khẩy: “Nó không thể tự ăn sao? Còn muốn chúng ta đút cho nữa à?”

“Nếu nó muốn hôn em, muốn ôm em...”

“Đừng có mơ!”

“Anh đang ghen sao? Đến cả con trai của mình mà anh cũng ghen tị à?”

“Bởi vì em rất quan trọng, có thể do... ham muốn chiếm hữu của anh quá nhiều thôi.”

271,

Năm ngày sau, Linh kun cẩn thận từng chút một đỡ đẻ, kết quả là con trai.

Anh còn chưa kịp phần nộ thì câu đầu tiên của con trai là: “Con muốn ngủ với mẹ, không muốn ngủ với bố.”

Tôi run lẩy bẩy, thầm nghĩ: xin hãy nén bi thương bảo bối, lần này mẹ thật sự không cứu được con đâu.

Linh kun chưa từ bỏ ý định, muốn sinh thêm đứa nữa... Nhưng lần này vẫn là con trai.

Anh tới gần giới hạn của sự sụp đổ, dự định sẽ sinh nữa để thành một đội bóng.

Nhưng trong trò chơi, khi đã có hai con thì phải đưa một đứa đến cho NPC làm con nuôi mới có thể sinh thêm đứa thứ ba.

Trước khi đưa con đi, anh ấy thở dài một hơi: “Anh cũng hơi đau lòng, dù sao cũng là máu mủ của mình.”

Tôi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Anh thích con trai à?”

“Cũng không hẳn, chỉ là lúc anh dắt nó ra đường, nó nói với anh một câu.”

“Hử? Nó nói gì?”

“Nó nói, bố chăm sóc cho con thật tốt rồi con sẽ nuôi bố cả đời.”

“Nên lúc anh nghe câu này đã thay đổi ý định, không đưa nó đi nữa ư?”

Linh kun nhìn tôi: “Không, anh lập tức đưa nó đi làm con nuôi!”

“...” Đây là bố ruột của nó sao?

272,

Tôi giờ bánh sandwich và cốc sữa lên: “Nhoàm nhoàm ... Áp lực của mèo!” (2)

(2) Áp lực của mèo: Ý chỉ lúc cho ăn thì con mèo liên tục nhìn chăm chăm vào chủ nhân gây ra cảm giác ngọt ngào, mãi đến tận khi nó thấy đồ ăn thì nguy cơ này mới được loại bỏ.

Linh kun thản nhiên nhìn tôi một cái: “Không phải đã cho em ăn rồi sao?”

“Hả?”

273,

Tối hôm qua, lúc đang tắm, Linh kun gọi điện thoại nói với tôi: “Trên vai anh giống như có vết bị em bóp ấy.”

Tôi kinh ngạc: “Em có chạm vào bả vai anh đâu?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn không chịu nhận nữa, chờ lúc em qua nhà anh, anh sẽ cởi quần áo ra cho em xem!”

Con người này muốn tận dụng cơ hội đây mà.

Ặc, sau đó tôi ngẫm lại một chút, hình như có chỗ nào đó không đúng...

274,

Lúc Linh kun nấu cơm, tôi đứng bên cạnh nhìn.

Anh ra lệnh: “Lấy cho anh bát rượu với xì dầu.”

Tôi: “Em không muốn, em ở đây trông hộ anh cái nồi này thì hơn. Lỡ nó chạy mất thì sao?”

Linh kun nghẹn lời, im lặng một lúc mới nói: “Cái nồi sẽ không chạy đâu.”

275,

Mấy hôm trước cãi nhau với Linh kun, tôi vừa kìm nén cơn giận vừa vào trò chơi muốn li hôn. Trước lúc li hôn, tôi đã dự định không để lại chút tài sản nào cho anh, thế nên tiêu hết tiền vào việc khai thác báu vật.

Lúc chuẩn bị ra tay, tôi đánh động, nhấn trên [Kênh thế giới] một câu: *Không đào được X sẽ li hôn!*

Tôi chắc chắn cái FLAG (3) này, bởi vì X là bảo vật cấp truyền thuyết, căn bản không có khả năng đào được.

(3) Theo trò chơi phiêu lưu nhân vật hoặc hoạt hình, lá cờ quyết định sự phát triển của cốt truyện, nói chung là thứ XX chắc chắn / rất có thể tiếp theo được gọi là XXflag.

Đang lúc tôi nghĩ chắc chắn sẽ li hôn thì kì tích xuất hiện, trò chơi thông báo: *Chúc mừng người chơi Thảo Đăng đã đào được X, lập tức giàu có!*

Tôi mất chữ A mồm chữ O, thuận tiện cũng trở nên nổi tiếng trong diễn đàn...

Linh kun nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng vừa rồi thì rất hứng thú, trêu chọc tôi: “Ngay cả trò chơi cũng không cho chúng ta li hôn, bây giờ biết lỗi chưa?”

“...” Tôi không còn lời nào để nói.

276,

Thỉnh thoảng tôi đi cùng Linh kun tới nhà người bạn nào đó của anh.

Tôi: “Anh ấy có vẻ rất tội nghiệp, chúng ta nói chuyện phiếm như vậy có nên rủ anh ấy không?”

Linh kun bất mãn: “Vậy anh sẽ vào nhà cậu ấy.”

“...”

277,

Nghe Linh kun kể hồi anh ấy học cấp hai xảy ra một việc. Lúc đó, Linh kun trọ ở trường, mỗi tối đều phải đi kiểm tra phòng ngủ.

Ban đêm, lúc đến giờ thì phải tắt đèn, Linh kun sẽ lần lượt đi kiểm tra phòng ngủ. Tắt đèn phòng ngủ, chỉ để đèn phòng vệ sinh, vì vậy sẽ có người không chịu nổi vắng lặng mà làm chút chuyện mờ ám.

Lần đó, anh ấy đi đến kiểm tra một phòng ngủ, thấy có người không ngủ nên hỏi: “Sao đèn nhà vệ sinh sáng lâu vậy, người đâu rồi?”

Đối phương ung dung trả lời: “Bọn họ đi nặng.”

Linh kun nhú mày: “Bọn họ?”

Bạn học kia vội ho một tiếng để che giấu: “À... hai người cùng đi đến nhà vệ sinh, một người trước, một người sau, có vấn đề gì sao?”

Linh kun không tin, đến gần gõ cửa. Chỉ nghe bên trong gào lên: “Gõ cái em gái cậu mà gõ, đúng là làm khó người khác!”

Anh cong ngón trỏ và ngón giữa lên, gõ lại.

“Đừng gõ nữa! Âm ỉ cái gì chứ!”

Linh kun không nhìn được nữa, đẩy cửa ra... kết quả nhìn thấy hai người ngồi xôm bên bồn cầu, mặt đối mặt...

Hôm sau, trường học thông báo phê bình: “Học sinh lớp X đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà ngồi xôm trong nhà vệ sinh chơi cờ vua. Nhà trường công khai phê bình để mọi người có thể lấy đó làm gương!”

Chương 35: Ngày thứ ba mươi lăm

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiên

[Mạo hiểm trong sào huyệt ma vương - ngoại truyện]

1,

Rất lâu trước kia, có một dũng sĩ ma vương chưa từng được biết đến, cô tên là Thảo Đăng.

Ừ, được rồi, thật ra là tôi.

Thời đại ma vương đã cách tôi rất xa rồi, thế giới này chỉ tin tưởng vào tiền tài và của cải vật chất thôi, cái gọi là ma vương hay tinh thần dũng sĩ đều cùng một loại với “tình yêu”, là những thứ tốt đẹp trong truyền thuyết dùng để lừa gạt bọn trẻ con.

Người nhà tôi không ai tin vào ma vương, cũng giống như việc họ không tin vào tình yêu, luôn có thái độ phản đối nó.

“Này, Thảo Đăng, hay là con đi học luyện kim đi? Bay giờ ngành đó rất nổi tiếng, con gái của dì con cũng làm việc này đây.”

“Nếu không thì học nấu nướng đi? Bây giờ cung điện Ma vương trở thành thắng cảnh du lịch rồi, ông bà chúng ta nổi danh là kỳ sĩ, làm vài mảnh lời rồi trở thành hướng dẫn viên du lịch thì chắc chắn là được!”

Tôi yếu ớt trả lời: “Nhưng con muốn học kiếm...”

“Học cái đó để làm gì?”

“Ngộ nhớ Ma vương đến thì con có thể cầm kiếm đấu với hắn!”

“Con đúng là đồ vô học! Có thể sử dụng đầu óc vào những việc quan trọng hơn không vậy? Con cứ thế thì sau này có thể tìm được việc sao? Không nghĩ mình sẽ chết đói hả?”

“Nhưng con muốn học kiếm...!”

“Con im miệng ngay! Đừng nghĩ viễn vông nữa!”

Tình yêu và lý tưởng của tôi như một tờ giấy vụn, dù thế nào cũng sẽ không có ai ủng hộ. Vì muốn ngăn cản ý định của tôi mà họ nhốt tôi ở trong nhà, không cho tôi tiếp xúc với người ngoài.

“Suy nghĩ ngu ngốc này chắc chắn là do người ngoài giật dây!”

“Không cho nó tiếp xúc với những người không ra gì kia nữa!”

Tôi bị giam trong một căn phòng nhỏ không có ánh mặt trời, bị cấm ra vào, cơm canh cũng có người đưa đến. Tính cách hoạt bát của tôi trở nên u ám, sợ nghe thấy âm thanh, sợ bị người khác chú ý, sợ bật đèn, sợ nói chuyện với bất kỳ người nào khác.

Cảm giác cô độc rất đáng sợ, nó có thể phá hủy một con người trong giây lát, có lẽ đó chính là phép thuật.

Thỉnh thoảng tôi sẽ lấy hết dũng khí, nhìn thế giới ngoài kia qua cửa sổ. Nhưng ngoài cửa sổ là một vẻ hoang tàn vắng lặng, trong đêm tối chỉ có gió, trăng và một bầu trời đen kịt, không có bất cứ sinh vật nào.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có một cánh hoa anh đào bay từ ngoài cửa sổ vào phòng.

Tôi như nhặt được báu vật, cẩn thận giấu nó ở trong kẽ móng tay... Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, người nhà hỏi tôi: “Hôm nay con còn có suy nghĩ kì quái kia nữa không?”

Tôi không trả lời.

Họ hừ một tiếng: “Quả nhiên giam con có tác dụng, chỉ cần không để con tiếp xúc với người ngoài, không chơi cùng đám bạn xấu xa...”

“Được rồi! Đừng nói đám bạn xấu xa này nọ gì nữa, vốn dĩ con không hề có bạn!”

Họ không nghe tôi giải thích, khóa cửa lại, dùng cách tồi tệ hơn để trừng trị tôi.

Lát sau, tôi lấy cánh hoa anh đào trong lòng bàn tay ra... cánh hoa yếu ớt bị hâm nóng bởi nhiệt độ của cơ thể chuyển thành màu cam, nhanh chóng cuộn lại thành hình tròn.

Tôi chạy như điên tới cửa sổ, liều mạng bẻ song sắt chật hẹp kia.

Lúc này, đột nhiên có người cầm tay tôi.

Ngước mắt lên nhìn, đó là một người đàn ông tôi chưa bao giờ gặp. Ánh mắt của anh như vàng trắng, phủ một lớp ánh sáng lấp lánh. Mắt anh nheo lại thành một đường mảnh, khẽ nói: “Cô đang tìm tôi sao?”

Tôi rút tay về: “Tôi không tìm ai hết... Tại sao anh lại ở đây?”

Tôi nhớ vùng này vốn không hề có gia đình nào ở, nhìn bộ dạng người này hình như cũng không phải là người ở đây.

Anh than nhẹ một tiếng: “À, tôi rời khỏi nhà, từ nơi khác tới đây.”

“Nơi khác?”

“Cô muốn biết à?”

“Anh có thể nói cho tôi nghe...” Tôi dừng một chút, sợ anh đi nên giải thích thêm: “Nếu như anh không ngại thì có thể nói chuyện của anh cho tôi.”

Người đàn ông nheo mắt lại, hỏi đầy hàm ý: “Tại sao lại muốn tôi kể chuyện của mình cho cô nghe?”

Chẳng biết vì sao, trong lòng tôi có cảm giác rất thân thiết với anh: “Bởi vì anh không có tiền đúng không? Tôi có thể cho anh ăn, chỉ cần anh không đi là được.”

“Vì sao?”

“Vì tôi muốn có một người bạn.”

Anh cười, không hiểu cười vì cái gì: “Làm bạn với dũng sĩ?”

“Anh biết tôi là dũng sĩ? À, nhưng quan trọng là không thể làm bạn với dũng sĩ sao?”

“Có thể.” Người đàn ông kia lại cười.

“Anh tên là gì?”

“Tôi là Linh kun.”

“Linh kun.” Tôi lẩm bẩm cái tên này một mình.

Anh bắt đầu kể chuyện cũ của anh cho tôi nghe: “Cuộc sống ở trong nhà tôi vốn rất tốt, tôi có định hướng tương lai của mình, cũng đặt ra mục tiêu cho cuộc sống. Nhưng vì không muốn làm lung lay vị thế ma vương... không phải, là sự nghiệp của gia tộc nên tôi bị ép phải từ bỏ những thứ kia. Tôi đã chọn trốn đi, đánh mất sự giúp đỡ của người nhà, tôi nhất định phải tự lực cánh sinh, tự mình kiếm tiền, tự mình làm tất cả.”

“Như vậy thật tốt, tôi cũng muốn bỏ trốn, làm việc mình muốn làm.”

Linh kun nhìn tôi, không biết đang nghĩ gì, anh nói: “Không bằng chúng ta ước định mấy năm nữa đi. Cô đợi tôi mấy năm nữa, tôi sẽ cứu cô ra.”

“Cứu tôi ra?”

“Đợi ở trong này và đợi cùng tôi thì cái nào hơn?”

Mặt tôi đỏ tới tận mang tai: “Đợi cùng anh.”

“Vậy thì tốt rồi, cô đợi tôi nhé.” Linh kun xoa đầu tôi rồi xoay người đi.

Tôi không hề sợ anh sẽ một đi không trở lại, giữa chúng tôi đã có ước định nên anh chắc chắn sẽ tới tìm tôi. Nhanh thì có thể ngày mai anh sẽ tới tìm tôi chơi, cũng có thể sau này, tôi nhất định phải có hi vọng.

Lúc này, tôi nghĩ đến một câu: Linh kun như một vệt sáng, vào lúc tôi sợ hãi và u ám nhất thì anh bước đến cứu lấy cuộc đời tôi.

(Chưa hết, còn tiếp)

Chương 36: Ngày thứ ba mươi sáu

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiền

2,

Vì sự “biết hối cải” trước đó của tôi nên người nhà tôi chắc chắn sẽ không thả tôi ra.

Nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn, vì người nhà mà cuối cùng tôi đã từ bỏ rất nhiều việc. Tôi vào học ở một ngôi trường bình thường theo sắp xếp của họ, vì họ muốn gò ép cho tôi một cuộc sống theo khuôn phép nên tôi đã từ bỏ việc học ở học viện phép thuật.

Nếu không gặp Linh kun thì có lẽ lần này tôi cũng sẽ tiếp tục từ bỏ. Nhưng khi thấy anh vì không muốn nghe theo sự sắp xếp của gia đình mà rời khỏi nhà ra bên ngoài lang bạt, dù chịu đựng bão táp mưa sa cũng không đầu hàng... tôi lại hơi dao động.

Đêm đó, chờ trăng máu dần lên cao. Linh kun xuất hiện lặng lẽ như cái bóng, không biết đã đứng ngoài cửa sổ từ bao giờ.

Tôi vui mừng, hạ thấp giọng gọi: “Linh kun?”

“Cô còn bị giam ở bên trong sao?”

“Tôi không được đi ra ngoài.”

“Vậy cô suy nghĩ thế nào rồi?”

“Muốn thì muốn nhưng người nhà của tôi sẽ không đồng ý...”

Linh kun nhú mày, không hiểu: “Tại sao phải được sự đồng ý của người nhà cô?”

“Bởi vì...” Tôi há to miệng, vậy mà lại không nói ra được lý do nào, “Bởi vì tôi sợ họ tức giận, sợ họ giận chó đánh mèo với tôi.”

“Cô sợ bị đánh, bị chửi sao? Sẽ khóc, sẽ bị đau ư?”

Tôi suy nghĩ một chút: “Cái này tôi không sợ, đánh cũng được, mắng chửi gì cũng được, tôi đều không để tâm. Chỉ là tôi sợ họ tức giận...”

“Suy nghĩ này của cô không đúng rồi. Cô sợ họ không vui nhưng họ lại không lo lắng cho những khổ sở mà cô trải qua, tình thân như vậy không phải là yêu. Hơn nữa, cô là cô, cô có cuộc sống của cô, vì sao phải cần người khác đồng ý chứ?”

Anh là người đầu tiên nói với tôi những lời như vậy, tôi suy nghĩ một chút, những lời này rất có lý, nhưng tôi vẫn không phục hồi tinh thần được.

“Chưa nghĩ thông suốt sao?” Linh kun hỏi tôi, từ đầu đến cuối anh đều nở

nụ cười, nhưng lần này trong nụ cười lại có chút không bình thường.

“Tôi thoát ra khỏi đây như thế nào? Còn nữa, tôi vẫn rất sợ, không muốn để họ phát hiện ra.”

“Yên tâm, bình minh lên tôi sẽ đưa cô về.” Linh kun hứa hẹn, lại nói thêm: “Ừm... Tôi từng học ở học viện phép thuật nên biết chút phép thuật. Nhưng lúc tôi thi triển phép thuật cô cần nhắm mắt lại, tuyệt đối không được nhìn lên, được không?”

“Được.” Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng cách mí mắt tôi vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy... ánh trăng bị cái bóng che phủ, tia sáng trở nên vô cùng u ám.

Không biết qua bao lâu, có một đôi tay vòng qua eo, ôm tôi vào trong ngực, quần quanh bên mũi là mùi thơm cỏ cây thanh đạm của anh.

Tiếng gió rít gào, âm thanh của cánh chim đập truyền vào tai tôi.

Chẳng lẽ Linh kun mọc cánh?

Chẳng lẽ anh là con cháu Thần tộc cao quý trong truyền thuyết... Là thiên sứ sao?

Tôi có bạn là thiên sứ?

Vì quá hưng phấn, tôi không kìm nén được niềm sung sướng trong lòng,

vội mở mắt ra, hoàn toàn quên mất lời cảnh cáo của Linh kun trước đó.

Vừa mở mắt ra, tôi liền ngây như phỗng.

Đúng Linh kun là có hai cánh, lông dày dặn mềm mại, dang rộng sải cánh lên trời, tỏa ra một vùng ánh sáng đen... Chỉ là đôi mắt màu đỏ tươi của anh đã làm bại lộ sự thật anh là ma vương.

Anh không phải thiên sứ mà là ma vương.

Linh kun nhú mày nhìn tôi: “À, bị phát hiện rồi.”

Tôi rất hối hận vì không nghe lời người nhà, một mình bỏ trốn, lại không có chút võ thuật phòng thân, có lẽ tôi sắp thành bánh nhân thịt người vàng rộm thơm ngon rồi... Quên đi, có lẽ vẫn nên xin tha trước nhỉ? Dũng sĩ chủ động hiến thân giống như tôi có lẽ từ trước đến giờ đều chưa có ai.

“Trước khi anh ăn tôi, cho tôi nói một câu nhé.” Tôi rất có khí thế, không khuất phục.

“Nói đi.”

“Anh bỏ ít cay thôi, tôi bị dị ứng với ớt.”

“...” Linh kun nói: “Vừa khéo, tôi cũng thế.”

Tôi hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt, chúng ta đã đạt được nhận thức chung, anh ăn đi.”

“Ăn cô?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ anh không thích lời giải thích trắng trợn như thế sao, còn phải sử dụng từ “dùng cơm” à? Anh đúng là ma vương tao nhã nhất mà tôi biết, ặc, thật ra đây là lần đầu tiên tôi thấy ma vương.”

Linh kun nói thêm: “Hẳn là cô cảm thấy vinh hạnh lắm, còn được ma vương ôm nữa. Nhưng mà tôi sẽ không ăn cô ở đây đâu.”

“Vậy anh định đi đâu.”

“Ý tôi là tôi sẽ không ăn cô.”

Tôi hoảng sợ: “Chẳng lẽ anh định tra tấn tôi?”

“Tra tấn?”

“Trong sách đều viết như thế, ma vương bắt dũng sĩ đi, nướng trên lửa rồi sau đó sẽ ăn.”

Linh kun sửa lại: “Thực chất, ma vương mới là người yếu thế, dũng sĩ ham muốn có được vật báu và pháo đài của ma vương nên dốc toàn bộ lực lượng săn giết ma vương. Sau khi cướp được của cải, lại lấy danh là người chính nghĩa về thành tranh công, xây dựng quê hương.”

“Sao trong lịch sử không nói như vậy?”

“Có phải lịch sử nói cái gì cũng đúng đâu? Đa số mọi người đều thế, sống như vậy rồi cho rằng là đúng sao? Vậy cô muốn trở về với họ, sống cuộc sống “đúng đắn” ư?”

Tôi lắc đầu: “Đương nhiên là không muốn! Tôi không thích cuộc sống như vậy.”

“Ước mơ của cô là gì?”

“Làm dũng sĩ, săn giết ma vương.”

Linh kun lùi về sau một bước: “...”

“Nhưng anh đừng lo lắng, tôi không có ác ý gì với anh hết, hướng hồ tôi cũng không đánh lại anh, vậy ước mơ của anh là gì?”

“Ừm... trước kia không có nhưng bây giờ có rồi.”

“Là gì?”

“Bí mật không nói được.” Anh nhìn tôi: “Hay tôi giúp cô thực hiện ước mơ nhé.”

“Ước mơ của tôi?”

“Không phải cô muốn đấu với tôi sao? Vậy cho cô thử đột nhập vào sào huyệt của ma vương, săn giết ma vương một lần, thế nào?”

Tôi hưng phấn: “Thật chứ? Anh sẽ không bị thương chứ?”

“Cô đánh không lại tôi đâu.”

“Ừm.” Tôi bình tĩnh nghĩ lại thì đúng là thế thật.

“Leo lên lưng tôi đi, tôi đưa cô đến pháo đài của ma vương.”

Tôi hơi do dự: “Sao lại phải leo lên lưng anh để tới pháo đài của ma vương?”

Anh ghen hòng, nghĩ ra một lý do: “Bởi vì đường đến pháo đài của ma vương có thể phân biệt được con người, cô đi như vậy sẽ gặp nguy hiểm.”

“Thì ra là vậy, anh đúng là một ma vương tốt.”

Linh kun ngượng ngùng cười.

Trên đường đi, tôi luôn ở trên lưng anh, vì là một người đàn ông lạ, hơn nữa lại là ma vương nên tôi không dám quá gần anh, vẫn luôn giữ một khoảng

cách.

Sào huyết của ma vương đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, không những không có đầm lầy hôi thối, cũng không có những núi đồi bốc mùi bao quanh. Mà còn được trang trí rất sạch sẽ, thoải mái, điều không được hoàn hảo duy nhất là chỉ có một cái giường, ngay cả phòng cho khách cũng không có.

Khoảng một giờ nữa trời sẽ sáng, tôi nhất định phải về nhà nên vội giục Linh kun: “Mau cõng tôi ra ngoài đi.”

“Gấp lắm à?”

“Rất gấp.”

Anh suy nghĩ một chút rồi vạch một cánh cửa trên tường, mở ra chính là căn phòng nhỏ u ám kia.

Tôi mất chữ A mồm chữ O, khen Linh kun: “Ma vương thật lợi hại.”

Anh rất đắc ý.

“Thế sao lúc này anh lại cõng tôi đến pháo đài? Không phải chỉ cần vẽ một cánh cửa thế này là có thể nhanh chóng đến nơi sao?”

Linh kun ho một tiếng: “À, tôi quên mất.”

Tôi nhúu mày, chợt phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa... Thì ra trí nhớ của ma vương không được tốt lắm!

Chương 37: Ngày thứ ba mươi bảy

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiên

278,

Thỉnh thoảng khi tâm trạng của tôi không tốt lắm, nhìn thấy Linh kun cũng cảm thấy anh ấy chướng mắt.

Tôi cười khẩy, châm biếm anh: “Xin chào đồ lùn!”

Linh kun nhìn tôi, thản nhiên bổ sung: “Khi nói những lời này, anh còn phải cúi đầu nhìn em đấy!”

“Ồ.”

279,

Vừa rồi tôi làm rơi vỡ di động nên phải đi sửa.

Linh kun không nói hai lời, đưa điện thoại của anh ấy cho tôi, bản thân lại dùng chiếc điện thoại Nokia bình thường.

Tôi vừa mừng vừa lo: “Cái này...”

Anh bình tĩnh nói: “Có liên lạc được qua internet hay không cũng không quan trọng, chỉ cần gọi điện được cho em là ổn rồi.”

Hôm nay Linh kun đạt điểm tối đa về sự ngọt ngào.

280,

Nhân vật trò chơi của tôi rất chú trọng vẻ bề ngoài, vừa nhìn có thể biết được đó là một em gái nhỏ dịu dàng, tôi tùy tiện đứng một chỗ nào đó cũng có người đến tán tỉnh.

Có lần Linh kun lấy tài khoản của tôi chơi, kết quả bị tất cả đại thần khu số một đến bắt chuyện: “*Người đẹp, em ở đâu vậy?*”

Linh kun nhíu mày, không những trả lời rất nhanh mà còn siêu chuẩn: “*Ồ Chiết Giang, đã có chồng rồi.*”

“ ... ”

281,

Tôi xảy ra mâu thuẫn nhỏ với Linh kun trong game, tôi muốn ly hôn nhưng phải đợi ba ngày sau thì mới có thể chính thức chấm dứt.

Trước đó, anh ấy còn rất mạnh mẽ đồng ý, có chết cũng không chịu cúi đầu.

Tôi vừa đăng xuất khỏi trò chơi thì anh liền hủy đơn xin ly hôn.

Tôi bị chọc tức quá mà bật cười: “Anh không thấy mất mặt à?”

“Không mất mặt.” Anh trả lời.

282,

Trong lúc rảnh rỗi ngồi xem điện thoại của Linh kun, tôi quay sang hỏi anh: “Anh đặt báo thức 6 giờ à, dậy sớm vậy để làm gì? 6 giờ 5 phút em mới bắt đầu ra khỏi giường, còn phải đạp xe mất mười phút đến nhà anh nữa!”

Linh kun nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy sau này anh đi xe đến chỗ em, em làm bữa sáng nhé?”

Còn có vụ này nữa sao? Tôi quên mất.

Tôi lúng túng, quá khó xử.

Da đầu tôi tê dại, ập úng nịnh nọt anh: “Như vậy không tiện lắm, anh muốn ăn gì? Em sẽ mua cho anh.”

Đại ma vương mỉm cười: “Anh muốn ăn trái tim của em.”

“Vậy anh muốn ăn trái tim ở quán nào? Em mua cho anh.”

Giọng điệu của anh có phần nguy hiểm, thốt ra từng chữ rất rõ ràng: “Anh muốn ăn trái tim tự em làm.”

Tôi hoảng sợ... không phải xin cơm mà là muốn mạng người mà. Cho anh, cho anh hết.

283,

Linh kun rất dễ mệt, anh phải ngủ nhiều hơn vài giờ so với người khác thì mới có thể lấy lại tinh thần.

Tôi ngồi xồm ở đầu giường đợi một lúc lâu, không kìm lòng được chạy đến chỗ anh như một con chó cảnh lớn, cọ cọ mặt anh: “Bố Linh dậy chơi với em đi nào.”

Anh vẫn không có dấu hiệu thức dậy, chỉ nhắm hai mắt, khẽ mỉm cười.

Một lúc sau, anh vẫn không nói lời nào, xoa xoa đầu tôi.

Thôi được rồi... Ngay cả bị xoa đầu cũng không được cúi đầu, đây là tôn nghiêm cuối cùng của tôi.

284,

Cuộc đụng độ của Linh kun và Phó hiệu trưởng vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, Phó hiệu trưởng nói: “Đề này hơi khó, ai làm được tôi thưởng một Euro.”

Linh kun để bút xuống, hời hợt trả lời: “Em làm xong rồi, thầy nợ em một Euro.”

“...” Tôi rất muốn xem vẻ mặt lúc này của Phó hiệu trưởng.

285,

Hôm nay, Linh kun cầm điện thoại di động của tôi, tám tắc nói: “Nhiều thứ liên quan đến anh như vậy mà còn nói không thích anh sao?”

Tôi ghen hòng, một lát sau mới nói: “Đấy là điện thoại của anh mà.” Chỉ là gần đây anh đang đưa cho em dùng thôi.

“...” Anh á khẩu, im lặng rất lâu không nói được lời nào.

286,

Gần đây, tôi làm mất thẻ nhớ của Linh kun, bị anh ấy phát hiện.

Anh nhíu mày, nét mặt nghiêm túc: “Làm mất rồi à?”

“Hình như... là mất rồi.” Tôi yếu ớt trả lời.

“Ở trong đó có rất nhiều tài liệu quan trọng của anh.”

Tôi có thể nghe ra được ý của anh là: Tài liệu này có giá trị ngàn tỉ, em nói mất là mất, chẳng phải tổng giám đốc như anh sẽ rất mất mặt sao? Em nói xem phải làm sao bây giờ!

“Vậy có thể khôi phục lại không?” Tôi hỏi.

“Không thể khôi phục lại được.”

“Vậy phải làm như thế nào bây giờ?” Tôi cắn môi dưới: “Nhưng trong đó có cái gì? Em có thể bồi thường cho anh được không?”

Anh nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên: “Là hình của em, anh tích trữ rất lâu

rồi, không khôi phục được nữa. Nói mất là mất, vậy anh lấy gì mà ngắm chứ?”

“...” Đồ cáo già, ngọt ngào sến sẩm chết mất.

Chương 38: Ngày thứ ba mươi tám

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: An Hiền

287,

Tôi còn nhớ có lần cãi nhau với Linh kun, tôi và anh không chỉ bỏ việc hỏi thăm qua Weibo mà đến bữa trưa cũng không chạm mặt nhau.

Tan lớp, điện thoại di động của tôi hết pin nên tự động tắt nguồn.

Thế là tôi chỉ có thể đi đến trạm xe lửa một mình, trên đường đi, tôi nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm bóng dáng của Linh kun, chỉ cần anh ấy đuổi theo, tôi sẽ không do dự mà tha thứ cho anh, chúng tôi sẽ lại vui vẻ như trước.

Nhưng tôi đợi rất lâu cũng không thấy.

Tôi không khỏi buồn bực, dần dần nghi ngờ những hành động này có phải là dấu hiệu của việc chia tay hay không.

Anh thật sự không cần tôi nữa sao? Nếu không thì sao lại như vậy chứ, về nhà cũng không đi chung đường là vì không muốn ngồi cùng chuyến xe lửa với tôi, sợ tôi sẽ do dự thiếu quyết đoán, muốn tiếp tục dây dưa với anh đây mà.

Tôi cũng không phải không có anh thì không sống được.

Một người đang tức giận nhưng vẫn không khỏi có cảm giác mát mát. Có thể do gió lạnh thổi qua nên tôi không mở nổi mắt, sống mũi cay sè, nước mắt rơi xuống.

Anh ấy thật sự không cần tôi nữa...

Cũng đúng thôi, tôi cho rằng anh sẽ luôn đối xử tốt với mình nên rất kiêu căng. Vô cớ giận dỗi, còn hay nói lung tung, không có chút lo lắng nào, làm gì có người nào sẽ thật sự chiều chuộng bạn gái cả đời chứ...

Sau khi yêu đương một thời gian, sự nhiệt tình cũng dần mất đi nên ngay cả chia tay cũng không có một chút lưu luyến nào.

Tôi nên hiểu được điều đó sớm hơn một chút, có lẽ bây giờ vẫn kịp.

Tôi vừa đi vừa lau nước mắt. May có mái tóc đen dài che được biểu cảm trên mặt tôi nên không bị người qua đường thấy, không bị người ta chê cười.

Không biết đã đi được bao lâu, đột nhiên có người ôm tôi vào trong lòng ngực rắn chắc.

Là Linh kun!

Anh cúi đầu, trán đầy mồ hôi, hơi thở rất gấp gáp, anh hỏn hển hỏi tôi: “Em đã đi đâu vậy?!”

Trong giọng nói của anh ả chứa chút tức giận xen lẫn cả lo lắng.

Trong chốc lát, một bụng tủi thân của tôi như tìm được chỗ xả ra. Chóp mũi tôi cay cay, bật khóc thành tiếng: “Em nghĩ anh không cần em nữa!”

Có lẽ Linh kun chưa bao giờ thấy tôi khóc thảm thiết như vậy, anh vừa bực mình vừa buồn cười: “Ai bảo điện thoại của em hết pin?” Anh lau nước mắt giúp tôi: “Sao lại không cần em nữa chứ? Không phải em nói có bài phỏng vấn sao? Bây giờ anh đang rảnh, anh sẽ giúp em. Được rồi, đừng khóc nữa, nước mắt có kiếm được tiền đâu chứ. Đừng khóc, khóc nữa chúng tỏ em rất thích anh.”

Tôi vừa khóc thút thít thở không ra hơi vừa lắp bắp trả lời: “Ai... ai thích anh chứ!”

288,

Sau giờ học, tôi và Linh kun ngồi chung xe về.

Vì thời tiết ẩm lên, lúc lạnh lúc nóng khiến tôi không biết nên mặc bao nhiêu quần áo cho vừa, buổi trưa tôi bị ánh nắng chói chang chiếu vào đến nỗi đổ mồ hôi đầy người.

Bên trong xe lửa rất nóng, cả người toàn mồ hôi, Linh kun muốn dựa vào vai tôi đều bị tôi đẩy ra.

Anh nhìn tôi, lên tiếng đề nghị: “Hay em về nhà anh tắm một chút nhé?”

Đúng với ý của tôi: “Có được không?”

“Tất nhiên.” Anh dừng một chút, nhìn phía trước rồi nói thêm: “Dù sao anh cũng đang muốn tắm.”

Nghe vậy, sống lưng tôi run lên: “Khoan đã, việc anh muốn tắm có liên quan gì đến em không?”

Anh nhếch môi trêu tôi: “Em nói xem?”

Bản năng của tôi cho thấy việc này không ổn!

289,

Mẹ của Linh kun rất muốn có một đứa con gái, nhưng bà lại sinh ra hai đứa con trai.

Đối với hai đứa con trai của mình, bà không tình cảm gì mấy nhưng với tôi lại mới gặp mà đã thân.

Tôi: “?????”

290,

Tôi nằm trên giường, không chịu thay vỏ chăn.

Linh kun nhú mày nhìn tôi: “Đứng lên thu dọn đi.”

Tôi lười biếng từ chối: “Không muốn đâu, lát nữa anh hẵng giục em.”

Anh cúi người, ghé sát vào tai tôi: “Phù...”

Tôi vội vàng trốn vào trong góc, lúng túng nói: “Là giục chứ không phải thôi!”

291,

Trong trò chơi, đội chúng tôi đi đánh quái. Linh kun đột nhiên rời đội, không biết đi làm nhiệm vụ gì, đồng đội gọi một lúc lâu anh ấy cũng không về.

Tôi tức giận gọi anh: “Nếu anh không về thì quỳ ván giặt đồ đi!”

Trong chốc lát anh liền trở về đội.

Các đồng đội đồng thanh khinh thường...

“Đồ hèn.”

“Nghe thấy ván giặt đồ liền quay về....”

“Hèn vậy sao?”

Linh kun trịnh trọng trả lời: “Không phải tôi.”

292,

Tôi có thói quen ngồi trên giường chờ Linh kun tỉnh ngủ.

Nửa tiếng sau, đột nhiên có cánh tay duỗi ra từ trong chăn xoa đầu tôi.

Tôi sững sốt một chút, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh chưa tỉnh ngủ à?”

Linh kun nhắm mắt lại, mỉm cười gật đầu.

“Vậy em sẽ chờ thêm chút nữa...”

293,

Mới đây tôi và Linh kun đi xem một bộ phim kinh dị, trong phim nữ chính là ma, còn nam chính là một tên cặn bã nhưng nữ chính lại yêu anh ta, cô ấy đấu tranh tâm lý rất dữ dội, cuối cùng nữ chính lựa chọn đi theo anh ta cả đời.

Tôi nhìn Linh kun, nói: “Tên cặn bã, mỗi lúc trời tối em sẽ dính lấy anh!”

“Được.” Linh kun rất vui vẻ đồng ý, không sợ hãi vì ma nữ đi theo.

“...” Ặc, hình như có chỗ nào đó không đúng.

294,

Đến mùa đông, tôi thích nhất là vùi trong chăn của Linh kun, lười biếng xem TV.

Lát sau, Linh kun cầm áo khoác đến, có lẽ sợ tôi bị cảm lạnh nên anh nghiêm giọng bắt tôi mặc vào.

“Em không muốn, như thế này rất thoải mái.” Tôi từ chối.

“Nhanh lên!”

Sự phản đối không có tác dụng, tôi dùng mỹ nhân kế để thuyết phục, hi vọng anh có thể thấy rằng tôi không mặc áo khoác có sức hấp dẫn cỡ nào.

Mấy phút sau, Linh kun liếc nhìn tôi: “Em cho rằng mình như thế này gọi cảm lắm à? Mau mặc áo vào đi!”

“Hừ.”

295,

Sáng sớm đến căn tin trường, tôi nhìn qua quầy hàng, cất giọng nói yếu ớt: “Mua cho em một cái bánh mì gà rán đi, em đói.”

Linh kun hít một hơi thật sâu: “Bữa sáng em ăn ở nhà anh không có ý nghĩa gì sao?”

Trong chốc lát tôi ghen hờn: “Chí ít trên đường đến trường em không kêu đói đúng không?”

Linh kun rơi vào im lặng.

296,

Tôi là người yếu bóng vía nên vào buổi đêm thường hay gặp ác mộng rồi tỉnh giấc.

Tỉnh dậy lại không dám gọi điện thoại cho Linh kun vì giấc ngủ của anh ấy không tốt, nếu như bị tôi đánh thức thì cả đêm sẽ trần trọc khó mà ngủ lại.

Gối đầu lên cánh tay, tôi lo lắng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước, tôi rất nhát gan, lúc đó khoảng mười bảy tuổi. Bố mẹ bận việc nên không về nhà, cả căn nhà chỉ có một mình tôi. Vì phải tiết kiệm tiền điện nước nên đèn hành lang không bật, tôi chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ trong phòng rồi khóa chặt cửa.

Cũng may lúc đó trước khi đi ngủ đều gọi điện cho Linh kun nên nỗi sợ của tôi mới giảm đi. Đi vệ sinh cũng không xấu hổ mà nói chuyện với Linh kun vì sợ từ chỗ tối nào đó trong phòng vệ sinh sẽ có con quái vật chui ra.

Đi ngủ phải tắt đèn nhưng tôi không dám, chỉ có thể giải quyết bằng cách khác, để Linh kun chờ tôi lên giường, năm phút sau sẽ treo máy... Chỉ năm phút ngắn ngủi nhưng vì biết Linh kun luôn bên cạnh nên tôi rất an tâm ngủ.

Ngẫu nhiên có một lần, ngủ được khoảng hai mươi phút thì buồn đi vệ sinh nên tôi tỉnh dậy, chân không may đá vào điện thoại di động, màn hình vẫn sáng.

Trong lòng tôi nhói một cái, nhìn vào màn hình vẫn sáng đèn, khẽ thở nhẹ: “Linh kun?”

“Em chưa ngủ sao?” Anh trả lời lại rất nhanh.

Tôi á khẩu không trả lời được: “Không phải anh nói năm phút sẽ tắt máy sao? Lúc nào anh cũng đợi muộn vậy ư?”

Anh im lặng một chút rồi trả lời: “Sợ em một mình không dám ngủ nên đợi bên em không có động tĩnh gì nữa anh mới yên tâm đi ngủ.”

Tôi mấp máy môi, cảm thấy người đàn ông này trân trọng tôi còn hơn những gì tôi tưởng tượng, mũi cay xè, không biết thứ cảm xúc đang ngập tràn trong tim là gì nữa.

“Anh ngốc à?”

“Em ngủ sớm đi.”

“Vâng, em đi vệ sinh xong sẽ ngủ.”

Tôi đặt điện thoại sang một bên, bắt đầu ngủ thiếp đi lần thứ hai... Đêm đó, tôi mơ hồ nghe được anh nói qua điện thoại một câu rất nhỏ: “Ngủ ngon, anh yêu em.” Sau đó tắt máy.

Em nguyện cả đời này không làm tổn thương anh, quãng đời còn lại sẽ ở bên cạnh anh.

Ngủ ngon, em cũng yêu anh.

297,

Tôi và Linh kun ngồi hàn huyên tâm sự với nhau, tôi để tay lên ngực anh hỏi: “Trái tim của anh có biết đau không?”

Linh kun kéo cổ tay tôi ra rồi nói đầy kiêu ngạo: “Đừng chạm vào tim anh.”

“ ... ”

298,

Sáng sớm, mẹ Linh kun vừa thức dậy đã dạy dỗ Linh kun một trận.

Bà quay người sang hỏi tôi: “Cô bé ăn sáng chưa?”

Tôi bị dọa nên trong chốc lát hơi sững sờ: “Cháu chưa ăn ạ, Linh kun chưa nấu...”

Bác gái hung dữ nhìn Linh kun: “Vậy bác nấu cho cháu ăn.”

299,

Trong trò chơi, nhân vật của tôi là vú em, kỹ năng là hồi máu cho mọi người.

Có lần đó, tôi treo máy để gõ chữ, quên mất đồng đội đang chơi phó bản, đến lúc quay lại đã có đồng đội chết rồi.

Người kia rất hiếu thắng nên mở miệng mắng: “Cô là đồ bỏ đi à, mỗi việc hồi máu cũng không làm được?”

Linh kun không nói hai lời, đá người kia ra khỏi đội, sau đó xông tới đánh người kia.

Linh kun: “Tôi còn không nỡ nói một câu nặng lời với cô ấy, cậu là cái thá gì mà dám mắng cô ấy?”

300,

Buổi tối tôi không chịu đi ngủ, Linh kun nói: “Tưởng tượng anh đang ở ngay cạnh em, nghiêng người là có thể ôm anh ngủ rồi.”

Tôi nghĩ một lát, Linh kun ở bên cạnh, nghiêng người là có thể chạm đến... khoan đã.

Tôi: “Tại sao em lại phải nghĩ đến anh?”

Khóe miệng của anh nhếch lên: “Không phải đó luôn là ước muốn của em sao?”

Hừ, con người này...

“...” Vu oan cho tôi! Rõ ràng là không hề!

301,

Buổi sáng vừa ăn mì vằn thắn, tới căn tin trường tôi lại hỏi: “Anh có muốn ăn chút gì không?”

Linh kun liếc nhìn tôi, từ chối rất nhanh: “Không muốn.”

“Em cũng không muốn ăn, chỉ hỏi thế thôi...”

302,

Em trai của Linh kun bắt xe đi Pakistan. Trên đường đi, người tài xế kia phanh gấp, xe trượt dài làm em trai của Linh kun bay ra ngoài cửa sổ, ngã gãy chân.

Em trai của anh vừa phẫu thuật xong, đang nằm ở bệnh viện điều trị, Linh kun đưa tôi tới thăm thằng bé.

Linh kun kéo chiếc chăn đắp trên người em trai mình lên, chỉ vào vết thương rồi dọa tôi: “Bình thường không cẩn thận thì sẽ nhận lấy kết quả này, biết chưa? Có sợ không? Nhớ cẩn thận vào, anh rất lo cho em đây.”

Tôi lo lắng: “Anh cũng phải cẩn thận nhé, ngã như vậy có ngày gặp diêm vương thật đấy, nhất định phải chú ý an toàn.”

Em trai của Linh kun nhìn màn kịch này hồi lâu, lạnh lùng hỏi: “Hai người đến thăm em à?”

Tôi cảm giác có gì đó sai sai...

303,

Tôi ăn bánh mì bị dính bơ lên mặt.

Tôi: “Lau giúp em đi.”

Linh kun đến gần, khẽ hôn vào má tôi, liếm hết bơ đi.

Ôi chao? Chuyện này...

304,

Giữa trưa, nhân lúc Linh kun đang rửa bát, tôi uống trộm sữa đậu nành.

Anh ngẫm đồng ý hành vi này của tôi, vẫn không quên nói: “Vào lúc này, người thông minh nhất định sẽ rót hai cốc, đưa cho người chồng vắt vả một cốc.”

Vừa dứt lời, anh quay đầu lại đầy chờ mong, nhưng nụ cười trên mặt cứng ngắc trong nháy mắt khi thấy tôi vô cùng hốt hoảng giấu cốc nhựa ra sau lưng.

Linh kun ghen lời: “...”

305,

Khi ngồi xe lửa về nhà, Linh kun đột nhiên nắm cổ tay tôi, mắt sáng như đuốc hỏi: “Em là mèo nhà ai mà sao hư vậy?”

Tôi hốt hoảng: “Không phải nhà ai cả...”

Anh trả lời đầy ẩn ý: “Là mèo hoang sao? Vậy có thể bắt về nhà rồi.”

“...” Cho nên từ nãy đến giờ anh chỉ mượn cớ để đưa em về nhà thôi hả?

306,

Mỗi tháng con gái sẽ có mấy ngày gắt gỏng khó chịu, thỉnh thoảng không có lý do gì tôi cũng nổi giận với Linh kun.

Tôi nói: “Sau này kết hôn, em muốn chia phòng ngủ, dù thế nào cũng sẽ không ngủ với anh!”

Linh kun nghiêng đầu hỏi tôi: “Vậy em đá chẵn thì phải làm sao?”

Anh cho rằng chỉ có chút chuyện vậy mà có thể uy hiếp tôi sao?

Tôi: “Anh không cần lo.”

Anh mỉm cười: “Vậy trong nhà không có lò sưởi...”

Khuôn mặt tôi hiện rõ vẻ lo lắng: “...”

Tôi khá giống loài mèo, sợ lạnh thích nóng. Vì để duy trì thân nhiệt vào đông, tôi thường tự động tìm đến nơi có nguồn nhiệt, điển hình là tay chân ấm áp của Linh kun.

Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, đó là khi trong nhà có lò sưởi.

307,

Trong lúc rảnh rỗi, tôi cảm khái một câu: “Luộc sủi cải cũng giống với việc gặp được người yêu, đều phải tùy duyên. Nếu có duyên thì sẽ chín, nếu không có duyên thì không chín.”

Linh kun nhìn tôi, khinh bỉ hỏi: “Em đang lấy cớ để che giấu tài nghệ kém cỏi của mình sao?”

308,

Tôi rất trân trọng những món đồ mới, dịp Tết vừa rồi mua được một chiếc áo lông kiểu mới, tôi cất giữ rất cẩn thận.

Đợt trước, vì không muốn làm bẩn áo mới nên lúc ngồi xe tôi cố ý buộc ngang eo nhưng lại quên mất bánh xe dính bẩn, mũ áo quệt trúng bunn.

Tôi tủi thân hỏi Linh kun: “Có thể giặt được không?”

Đôi khi con người này sẽ bất ngờ nảy ra ý định không tốt đẹp gì cho cam.

Anh như cười như không nhìn tôi, có lẽ rất chờ mong bộ dạng khóc lóc của tôi nên nói luôn: “À, không giặt sạch được rồi.”

Nếu tôi không kìm nén thì nước mắt đã rơi xuống thật rồi.

309,

Thỉnh thoảng tôi sẽ có những tâm trạng tiêu cực: “Đường như cuộc sống của em mất đi niềm vui rồi.”

Linh kun gật đầu, nói đầy hàm ý: “Nhưng em chính là niềm vui sống của anh.”

Nghe vậy, đáy lòng tôi như nổ tung, chạy thẳng tới trái tim.

Khoan đã, tâm hồn thiếu nữ rung rinh sự tỉnh... Anh nói tôi là niềm vui chơi của anh ấy hả? Tôi cứ cảm thấy sai sai ở đâu đó...

310,

Lúc tôi đang làm bài, Linh kun không đọc sách mà nhìn tôi, tay anh chống đầu, hỏi: “Nếu anh muốn hôn em thì phải làm thế nào?”

“Không cần phải làm gì hết.”

“Vậy em cho anh hôn chứ?”

Tôi liếc anh, cất giọng đầy dữ tợn: “Em sẽ đánh anh.”

311,

Sau khi em trai của Linh kun bị gãy chân, trong nháy mắt, vị trí của cậu ấy ở trong nhà được nâng lên rất nhiều. Cậu ấy được chơi game còn tôi chỉ có thể đọc sách, không thể chạm vào điện thoại; Linh kun tự tay nấu mì vẫn thần cho cậu ấy, tôi xin ăn gà KFC thì Linh kun không cho.

Tôi rất tủi thân nên đã nghĩ kế giả bệnh.

Tôi nằm trên giường mê man: “Linh kun, hình như em bị ốm rồi!”

Anh đến gần sờ trán tôi rồi cười khẩy: “Sốt à? Hay là rối loạn? Có muốn anh trị bệnh cho em không?”

Đề anh ấy trị ư?

Tôi rùng mình một cái: “Không cần...”

“Vậy thì mau đi đọc sách đi!”

“Hừ!” Kế hoạch thất bại.

312,

Hôm đó thím của Linh kun đến nhà ăn cơm.

Người bình thường nhìn thấy bạn gái cùng thế hệ thì đều sẽ khen xinh đẹp dịu dàng các thể loại nhưng thím chỉ nhìn tôi, câu đầu tiên là: “Tôi thấy dạo này Thảo Đăng lại cao lớn hơn rồi nhỉ? Mấy năm trước nhỏ hơn bây giờ nhiều.”

Cao lớn...

Tôi thật sự không có lời nào để nói.

313,

Bạn Linh kun giục anh ấy đánh LOL, Linh kun từ chối: “Chờ một chút, tớ chơi với bạn gái đã.”

314,

Linh kun kể với tôi chuyện về cô giáo cũ dạy Ngữ Văn thời cấp 2 của anh.

Cô giáo dạy Ngữ Văn của anh quen biết chồng của cô ấy từ hồi cấp hai, cả hai yêu nhau từ đó đến lúc học xong đại học, tốt nghiệp rồi kết hôn. Nhưng lúc đó người nhà của họ vẫn nhất quyết phản đối, cả hai chưa từng được gia đình chúc phúc ụng hộ.

Linh kun nói: “Hai người họ vất vả chịu khổ nhiều năm như vậy, tính cách đã được mài dũa mà vẫn còn có thể tu thành chính quả, như vậy rất tốt.”

Tôi hỏi anh: “Vậy anh bị ảnh hưởng bởi hai người họ cho nên mới kiên trì giữ mãi mối tình đầu không chịu từ bỏ sao?”

“Đó chỉ là một phần thôi, với anh mà nói, gặp được đúng người rất khó, lúc ở bên người đó có phải chịu khổ thì nhịn một chút vẫn sẽ tốt hơn cuối cùng phải chia tay, nắm không nổi mà buông cũng không được.”

Tôi ngẩn người, rất lâu sau nói không nên lời.

Sẽ luôn có trường hợp như vậy, mấy năm sau khi chia tay người yêu, lúc nhìn lại đều sẽ cảm thán, nếu như lúc trước không buông tay đối phương thì bây giờ kết quả sẽ thế nào. Chúng ta nên nghĩ tới những điều này để không vì đánh cược mà buông tay rồi phải trả cái giá rất đắt, cắn chặt răng vì tình yêu mà chống lại cả thế giới.

Linh kun chỉ nhiệt tình với tôi, còn với những cô gái khác thì lúc nào anh cũng trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, hờ hững.

Hồi còn học cấp 3, có một cô gái Trung Quốc vì ngoại ngữ không tốt, muốn nhờ Linh kun dịch giúp nên đã lấy lòng anh.

Kết quả Linh kun lấy cớ việc học quá bận không thể giúp được để từ chối, anh không hề đến tất cả những bữa tiệc được mời.

Cũng nhớ lúc đó, không biết vì chuyện gì mà tôi và Linh kun cãi nhau, tôi nói lời “chia tay” rồi không liên lạc với anh ấy nữa.

Hôm sau, tôi cứ nghĩ là có thể làm lành.

Tôi xấu hổ đứng trước cổng trường chờ anh tan học, nhìn thấy anh, tôi vẫn không bỏ xuống được cái tôi của mình nên giả vờ như trùng hợp, đi trước anh với tốc độ rất chậm.

Tôi nhủ thầm trong lòng rằng chắc chắn anh sẽ lại chạy tới chỗ tôi như ngày thường.

Nhưng kết quả Linh kun chỉ nhẹ nhàng đi lướt qua tôi.

Vào khoảnh khắc đó, tôi mới nhận ra anh đối xử đặc biệt với tôi cũng chỉ vì lúc đó còn yêu nhau thôi, bây giờ không còn quan hệ gì nữa, tôi cũng không có gì khác biệt so với những bông hoa bên đường cả. Chẳng lẽ lần này anh muốn chia tay thật ư?

Không muốn, tôi không muốn như vậy!

Tôi nhìn bóng lưng đang bước đi phía trước, lo lắng đuổi theo sau.

Nhưng bước chân của người con trai này nhanh hơn tôi, tôi đuổi theo mãi cũng chưa thể chạy tới bên cạnh anh.

Trong giây lát tôi liền tỉnh ngộ: nếu như một người không muốn đợi bạn, người đó sẽ có một ngàn cách để không đi cùng bạn. Trước kia anh luôn đi bên cạnh tôi cũng bởi vì lúc đó còn yêu.

Vật vả lắm mới đuổi kịp anh tại đoạn ngõ nhỏ. Tôi thở hắt hắt, níu ống tay áo của anh: “Anh không cần em nữa sao?”

“Đã chia tay rồi còn chạm vào tôi làm gì?” Linh kun nói chuyện với giọng điệu không hề hòa nhã, trước sau vẫn lạnh nhạt.

“Em không muốn chia tay, lúc đó em chỉ nói lung tung... Em thật sự không muốn chia tay...”

Anh không nghe, quay người bỏ đi.

Tôi tủi thân đến phát khóc, vừa đưa tay dụi mắt thì thấy Linh kun thở dài một hơi, anh xoay người, ôm tôi vào ngực, ôm rất chặt.

Não tôi trống rỗng, cảm anh đặt trên tóc tôi hơi cọ cọ, nhẹ giọng cảnh cáo tôi: “Lần sau còn nói mấy lời chia tay nữa thì anh sẽ cho em biết mặt.”

“Vâng!” Tôi nín chặt vạt áo sau lưng anh. Chỉ nhớ khi đó trái tim tôi nhảy loạn, đập thành thịch như con hươu hoảng sợ chạy trong rừng rậm.

Anh chưa hề có suy nghĩ sẽ bỏ mặc tôi, nhưng anh vẫn phải nghĩ cách để dạy dỗ cô gái không hiểu chuyện này biết như thế nào là trân trọng.

Chính vì anh hiểu cảm giác trân trọng một người cho nên không bao giờ coi thường việc chia tay. Dù gặp nhau như thế nào cũng đều rất đáng quý, lúc nào cũng có thể để lỡ nhau, trong thế giới này không chắc chắn có chuyện có duyên thì sẽ gặp lại.

316,

Có một lần tôi đi xe lửa với Linh kun, anh đột nhiên giơ ngón trỏ lên nói: “Anh có một bí mật nhỏ nhưng anh rất ngại nên sẽ không nói cho em đâu.”

Nghe như vậy, tôi rất tò mò, cũng không để ý đến việc trong lời nói của anh có mấy phần quỷ quyết: “Em cũng có một bí mật nhỏ, anh biết vết thương trên tay em do đâu không?”

“Em thật sự có bí mật ư? Không phải vì để lừa anh mà nói dối đấy chứ?”

Tôi: “Em có thật mà!”

“Ừ....” Anh kéo dài giọng: “Thật ra anh không có bí mật nào cả, nhưng em

có thể nói bí mật của mình. Giữa hai người yêu nhau không nên có bí mật.”

“...” Hừ, coi như anh lợi hại.

317,

Linh kun biết tôi ở nhà anh không tự nhiên, muốn để lại ấn tượng tốt cho mẹ anh nên tôi cố gắng thể hiện mình là một cô gái tao nhã, Linh kun cũng rất tích cực phối hợp diễn xuất với tôi.

Lần ấy tôi đang ở nhà anh ăn quả ô liu.

Vì Tết thanh minh nên làm bánh bao rất nhỏ, tôi không dám ăn cả cái, chỉ có thể rứt rẻ ăn bốn cái, sau đó không dám ăn nữa.

Vốn tôi đang chậm rãi ăn quả ô liu, lúc mẹ Linh kun xoay người, anh liền tranh thủ đút cho tôi một cái bánh bao: “Ăn đi, mẹ không thấy đâu.”

“...” Tôi ăn bánh bao mà trong lòng vô cùng cảm động: không hổ là người đàn ông của mình, quả nhiên rất tốt với mình.

Tất nhiên, cũng có lúc Linh kun có ý đồ xấu khác.

Thừa lúc tôi đang ngủ trưa ở nhà anh, anh cố ý dùng đầu ngón tay chọc vào má để trêu tôi.

Tôi bị trêu đến phát phì nên há miệng cắn lấy ngón tay anh, đúng lúc đó tôi nhìn thấy mẹ của Linh kun đứng ngoài cửa ngó vào.

Tôi như bị sét đánh ngang tai, người đóng băng tại chỗ.

Rồi tôi từ từ nhả ngón tay anh ấy ra... Tạm thời để anh thắng lần này.

318,

Linh kun mua cho tôi chiếc bánh pizza ô liu, tôi ăn hết pizza rồi để thừa mấy quả ô liu lại.

“...” Anh hít một hơi thật sâu, tự nhủ phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, kén ăn không phải là việc đáng đánh.

319,

Khá lâu trước đây từng xảy ra một việc cực kì mất mặt, mà với tôi những kí ức đó đến bây giờ vẫn như vừa mới xảy ra.

Ngày đó, tôi muốn thể hiện một chút sự quyến rũ của mình nên đã hôn Linh kun rất mãnh liệt, tôi ngồi trên đùi anh, anh để mặc tôi muốn làm gì thì làm...

Đúng lúc này, bà dì của tôi đến nên làm bản quần anh.

Tôi cực kì xấu hổ, hận không có cái lỗ ở đó để chui vào.

Cũng chỉ có con người không có lương tâm Linh kun này cứ nhìn tôi rồi hồi lâu lại khẽ cười một tiếng.

Tôi có thể làm gì nữa chứ? Thật sự rất bất đắc dĩ!

320,

Linh kun luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để dụ dỗ tôi.

Anh mua kẹo rồi trêu tôi: “Gọi một tiếng “chồng ơi”, anh sẽ cho em một viên.”

“...” Tôi là loại người sẽ dễ dàng khuất phục vì chuyện này như thế sao?

Đối với chồng mình, đương nhiên là tôi phải như thế rồi...

321,

Có một giáo viên có thói quen ăn bánh quy sẽ để lại một nửa bỏ trong ngăn kéo.

Những người khác chỉ trích giáo viên này không giữ gìn vệ sinh, chỉ mỗi thầy phó hiệu trưởng nhìn thấy thì không nói gì mà ăn hết nửa còn lại kia.

Tôi mỉm cười: “Thầy vui là được rồi.”

322,

Vài ngày trước, tôi ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ xem Linh kun và những người con trai khác có điểm gì khác nhau.

Lúc mọi người ra sân chơi, mấy cậu con trai đi rất nhanh, tôi luôn bị tụt phía sau. Những lúc như vậy chỉ có Linh kun phát hiện ra rồi lùi lại mấy bước, đưa tay đến trước mặt tôi...

323,

Trong trò chơi, tôi đảm nhiệm nhiệm vụ tăng máu.

Lần nào đó, tôi rút ra một kết luận: “Đối với người không quen, nếu như anh ta chết mà tôi không cứu, anh ta nhất định sẽ mắng tôi.”

Em trai Linh kun chết cứng nằm trên đất hung dữ bỏ sung: “Quen cũng sẽ mắng!”

324,

Tôi không giỏi dùng máy tính nên nhờ Linh kun tải một gói biểu cảm Qua Bì (tên của một con mèo).

Linh kun nhìn tên tệp liền hỏi: “Qua Bì là cái gì?”

“Ảnh của một người đàn ông.” Tôi trả lời.

Anh tụt hứng, khuôn mặt lộ vẻ không vui rồi hỏi tôi: “Em tải mấy cái này về làm gì, thật buồn nôn.”

“Tải về để ngắm chứ sao nữa.” Tôi trả lời.

Linh kun đột nhiên im lặng hồi lâu, không nói gì.

Tôi chọc anh, khẽ hỏi: “Cái này tải về như thế nào?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Anh sẽ không giúp em!”

Tôi không nghĩ Linh kun lại ghen tị, vội ho một tiếng: “Đó là tên một con mèo...”

Giọng nói của anh lập tức trở nên dịu dàng, vì muốn che giấu sự xấu hổ nên hỏi tôi một câu: “Không nhiễm virus chứ?”

“Không đâu.” Chỉ mấy giây sau tôi liền có được gói biếu cảm kia.

325,

Lúc vui vẻ, Linh kun thích gọi tôi là vợ.

Anh hỏi: “Hôm nay vợ bé có ngoan không?”

Định nghĩa ngoan của anh ấy là: không ăn đồ chua cay, chăm sóc dạ dày cho tốt; lên lớp chú ý nghe giảng; ngủ đủ, không kén ăn, phải ăn thêm rau quả, không được ăn thịt không.

Vì muốn giấu việc ăn hai miếng gà rán nên tôi hỏi ngược lại anh: “Vợ cả là ai?”

Cổ họng Linh kun tắc nghẹn, đầy buồn bực.

Tôi hung dữ uy hiếp anh: “Chỉ cho phép cưng chiều vợ bé, không được thích vợ cả, anh biết chưa?”

Anh ngoan ngoãn gặt đầu.

Tôi rất vui mừng vì giấu được việc ăn vụng kia. Nhưng sau đó nghĩ lại, tôi cứ thấy có chỗ nào đó sai sai...

326,

Tôi là dũng sĩ Thảo Đăng, muốn một mình xông vào sào huyệt của Đại ma vương Linh kun, hi vọng sẽ không bị anh bắt...

Giang hồ đồn thổi tên này là một ma đầu giết gà! (1)

(1) Ở Trung Quốc, khi thắng một ván PUBG, người ta thường gọi là giết gà.

Vừa mới vào hang động, tôi đã bị ma vương tịch thu thiết bị liên lạc (điện thoại), không hổ là ma vương, liếc mắt một cái đã biết tôi giấu vũ khí trong quần áo, bây giờ anh bắt tôi cởi áo khoác ra... Chờ đó, tôi nhất định sẽ bình an trở về....

Hai tiếng sau.

Ngày mới tốt lành, tôi tỉnh dậy trong lòng ngực của ma vương.

Thật ghê tởm, suýt thì bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi!

Chính nghĩa và tà ác không thể đội trời chung!

Đại ma vương Linh kun hỏi: “Đứng lên đi, anh đi mua sườn lợn rán cho em, muốn ăn không?”

“Có có!”

Xin hãy cho phép dừng sĩ được sa đọa một lúc...

327,

Mấy ngày gần đây, Linh kun hướng dẫn tôi chơi LOL.

Mỗi lần tôi học được một kỹ năng mới, anh liền xoa đầu cổ vũ, nếu không may chết thì anh sẽ an ủi bảo người mới chơi như vậy là bình thường.

Chơi LOL với Linh kun và bạn anh đến khuya, tinh thần tôi vẫn còn rất phấn chấn.

Bạn anh hỏi: “Chơi nữa không?”

Linh kun thân nhiên trả lời: “Không chơi nữa, muộn rồi, đi dỗ cô bé nhỏ

ngủ đây.”

328,

Đội chơi của chúng tôi tên là Âu Phục, hôm qua Linh kun phát hiện trong đội có người Trung Quốc vì đối phương nói: “Six fly.”

329,

Có một lần, tôi chơi LOL cùng với Linh kun và bạn anh ấy, tôi là trợ thủ, bạn anh ấy chơi ADC (2), là dame vật lý tầm xa. Tôi trợ giúp gây trở ngại cho quân địch để ADC thuận lợi giết địch.

(2) AD carry: AD là viết tắt của Attack Damage. AD carry là những tướng thiên về khả năng tấn công vật lý.

Theo lý thuyết đáng lẽ là tôi hỗ trợ và bảo vệ ADC.

Vậy mà Linh kun nói: “Bảo vệ cho Thảo Đăng.”

Sau đó anh hiên ngang xung phong ra trận để bạn anh ấy đứng nguyên một chỗ, vẻ mặt đầy khó hiểu: “Tớ là ADC mà cậu bảo tớ bảo vệ Thảo Đăng sao?”

Tôi: “...”

330,

Một ngày nào đó, Dương nói với Linh kun: “Linh kun, cậu có mua mì ăn liền cho tớ không vậy?”

Cô ấy rất thích mì ăn liền Trung Quốc, loại nào cũng ăn được và đặc biệt thích mì chua cay.

Linh kun nhìn cô ấy, trêu chọc “À” một tiếng, bảo không mua.

Có lẽ ở lâu với Linh kun nên cô ấy hiểu người Trung Quốc thường nói một câu có hai nghĩa.

Lúc này có một bạn học hỏi mượn Dương đồ gì đó, Dương mỉm cười, “Tớ sẽ nói cho cậu biết bằng cách của Linh kun, à.” Ý là cút, không có đâu.

331,

Đang đi bộ với Linh kun, tôi cúi đầu xuống thì phát hiện ra dây giày mình bị tuột.

Vì vậy tôi vừa nhấc chân lên vừa ra vẻ yếu ớt, nũng nịu hỏi: “Ôi, dây giày em tuột rồi, phải làm sao đây?”

Linh kun thờ ơ nhìn liếc tôi rồi lạnh lùng nói: “Tự mình buộc lại thôi, còn làm sao nữa?”

Tôi cứng họng, “À.”

Người này chẳng bao giờ hiểu phong tình gì cả.

332,

Lần nào đó, tôi lên phòng thí nghiệm học.

Cô bạn thân của tôi đã đến nhà vệ sinh trước, còn tôi thì đợi cô ấy ở phòng thí nghiệm.

Một lúc sau, bạn nam học cùng lo lắng hỏi tôi: “Đã hai mươi phút rồi, cậu có chắc là cô ấy còn sống không?”

Tôi: “...”

333,

Tôi không cẩn thận nên trượt mất môn mà Linh kun dạy cho tôi.

Tôi hoảng sợ, vừa nhìn thấy anh liền giả vờ ngoan ngoãn, “Em có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

Linh kun ngạc nhiên nhìn tôi: “Tin tốt.”

“Em có một cơ hội thi lại.”

“Nói đi, thi được mấy điểm?” Giọng của anh có vẻ không tốt cho lắm.

Tôi hoảng sợ, càng nói nhỏ hơn, “Bốn mươi (đã được quy về thang điểm trong nước).”

Anh hít một hơi thật sâu, im lặng suy nghĩ...

334,

Trước kia ảnh nền QQ của Linh kun là bảng tuần hoàn nguyên tố, bây giờ lại đổi thành bảng chu kỳ kinh nguyệt phiên bản được viết bằng tiếng Ý.

Tôi không hiểu suy nghĩ của anh ấy cho lắm...

335,

Trong lúc rảnh rỗi, Linh kun nói, “Em là một con cá nhỏ mặn mòi, rất mặn, cực kì mặn.”

Tôi: “Sao anh biết, anh liếm thử rồi à?”

Anh nhếch mép: “Ừ...”

Tôi ghen lời.

Mồm mép người này chẳng bao giờ chịu buông tha cho ai cả.

336,

Hôm qua mẹ Linh kun định dọn lại tủ quần áo, dọn đến tủ quần áo của Linh kun, kết quả bên trong toàn là đồ bơi và các loại váy lolita mà tôi đã để quên ở nhà anh ấy.

Bà trợn mắt há miệng, sững người mất một lúc. Sau đó chỉ thấy Linh kun chạy nhanh từ xa đến, vội vàng đóng tủ lại, còn dùng lưng để chặn cửa tủ.

Mẹ Linh kun chế giễu: “Cái này là sao? Mẹ cũng chẳng quan tâm đến mấy thứ này. Nhưng nhắc mới nhớ, bộ đồ ngủ mà con ôm đi ngủ hồi mùa hè hai năm trước đâu rồi?”

Hai năm trước tôi về nước chơi, Linh kun cô đơn một mình, ngày hè nóng bức giữa tháng sáu mà anh vẫn ôm chặt lấy quần áo của tôi không chịu thả ra, bị mẹ anh ấy trêu là biến thái.

Mặt Linh kun đỏ đến tận mang tai, không ngờ là gừng càng già càng cay, đâm thẳng một mũi tên vào tim anh.

337,

Bình thường khi tôi nổi nóng với Linh kun, anh đều thở dài một hơi, “Em là mèo nhà, không phải mèo hoang, đừng ồn ào nữa được không?”

“...”

Tôi á khẩu không trả lời được, một lúc sau mới phản ứng lại là có gì đó sai sai... Người này biết sự khác nhau giữa mèo hoang và mèo nhà ư? Có phải là anh ấy có một cô mèo hoang nhiệt tình như lửa ở bên ngoài rồi không? Không thể ở đây nữa rồi, không thể ở cái nhà này được nữa rồi!

338,

Linh kun rất hưởng thụ lúc được tôi bóp vai, hôm qua tôi bảo là sẽ bóp vai cho anh mà anh nhớ đến tận hôm nay.

Buổi trưa tôi ra vẻ như một người vợ hiền bóp vai cho anh.

Anh nhìn tôi, xấu xa hỏi một câu: “Cô gái, có phục vụ đặc biệt không?”

“Không!” Tôi đứng đần từ chối.

Chỗ chúng tôi là một nơi làm ăn sạch sẽ, nếu khách vẫn trêu đùa thợ xoa bóp như vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát!

339,

Linh kun chơi LOL nên không thể phân thân, tôi than phiền ở đầu dây bên này, “Anh chơi hết trận nhanh lên, còn nói chuyện với em nữa.”

Anh vừa cười đồng ý vừa ung dung nói, “Có chuyện gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi. Anh phụ trách việc truyền đạo, giảng dạy về nghề nghiệp, giải đáp thắc mắc.”

Tôi sửng sốt mất một lúc rồi mới kịp phản ứng lại... Giọng điệu này, là... hòa thượng bá đạo đang yêu tôi ư?

340,

Trong trò chơi, tôi cướp đồ với những người khác xem tốc độ bấm chuột của ai nhanh hơn.

Kết quả là nửa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim (3) cướp hết đồ của tôi.

(3) Trình Giảo Kim ý nói giữa đường xuất hiện người phá rối.

Tôi rất tức giận, đang định nổi điên lên thì Linh kun lại đưa tay ra chặn lại, khuyên nhủ tôi: “Em đừng so tốc độ tay với mấy chú chó độc thân làm gì.”

Tôi sửng sốt mất một giây rồi lập tức hiểu ra... Người này đúng là không cần nói tục câu nào mà vẫn mắng được người khác.

341,

Thật sự tôi gặp Linh kun vào một khoảng thời gian rất tình cờ.

Khi đó anh mới ra nước ngoài khoảng một, hai năm, về mặt ngôn ngữ thì anh ấy hơn người khác rất nhiều, cũng có thể đến làm phiên dịch viên ở lớp bổ túc ngôn ngữ được rồi.

Linh kun bị ép ra nước ngoài, vì theo đuổi mơ ước nên anh đã học lại cấp ba ở Ý, mà bố mẹ thì lại hy vọng rằng anh sẽ từ bỏ việc học, giúp họ về lĩnh vực làm ăn. Doanh nhân thường chỉ để ý đến chuyện lời lãi, có một số người còn rất bảo thủ, coi thường người có học. Nhưng Linh kun lại không chịu, anh phản kháng, vẫn tiếp tục đi học. Bố mẹ anh nổi giận vì sự phản kháng nên đã cắt hết viện trợ, muốn anh biết khó mà lui.

Đó chính là khoảng thời gian khó khăn nhất của anh ấy, vừa mệt mỏi lại vừa bị áp lực về mặt ngôn ngữ lẫn kinh tế. Anh bắt đầu tự trách móc bản thân, có lúc trốn học, ngồi một mình ở công viên nhỏ trên núi cả ngày nghĩ về tương lai, nghĩ về mọi chuyện, không có phương hướng, cũng chẳng có mục tiêu, giống như một người lữ hành đang lạc lối trong màn đêm, lún sâu vào bùn lầy, vì không có ánh sáng nên thậm chí anh còn để mặc cho thủy triều cuốn đi, chìm sâu xuống đáy hồ, bị phù sa nhân chìm trong những suy nghĩ tuyệt vọng.

Mà đúng lúc ấy anh lại gặp tôi ở lớp bỏ túi.

Lúc ấy tôi rất ngây thơ, cảm thấy mặc dù tiếng Ý của Linh kun rất tốt nhưng vì bùng học nên anh là một học sinh tồi. Thế mà chẳng hiểu sao tôi lại thân thiết với anh hơn mức bình thường, có lúc còn hứng lên cười hỏi anh: “Anh giúp em học nhé? Có rất nhiều người Ý không học đại học, nhưng người Trung Quốc chúng ta rất coi trọng bằng cấp, nên anh giúp em nhé? Được không?”

Lúc ấy chúng tôi cũng không quá thân với nhau, Linh kun nhìn tôi một lúc, cái nhìn ấy rất sâu, ẩn chứa khá nhiều tầng nghĩa. Tôi bị anh nhìn đến mức hơi rợn gáy, không hiểu rốt cuộc trong ánh mắt nghiêm túc ấy đang ẩn chứa điều gì. Dù sao thì đây cũng chỉ là một câu nói đùa, không thích thì từ chối là được, nào ngờ là anh lại nghiêm túc gật đầu, ngoéo tay cam kết với tôi, “Anh học cùng em.”

Từ đó Linh kun không hề có thái độ chán học nữa, anh bắt đầu làm việc vào kỳ nghỉ, tự chi trả toàn bộ tiền học phí và tiền sinh hoạt, cứ thế ở bên cạnh tôi từng chút một đến tận bây giờ.

Cũng từ lúc đó tôi mới nhận ra rằng Linh kun rất giỏi, anh không phải là loại học sinh tồi như tôi vẫn nghĩ. Năng lực học tập và năng lực quản lý bản thân của anh mạnh hơn người bình thường rất nhiều, chỉ trong vòng vài tháng, anh đã xếp thứ nhất ở tất cả các môn, thậm chí ngay cả khi ngôn ngữ của anh vẫn còn thiếu sót. Một khi người này đã nghiêm túc thì sẽ tạo ra được kỳ tích.

Ký ức đáng nhớ nhất của tôi đó là đến tận bây giờ, ở trường cấp ba anh ấy từng học, vẫn có thầy giáo hỏi các học sinh Trung Quốc mới đến: “Các em có biết một người tên Linh kun đến từ Trung Quốc không? Cậu ấy chính là học sinh giỏi nhất mà tôi từng dạy.”

Ừ, bây giờ nghĩ lại thì cũng có thể hiểu đại khái hàm ý trong ánh mắt của anh năm đó: Nếu em không từ bỏ anh trong khoảng thời gian anh đang đau khổ nhất thì sau này, dù là chân trời góc biển, dù gian nan hiểm trở đến mấy anh vẫn sẽ mãi ở cạnh em.

Chương 39: Ngày thứ ba mươi chín

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

341,

Ở trong nước Linh kun được rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ, vì anh không chỉ dịu dàng mà còn học cực kì giỏi. Hồi anh học cấp hai cấp ba, mấy môn khoa học tự nhiên như hoá, toán gì đó, điểm số của anh đều đứng thứ nhất nên không thiếu nữ sinh tỏ tình với anh. Nhưng về mặt tình cảm anh lại hơi chậm tiêu, không quan tâm nhiều lắm đến mấy bạn học thầm mến mình.

Tôi hỏi: “Có nữ sinh nào cố gắng đến làm quen với anh không?”

Linh kun suy nghĩ rồi đáp: “Khi còn học cấp hai có một cô bé nói tay cô ấy lạnh quá nên nhờ anh sưởi ấm giúp.”

Tôi cũng đoán được đại khái câu chuyện nhưng vẫn rất hào hứng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Hôm đó trời không lạnh, cô ấy giả vờ chẳng thật tí nào.”

“Cho nên là?”

“Anh nói, anh không thấy lạnh, nếu cô ấy muốn sưởi thì đi tìm người khác mà sưởi.”

Tôi cười run cả người: “Sao anh không biết lãng mạn gì hết vậy?”

“Anh không biết lãng mạn? Tại sao anh phải sưởi tay giúp cô ấy, thậm chí anh còn không biết tên cô ấy.”

Tôi không từ bỏ mà tiếp tục tra khảo: “Vậy còn cấp ba thì sao? Anh có thân thiết với nữ sinh nào không?”

“Ừ thì... cũng có nữ sinh cô ý ngồi bên cạnh hỏi bài anh.”

“Còn có nữa không?”

“Ví dụ như có nữ sinh ở ngoài trường, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được rồi gọi điện thoại cho anh bày tỏ thì có tính không?”

Sao con người này lại có vận đào hoa thế nhỉ?

Tôi nghiêng răng hỏi tiếp: “Còn nữa không?”

“Hồi trước, bạn cùng phòng ép anh hát một bài tặng cho người nó thầm thích, hôm sau cô gái đó tìm anh, nói là để làm quen.”

“Vậy anh trả lời thế nào?”

“Lạnh lùng từ chối chứ sao nữa.”

Lòng ghen tuông của tôi dịu xuống chút ít, hỏi tiếp: “Sao anh lại từ chối? Đây không phải là chuyện tốt sao? Có nhiều người thích anh như vậy mà...”

“Người mà bạn anh thích đến làm quen với anh, đây là chuyện tốt à?”

Tôi hỏi: “Có còn nữa không?”

Anh thành thật kể lại tất tần tật: “Lúc ra nước ngoài, có một nữ thần là người bạn cùng phòng của anh thích hẹn anh ra một nơi vắng vẻ để tỏ tình... Còn nói là có thể đợi anh về nước.”

“Anh đồng ý à?”

“Anh nào dám.”

“Nữ thần? Chắc chắn cô ấy rất xinh đẹp, sao anh không đồng ý với người ta?” Tôi hừ lạnh hỏi.

Linh kun cười khò: “Đâu có đẹp gì đâu, hơn nữa cô ấy là người bạn cùng phòng anh thích, anh còn có lương tâm của một con người mà.”

Tôi giận dữ: “Em chưa bao giờ được người ta tỏ tình hết, vậy mà anh lại được những bốn năm người!”

“Hả?” Linh kun cười mỉa, “Em đã qua lại với anh mà còn muốn được người khác tỏ tình sao? Hử?”

Tôi bị dọa. Đối diện với đại ma vương thế lực hùng mạnh, tôi không thể không cúi đầu.

Linh kun hỏi tôi: “Hồi học cấp hai ở trong nước không có ai theo đuổi em à?”

Tôi lắc đầu: “Không có, thậm chí khi em ra nước ngoài thì mới có thêm được mấy người nhận ra sự tồn tại của em cơ...”

Thật ra, lúc đó tôi nghĩ rằng, nếu tôi quen Linh kun khi còn ở Trung Quốc thì tốt biết bao. Có lẽ tôi sẽ giữ lấy anh sớm hơn một chút, đánh dấu chủ quyền sớm hơn một chút, không cho ai có cơ hội chiếm lấy anh.

Nhưng về sau nghĩ lại tôi cũng chỉ mỉm cười. Nếu chúng tôi quen nhau khi còn ở Trung Quốc, chưa chắc sẽ có được kết cục hạnh phúc như bây giờ mà sẽ gặp thêm nhiều khó khăn hiểm trở hoặc những thứ ngoài ý muốn. Nếu ông trời đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau lúc này thì tất nhiên đều có nguyên do của nó cả.

Trong “Cuộc ly hôn hoàn hảo” có một cách giải thích về hạnh phúc: “Thực phẩm đóng hộp được phát minh vào năm 1810, nhưng đồ mở hộp thì đến năm 1858 mới được phát minh. Thật ra, đôi khi bắt buộc phải như vậy, bất kể là tình yêu hay cuộc sống, những thứ quan trọng đối với chúng ta thường sẽ từng bước từng bước đến.”

Nhất kun (em trai của Linh kun, tôi chợt nhớ trước đó có cho nó một cái tên khác rồi) từng thầm mến một cô gái. Mặc dù cậu ấy chưa nói chuyện với cô bé lần nào, vậy mà lại viết một bức thư tỏ tình dài ngoằng cho cô bé đó.

Lúc đó tôi còn trẻ người non dạ, là một kẻ ngỗ nghịch. Bình thường không dễ gì tôi mới có thể ăn hiếp Nhất kun, nhân cơ hội này phải chọc ghẹo nó một trận cho bõ ghét.

Sau đó, tôi lấy thư tình đọc trước mặt Linh kun, lúc đó khuôn mặt Nhất kun trắng bệch, rồi... bật khóc.

Sau đó nữa, coi như tôi và cậu ấy kết thù với nhau.

Nói ra thì cũng rất thú vị, đến bây giờ cô bé đó vẫn không biết Nhất kun thầm thích mình. Chắc có lẽ mấy em gái nhỏ đều thích kiểu anh trai nhà bên thì phải, cô bé đó có cảm tình với Linh kun, cứ suốt ngày Linh kun ới, Linh kun hời. Rõ ràng là hơn kém nhau tận ba, bốn tuổi vậy mà chữ anh đâu mất tiêu, cứ gọi tên thân mật như thế.

Tôi trêu Linh kun: “Anh không biết cô bé đó thích anh à?”

“Không thể nào, nó thích anh làm gì?”

“...” Làm anh chứ làm gì nữa.

Thôi vậy, những lời như thế tôi không dám nói.

343,

Tôi hơi ngốc một tí nên bình thường giải một đề phải ngồi tới tận nửa tiếng đồng hồ.

Linh kun hỏi tôi: “Em làm tới đâu rồi?”

Tôi lí nhí trả lời: “Mới xong được một đề.”

“Tận nửa tiếng mà chỉ có một đề?” Anh ngạc nhiên nhìn qua.

Tôi gật đầu đáp.

Linh kun đành bỏ quyển sách anh đang đọc dở xuống, quay qua cầm sách của tôi, nói: “Người ta chỉ cần năm phút là xong rồi, vậy mà em ngồi nửa tiếng đồng hồ? Thôi bỏ đi, anh dành ra mười phút giảng bài cho em, phải cố hết sức mà nghe, không được phân tâm.”

“Mười phút sao mà đủ, em nghe cũng không hiểu.”

“Đề dễ như vậy có gì mà không hiểu, đừng có giả vờ dốt.”

Tôi nói thầm: “Là đàn thật đấy, không phải giả vờ đâu...”

Mấy hôm sau, anh nhìn thấy điểm thi của tôi, được 30 điểm (trên thang điểm 100), anh tức giận: “Anh dạy em lâu như vậy mà em chỉ thi được ngần này điểm, em muốn chọc anh tức điên lên phải không?”

Người ta đã nói rồi, là đàn thật, không phải giả vờ đâu.

Kể từ đó, Linh kun không bao giờ muốn xem điểm của tôi nữa.

Không phải do anh tin tưởng tôi sẽ cố gắng học tập tiến bộ mà theo lời anh nói thì chính là: điểm của em chọc mù mắt anh rồi.

344,

Lúc tôi vừa mới hẹn hò với Linh kun, trường cấp ba còn ở cùng khu với trường đại học.

Có một lần tôi được nghỉ buổi sáng, không phải đi học. Gần hết buổi sáng, dì quản lý kí túc xá mang lên phòng tôi một cốc cappuccino và một cái bánh mì gà: “Thảo Đăng có ở trong không? Anh trai của cháu nhờ dì mang đồ ăn lên cho cháu này.”

Tôi xấu hổ tới nỗi muốn tìm nơi nào đó chui xuống cho xong.

Đến thẳng góc cũng biết người đó không phải anh trai mà là Linh kun.

Sau khi tan học, tôi đi đến dãy nhà phía bên kia cánh cào Linh kun: “Sau này đừng mang bữa sáng đến cho em nữa, sẽ bị người khác hiểu lầm đấy.”

“Hiểu lầm gì cơ? Hiểu lầm em là bạn gái của anh à? Hay hiểu lầm anh là bạn trai em?” Anh cười rồi nói tiếp. “Em yên tâm, không cần sợ bị người khác hiểu lầm, chuyện này ai cũng biết hết rồi.”

“...” Thôi được, coi như anh lợi hại.

“Nhưng mà em cũng có thể đến ăn sáng ở nhà anh, vậy thì anh sẽ không mang đồ ăn đến kí túc xá cho em nữa.”

Tôi cắn môi suy nghĩ: “Được thôi.”

Từ đó, tôi tập được một thói quen tốt chính là đến nhà Linh kun đúng giờ để ăn sáng.

Sau này nghĩ lại, tôi cứ cảm thấy chuyện này sai sai chỗ nào ấy.

345,

Linh kun rất ghét thằng con trai anh nuôi trong game, rõ ràng thằng nhóc đó là NPC vậy mà nói câu nào là đâm chọt câu đó.

Thằng con trai trời đánh nói: “Bố không ngoan ngoãn con sẽ không cho bố cưới vợ.”

Đúng thật là Linh kun vẫn chưa cưới được tôi, anh nghe xong câu này thì tức giận ngật trời: “Con mà không nghe lời thì bố sẽ đánh con.”

Vài giây sau, thằng oắt con quay về: “Hôm nay ở thành Trường An có người tổ chức hôn lễ, chú rể cho con kẹo ăn nên con đã ôm chân tên đó rồi gọi anh ta là bố rồi.”

“Con còn dám gọi như vậy nữa?” Linh kun tức đến ói máu: “Bố mới là bố của con!”

Sau sự việc đó, Linh kun không những không vứt nó đi mà còn chăm sóc rất kĩ, đề phòng nó đói rồi đi gọi người khác là bố.

Tôi đang mơ à: “???”

346,

Linh kun không bao giờ quên sinh nhật của tôi, năm nào anh cũng đặt trước bánh ngọt rồi nấu một bàn thức ăn, chuẩn bị thật kĩ càng để làm tôi vui vẻ.

Còn sinh nhật của Linh kun năm nào cũng tổ chức rất mờ nhạt, thậm chí có

năm tôi quên bémg mất.

Tôi nhớ có lần nói chuyện điện thoại với Linh kun, bỗng dưng anh nhắc: “Em có biết hôm nay là ngày gì không?”

Tôi đùa: “Sinh nhật em à?”

Linh kun chợt im bặt, sau đó nghiêng răng nói: “Là sinh nhật anh.”

Tôi hoảng hốt, ngày quan trọng như vậy mà tôi lại quên mất tiêu. Nhưng bây giờ tiệm bánh nào cũng đóng cửa hết rồi, thế là tôi đi siêu thị chọn đại một cái bánh kem rồi vội vàng chạy đến nhà Linh kun.

Nhưng may mắn, tôi không phải là người duy nhất quên sinh nhật anh mà mẹ của Linh kun cũng không nhớ.

Hôm đó, có lẽ là do mẹ anh xấu hổ vì quên sinh nhật của con trai hay do nguyên nhân nào khác mà bà chỉ mở cho Linh kun một chai rượu champagne, sau đó đi ra ngoài để hai đứa có không gian riêng tư.

Trời tối rất sớm, phòng bếp lại không bật đèn, không gian gợi lên chút mờ ám.

Tôi uống một ngụm rượu, không biết do áy náy hay do quá vui vẻ mà tôi lại tiến về phía Linh kun, chủ động hôn anh.

Tôi không mang theo quà gì để tặng anh, chỉ có thể dùng nụ hôn để đền bù.

Ánh trăng vừa vắn soi sáng một khoảng không gian, gió thu thổi xào xạc.

Khuôn mặt Linh kun dưới ánh trăng mờ ảo khắc hoạ thành hai mảng sáng tối. Anh bị hôn mà ngẩn người một lúc lâu, sau đó dường như hiểu được quà tặng trong miệng tôi là gì, anh vòng tay qua ôm lấy eo tôi, vẫn chưa thỏa mãn hôn đáp lại.

Chương 40: Ngày thứ bốn mươi

Editor: Bống

Beta: An Hiền

347,

Lúc chơi trò chơi, bình thường ngoài tôi và Linh kun thì còn có bạn của anh.

Ba người cùng chơi, tôi và Linh kun quay lưng lại với bạn anh, tôi được trải nghiệm một cảm giác kích thích mới lạ. Tôi trêu chọc Linh kun, đùa giỡn với anh, còn không cho anh lên tiếng.

Tôi thì thầm: “Chúng ta trốn XX đi yêu đương lén lút đi? Em muốn hôn một cái.”

Linh kun im lặng một lúc rồi buồn rầu đáp: “Em có biết yêu đương lén lút là thế nào không?”

“Thì thân mật sau lưng người khác chẳng? Làm mấy chuyện cấm trẻ em đó.”

“Chuyện này của em chỉ được gọi là hôn trộm thôi.” Anh lại gần tôi, cười khế, “Vậy thì hôn một cái nào.”

348,

Ngày hôm qua, mẹ Linh kun vào phòng anh, nhìn thấy một bộ quần áo bị vứt trong sọt rác.

Bà ngạc nhiên hỏi: “Bộ đồ này bị sao vậy?”

Linh kun đáp nhẹ như mây gió: “Hồi trước bị rách một lỗ nhỏ, hôm nay con không cẩn thận làm nó rách to ra rồi.”

Mẹ anh nghe vậy cũng không hỏi nữa.

Tôi mở to mắt há to mồm ngạc nhiên, không ngờ con người này nói chuyện không biết ngượng mồm như vậy. Thứ nhất, đây là áo tôi thường mặc khi ngủ ở nhà anh, thứ hai, anh có dám chắc là do anh... không cẩn thận không?

349,

Linh kun học xong cấp ba thì Nhất kun vào học cấp hai.

Bởi vì anh trai cậu đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho các giáo viên, chính là “Người Trung Quốc rất tài giỏi” nên việc này gây áp lực vô cùng lớn đến thể xác và tinh thần cậu ấy.

Hình như giáo viên nào cũng đã từng hỏi Nhất kun là: “Em có biết một người Trung Quốc rất tài giỏi tên Linh kun không?”

Nhất kun mở to mắt nói dối: “Không biết ạ, em chưa nghe bao giờ.”

350,

Tôi hỏi Linh kun: “Khi mới yêu nhau, anh có nghĩ đến chuyện dụ em gọi anh là chồng không?”

Linh kun ngượng ngùng nghiêng đầu, mở to mắt: “Ừ... Chắc chắn anh có nghĩ đến.”

“Vậy tại sao cho đến bây giờ anh cũng không bảo em gọi?”

“Anh thấy mới đầu bảo con gái gọi mình là chồng thì vô trách nhiệm quá. Huống hồ...” Anh ngừng một chút rồi nói tiếp, “Thể lực làm chồng em thì đủ rồi, nhưng năng lực thì tạm thời chưa đủ.”

“...” Trời ạ, đồ lưu manh!

351,

Tôi nhớ lúc vừa mới yêu nhau, một hôm tôi đến nhà Linh kun chơi, xui xẻo thay Nhất kun cũng ở nhà.

Linh kun sợ Nhất kun quậy phá chọc ghẹo tôi, vì ngày đó tôi còn nhỏ, rất sợ người khác biết mối quan hệ của chúng tôi nên lúc nào cũng lo trước sợ sau.

Anh nghĩ cách rồi đe dọa Nhất kun: “Lát nữa anh dắt bạn về nhà chơi, có thể bọn anh sẽ đánh bài tú lơ khơ, nhưng đúng lúc ba bọn anh thiếu một người, chỉ có thể chơi cò tỉ phú. Nếu em muốn chơi máy tính, không muốn bị bọn anh kéo qua chơi cùng thì tốt nhất nên ngoan ngoãn ở trong phòng đi. Anh sẽ ngăn cản bọn họ giúp em, không cho bọn họ phát hiện ra em.”

Nhất kun sợ hãi đến nổi sắc mặt thay đổi, vội vàng gặt đầu. Cậu còn muốn chơi rất nhiều trò để vượt mặt anh trai mình, không nên lãng phí tế bào não để đánh bài.

Linh kun rất hài lòng đi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng còn dặn dò: “Nên nhớ là phải hạn chế ra khỏi phòng, đi WC cũng phải nhịn, nếu không anh cũng không bảo vệ được em đâu.”

Một tiếng sau, tôi mượn cớ là đi mua đồ ăn vặt để ra khỏi nhà rồi qua nhà Linh kun chơi.

Tôi cẩn thận từng chút một theo anh lên tầng, thấy nhà im lặng đến kỳ lạ thì lên tiếng hỏi anh: “Nhất kun đâu? Nhỡ chúng ta bị thằng bé bắt gặp thì sao? Nếu thằng bé ở nhà, em sẽ không qua đâu.”

Linh kun do dự đáp: “Nó không có ở nhà, em đừng lo.”

“Dạ.” Tôi gật gật đầu.

“Nhưng mà, để phòng hờ thì em cũng đừng ra khỏi phòng, nhớ đâu nó đi về bất thành linh thì không tốt đâu. Anh sẽ khoá cửa phòng lại, nếu như nó về cũng không vào được. Sau đó anh che cho em về.”

“Được.”

Lúc đó nét mặt con người này cực kì nghiêm túc nên tôi cũng không suy nghĩ chuyện một nam một nữ đang yêu nhau lại ở cùng một phòng khoá trái cửa là chuyện nguy hiểm đến cỡ nào. Lúc ấy tôi vô cùng cảm động vì sự lo lắng chu toàn của anh dành cho mình, anh không hề có ý kiến gì về yêu cầu của tôi, là “có thể yêu đương, nhưng không được để người khác phát hiện”, yêu cầu vô lý như thế nhưng anh vẫn che giấu giúp tôi.

Hơn nữa lúc ở cùng nhau, Linh kun rất có phép tắc, không làm chuyện gì quá đáng cả, hôn môi cũng do tôi chủ động hôn, đó chỉ là một nụ hôn khẽ phớt qua môi. Anh ngồi đó nói chuyện với tôi rồi cùng nhau xem phim.

Không biết do anh cố ý hay vô tình mà bộ phim được chọn lại là phim kinh dị.

Dáng ngồi đoan trang ngay ngắn của tôi chỉ được vài phút đầu, sau đó tôi bị dọa sợ nên biến thành bộ dạng ngồi chồm hổm, một tay che mắt, một tay ôm gối. Linh kun liếc mắt nhìn tôi một cái, khẽ hỏi: “Em có muốn ngồi vào lòng anh cho đỡ sợ không?”

Ngồi trong lòng anh?

Tôi sửng sốt, không phản ứng lại.

Anh cười vẫy tay với tôi rồi chỉ vào chân mình.

Lúc này tôi mới hiểu là ngồi lên đùi anh, có ổn không nhỉ? Ngồi như vậy cũng hơi kì lạ...

Tôi vừa sợ vừa xấu hổ hỏi anh: “Lỡ đâu bị người khác thấy thì sao?”

“Trong nhà anh không có ai, cửa cũng khoá rồi, có gì đâu mà sợ?”

Anh nói vậy cũng đúng.

Tôi e dè đi qua rồi ngồi lên đùi anh. Vừa ngồi lên tôi đã cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của một người đàn ông, tôi cực kì căng thẳng, lưng cũng không dám dựa vào ngực anh, tựa như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than vậy.

Linh kun nảy ra ý đồ xấu, anh bật âm lượng của phim lớn lên một chút.

Chắc là do bầu không khí kinh dị lúc đó nên tôi chẳng quan tâm chuyện nam nữ khác biệt gì nữa hết, cứ chui vào lòng anh, mượn bàn tay to lớn của anh để che mắt.

Như lần trước tôi đã kể, quần áo trên người Linh kun có mùi thơm rất đặc trưng, bởi vì do giặt tay, sau đó lại hong khô dưới ánh nắng mặt trời, hoà quện với mùi hoa cỏ trong sân vườn. Tôi cực kì thích mùi hương như gần

như xa này, cứ kê sát vào lồng ngực ấm áp của anh, cảm giác sợ hãi đã biến mất rất nhanh... À, thật ra thì cái gối ôm người yêu này ôm thoải mái tới nỗi khiến tôi suýt ngủ quên.

Khi chúng tôi xem hết phim, Linh kun cúi đầu hỏi tôi: “Hình như em phải về nhà rồi nhỉ?”

Anh nhân cơ hội áp lên mặt tôi nói chuyện, đôi môi mỏng hơi lạnh thỉnh thoảng còn chạm vào mặt tôi.

Gò má tôi nóng bừng như lửa đốt, bối rối gật đầu: “Vâng, lần sau em lại đến chơi.”

“Bao giờ em đến? Để anh chọn phim rồi mình cùng xem.”

“Hai, ba ngày nữa đi, em sẽ gọi điện cho anh.”

Thời gian ở nhà Linh kun trôi qua khá nhanh, chưa gì đã đến lúc phải về nhà, tự dưng tôi lại hơi sợ hãi. Tôi lưu luyến nhìn kim phút đang chạy không ngừng, hỏi Linh kun: “Lúc em ở trong lòng anh, anh có suy nghĩ sẽ làm chuyện xấu với em không?”

Linh kun đáp bằng giọng nói hơi khác thường: “Em tưởng anh nhịn dễ lắm à?”

Tôi ho một cái: “Vậy tại sao anh không làm gì hết?”

“Doạ em sợ chạy mất rồi còn có cơ hội sao?”

“Cũng đúng...” Tôi không ngờ con người này lại suy nghĩ nhiều như vậy, đúng là bụng dạ khó lường.

Khoảng thời gian đó, Nhất kun cũng bị ngốc nên đã không nghi ngờ động cơ của anh trai cậu. Rõ ràng là bình thường Linh kun không thích chơi cùng với mấy cậu ấm người Trung cơ mà, sao lúc này lại thay đổi lớn thế, hầu như tuần nào cũng dắt về nhà chơi.

Thế là vào một buổi chiều mùa hạ nắng gay gắt, tôi mới biết được bộ mặt thật của Linh kun là một con người lưu manh xấu xa.

Tôi buồn đi vệ sinh quá nên lao nhanh ra WC, trùng hợp thay lúc đó Nhất kun cũng giống như tôi nên cả hai đụng mặt nhau.

Linh kun đứng ở đầu kia của hành lang, anh chỉ đành thở dài.

352,

Tối hôm qua, có một độc giả chia sẻ chuyện tình yêu của cô ấy với tôi: Cô ấy đã cưa đổ được nam thần của mình, bây giờ hạnh phúc tới nỗi không ngủ được.

Lúc tôi hẹn hò với Linh kun, tình cảm rất mơ hồ không rõ ràng, tôi cũng không nhớ anh có phải nam thần của mình không nữa, càng không biết cảm giác thích một người là như thế nào, cứ như chuyện đùa vậy, tôi trêu anh:

“Độc giả của em vừa mới khoe cô ấy được hẹn hò với nam thần của mình, ai da, hâm mộ quá đi.”

Tôi cứ nghĩ rằng Linh kun sẽ ghen cơ, nhưng anh chỉ cười nói: “Vậy thì chắc cô ấy hâm mộ anh lắm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp “Anh cũng được hẹn hò với nữ thần của mình.”

Lúc đó, trái tim của tôi đập cực kì nhanh, làm thế nào cũng không yên được. Tôi phải mất hai giây để bình tĩnh lại, tôi không thể không thừa nhận con người này cũng biết nói mấy lời ngọt ngào!

Chương 41: Ngày thứ bốn mươi một

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

353,

Linh kun có hai cô cháu gái, là con của anh họ anh.

Hai cô bé đó tinh ranh như hai tiểu ma vương, còn nghịch hơn mấy bé trai, đã vậy còn không nghe lời người lớn dạy.

Mỗi lần hai cô bé xông vào phòng ngủ của Linh kun mà không được sự cho phép của anh thì sẽ bị anh đuổi ra, anh xách túi nó lên, mỗi đứa một tay ném ra phòng khách.

Một hôm, tôi và Linh kun ngủ trưa trong phòng, hai người cùng nằm trên giường ngủ vô cùng trong sáng.

Tôi đang ngủ ngon nên không để ý đến hai tiểu ma vương đó đột nhập vào phòng. Chúng nó nhìn thoáng qua thấy hai người chúng tôi nằm trên giường thì ngạc nhiên trợn mắt há mồm. Đến tối, chúng nó mách lại với bố mẹ: “Con nhìn thấy chú và một chị ngủ trên giường...”

Bố của hai cô bé lập tức che miệng chúng nó lại, nói: “Con nín con nín đừng có nói lung tung!”

354,

Ngày hôm qua, Linh kun dắt Nhất kun đi bệnh viện cắt chỉ và về nhà rất muộn.

Tôi cứ ngồi trông ngóng anh mãi để cùng chơi game, bỗng có một người bạn nói với tôi: “Tớ cá là anh ấy đã đi ăn cơm với cô gái xinh đẹp nào đó rồi!”

Tôi hoảng hốt, bối rối đáp: “Được đi ăn vậy mà không gói lại rồi đem về cho tớ!”

Rồi, ok, tôi biết cái nên lo không phải điều đó...

355,

Mấy năm trước tôi có về nước chơi, nhưng vì sân bay ở Milano (1) khá xa nên tôi không cho Linh kun đi tiễn.

(1) Milano là một thành phố chính của miền bắc Ý, một trong những đô thị phát triển nhất châu Âu, và là thủ phủ của vùng Lombardia.

Cũng chỉ có một đêm trước khi xa nhau thì người này mới nhớ đến những điểm dễ thương đáng yêu của tôi.

Trước ngày tôi bay một ngày, Linh kun gọi điện thoại cho tôi, anh nói: “Em có thể đừng về được không?”

“Em về chơi ba tháng, sẽ nhanh chóng quay lại thôi mà.”

“Ba tháng rất dài, anh sẽ nhớ em nhiều lắm đó.”

“Không phải em đã quay rất nhiều video và chụp cho anh siêu nhiều ảnh rồi sao? Nếu anh nhớ thì lấy ra xem, trong đó có cả bản ghi âm của em nữa.”

“Ừ, anh biết rồi. Em về nước đừng có đi lung tung, ngoan ngoãn ở nhà chơi là tốt rồi.”

Khi đó anh cũng không kiên trì nữa, dứt khoát cúp điện thoại. Rõ ràng anh không còn là trẻ con nữa nhưng lại vì nhớ người con gái mình yêu mà ghen ngào.

Bây giờ tôi ngồi nhớ đến lại thấy buồn cười, Linh kun không vô tâm hồ hững như những người đàn ông khác, anh rất tinh tế và nhạy cảm. Nếu không có một người mạnh mẽ như tôi bảo vệ anh, vậy thì phải làm thế nào bây giờ?

Linh kun lườm tôi một cái, cất giọng uy hiếp: “Em nói lại lần nữa anh nghe xem nào? Hử? Em bảo vệ anh?”

“Là... là anh bảo vệ em.”

“Em biết là tốt, ít giờ trò chút đi.”

“Dạ, dạ em biết rồi.” Tuân lệnh đại ma vương Linh kun.

356,

Lúc chúng tôi mới yêu nhau, ở lớp học bỏ túc tổ chức hoạt động du lịch, Linh kun cũng đi.

Tôi đi chơi với bạn bè cả ngày, vui đến quên trời đất, lúc về, tôi cố ý ngồi cùng xe buýt với Linh kun, cũng lựa chọn chỗ ngồi ngay bên cạnh anh.

Ghế ngồi phía sau có bốn chỗ ngồi, tôi và Linh kun ngồi cách không xa, chỉ cần tôi động chân một cái là có thể chạm tới chân anh.

Bên trong xe không có đèn, bóng tối xen kẽ với ánh trăng ngoài cửa sổ tạo nên một khoảng không gian mờ ảo.

Tôi liếc mắt nhìn lên Linh kun một cái, trông anh có vẻ mệt mỏi, cả người tựa vào cửa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi thử lên tiếng gọi anh: “Linh kun, anh muốn ngủ à?”

“Ừ, anh hơi mệt.”

“Ừm...” Có thể là do trời quá tối, chỗ ngồi của tôi bị hàng ghế trước che khuất nên tôi mới có dũng khí, lấy hai ngón tay tạo thành đôi chân từng bước đi về phía Linh kun để chạm đến bàn tay trắng nõn của anh.

Vốn tài xế không chú ý tới hành vi sai trái của tôi, chỉ đang tập trung lái xe. Lúc đó, bầu không khí tối tăm trong xe như cổ vũ tôi nên tôi cứ thế trắng trợn vươn tay ra...

Vì hồi hộp nên tim đập rất nhanh, tôi lấy tay che lại, sợ rằng tâm trạng mãnh liệt như núi lửa phun trào này sẽ bị người khác phát hiện, thậm chí khiến Linh kun nhận ra điều bất thường.

Người ta thường nói trong lòng các cô gái đang yêu luôn ngập tràn ý thơ, so với tôi của bây giờ tuy ý làm liều, nghĩ lại tôi của ngày xưa e thẹn nhút nhát như thế thì trong lòng ngọt như ăn kẹo.

Lúc này tôi hơi hồi hận, nửa muốn thu tay về nhưng một nửa lại không cam lòng. Bình tĩnh, bình tĩnh, nếu mày đã muốn thì phải làm tới cùng, cùng lắm thì hơi ngượng thôi, cũng không có ai ghét mày.

Có thể là do ý nghĩ muốn tiến xa hơn một bước trong tôi đã tiếp thêm động lực, tôi lên tiếng gọi Linh kun lần thứ hai: “Linh kun?”

Không có tiếng đáp lại, có lẽ là anh đã ngủ rồi hoặc có thể anh không nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Hai má tôi nóng bừng lên, còn nóng hơn bị lửa hun, từng chút một đâm sâu vào da thịt và ẩn trong đó. Sự nóng bức này lan khắp người tôi, không ngừng chạy lên tai và cổ, sau đó tan ra, biến thành lớp mồ hôi dày đặc.

Có lẽ là hồi hộp, có lẽ là khát vọng, tôi muốn hiểu cũng không thể hiểu nổi loại cảm xúc mãnh liệt này.

Đây rõ ràng là một chuyện nhỏ không đáng kể, tôi bị quấy nhiễu bởi tâm hồn của thiếu nữ, luôn luôn phóng đại tình hình, suy đoán về kết quả nghiêm trọng nhất, đẩy lùi những gì mình muốn ban đầu.

Tôi dừng lại vài giây, sau đó lấy hết dũng cảm dựa sát vào ghế, dùng ngón tay chậm rãi chạm vào mu bàn tay của anh...

“Kitt!” Đúng lúc này, cửa xe buýt mở ra.

Ấy thế mà lại gặp Nhất kun!

Thằng bé chạy nhanh lên xe, nhìn thoáng qua chỗ trống giữa tôi và Linh kun, sau đó không nói không rằng tự mình ngồi xuống.

Trong lòng tôi tức muốn hộc máu. Bỏ đi, xem như cậu lợi hại!

357,

Lúc mới yêu nhau, tôi không muốn công khai. Tôi biết hẹn hò bí mật là tội ác tày trời nhưng tôi không có cách nào nói bí mật này ra được.

Vì vậy, lúc ở ngoài, tôi đối xử với Linh kun lạnh nhạt hơn khi ở cùng nhau rất nhiều.

Nhưng mà không ngờ sự lãng mạn ngây thơ vô cùng bình thường đó của chúng tôi trong mắt người khác chính là không bình thường.

Có một hôm, lớp học bỗng tan học, tôi cố ý thu dọn sách vở rất chậm, tôi có suy nghĩ là sau khi mọi người về hết thì sẽ có cơ hội ở cùng Linh kun. Ở phía trước chỗ nào cũng có học sinh, thậm chí tôi còn không dám nói chuyện với Linh kun. Nhưng khi con người ta mới yêu thì từng giờ từng phút đều mong có thể ở bên cạnh người mình yêu, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào là chuyện đau khổ biết nhường nào.

Sắc trời dần tối, xe buýt đưa tôi về nhà của trường còn chưa đến. Tôi mượn cơ chờ xe để ở cùng anh trong lớp thêm vài phút.

Không biết có phải là do anh đoán được được suy nghĩ của tôi hay không mà phối hợp vô cùng ăn ý. Anh cứ như không có chuyện gì bình tĩnh lật sách, ghi nhớ những từ được phiên dịch trong sách.

Phòng học vắng tanh, ánh tà dương hắt qua cửa sổ sát đất ánh lên nền gạch men như mạ lên nó một lớp vàng thật chói mắt.

Khung cảnh vừa đúng, thời gian để tận dụng cũng không nhiều.

Tôi nhẹ nhàng kéo ống tay áo Linh kun, thì thầm: “Không có người nào hết, em ôm anh một cái được không?”

Anh liếc tôi một cái, không biết là do ngượng ngùng hay hồi hộp, anh chỉ

gật đầu, không nói một câu nào.

Có lẽ chỉ cần mở miệng là tâm trạng mong chờ của anh sẽ bị bại lộ, hoặc có lẽ sẽ làm mất hết sự can đảm mà tôi khó khăn lắm mới có được chăng?

Cho dù là vì nguyên nhân gì đi nữa thì thái độ hồ hững của anh cũng làm tôi rất hài lòng, không khiến tôi bối rối, dọa tôi sợ chạy mất, cũng không quá lạnh lùng làm tôi khó xử.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đến gần anh... Chúng tôi đắm chìm trong ánh sáng yếu ớt của mặt trời chiều xuống, nhiệt độ cũng ấm áp vừa đủ, lớp vải áo nhẹ nhàng ma sát nhau, tôi áp mặt lên lưng anh.

Trái tim đập nhanh vì căng thẳng ban đầu như được xoa dịu, niềm hạnh phúc nào đó len lỏi vào lòng. Thì ra cảm giác ôm con trai là như thế này, người đàn ông này là người thân nhất của tôi.

Cảm xúc hai cơ thể chạm vào nhau hơi xa lạ rồi lại hoá quen thuộc.

Trên mũi tôi bây giờ chỉ có mùi hương của nước giặt quần áo Linh kun, hòa quyện với mùi của ánh nắng, khiến tôi say mê.

Cảm giác lúc đó, nói không đặc biệt thì không đúng, nhưng thật ra cũng không có gì đáng nói. Chỉ là trái tim đập rất nhanh, bàn tay đỏ mề hôi vì căng thẳng, muốn đưa tay lên ôm anh nhưng chẳng dám, cứ ngập ngừng như thế mãi, cuối cùng do quá hồi hộp nên tôi cũng chẳng nhớ được gì.

Thật ra chúng tôi chỉ ôm nhau được khoảng một phút thì đã bị thầy hiệu trưởng lên gọi.

Linh kun sợ tôi bị nhìn thấy, nhanh chóng gỡ tay tôi xuống, giả vờ bình tĩnh: “Em dọn đồ xong hết chưa, thầy hiệu trưởng nói xe đã đến rồi, em có thể về nhà.”

Hai má tôi đỏ bừng, sợ bị người khác nhìn ra manh mối, cũng đáp lại rất nhanh: “À, em xuống ngay đây.”

Sau đó, tôi phóng nhanh xuống tầng như một cơn gió, kiểu như nếu càng cách xa Linh kun thì mối quan hệ này càng bí mật, sẽ không bị ai phát hiện vậy.

Chương 42: Ngày thứ bốn mươi hai

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

358,

Thật lâu về trước, Linh kun nói với tôi anh đi làm khá mệt mỏi. Khi đó anh còn đang đi học, vẫn chưa có bằng cấp gì nên chỉ có thể làm công việc bán thời gian ở một cửa hàng người Trung. Khi thì anh làm nhân viên bán hàng, khi thì làm công nhân trong nhà máy hoa quả của Ý, một tiếng sáu bảy đồng Euro, phải làm việc liên tục không ngơi tay.

Một hôm tôi đi chơi với Linh kun thì tình cờ phát hiện trên đùi Linh kun có vết thương rất sâu.

Tôi sợ hãi hỏi anh: “Sao vậy anh?”

Linh kun nhìn thoáng qua, tựa như vừa nhớ ra rồi nhẹ nhàng đáp: “Chắc là bị quẹt vào khi khuôn thùng gỗ ấy mà, không đau đâu.”

“Làm sao mà không đau được? Chảy nhiều máu như vậy cơ mà...”

“Anh không sao, lần sau anh sẽ cẩn thận, ngoan.”

Mặc dù người bị đau là anh nhưng anh không khóc, còn tôi lại ngân ngân nước mắt.

Linh kun thích nhất ngày lãnh lương, một phần ba số tiền lương là dùng để hẹn hò với tôi, đi ăn cơm hoặc là đi dạo phố. Đôi khi nó lại dùng để mua đồ ăn vặt hoặc đồ chơi nhỏ để dỗ tôi vui.

Tôi rất đau lòng nên nói: “Tiền này anh để dành mà tiêu đi, mua cái này lãng phí mất ba tiếng làm việc của anh, anh phải vất vả ròng rã ba tiếng mới kiếm được số tiền này đây.”

Linh kun phì cười, xoa đầu tôi bảo: “Tiền là để tiêu, tiêu đến lúc hài lòng thì tiền mới có giá trị, nếu không thì tiền không còn ý nghĩa gì nữa.”

Tôi ngu ngơ gật đầu, đây là lần đầu tiên tôi với anh nói về vấn đề vật chất.

Tôi nhớ rõ ngày còn trẻ, lúc ấy tôi rất ngây thơ, sợ Linh kun không có tiền ăn cơm sẽ bị đói chết nên mới nói với anh: “Mỗi ngày em sẽ trộm một lon gạo ở nhà mang cho anh nấu cơm, sẵn tiện cũng sẽ trộm cho anh vài món ăn và lén mang cho anh một ít dầu muối đường để dành ngày qua ngày, chắc chắn anh sẽ có cơm ăn no!”

Linh kun nghe tôi nói bỗng ngân người trong giây lát, sau đó bật cười.

Có chỗ nào buồn cười đâu hả? Tôi tức giận.

Tôi cảm thấy mình bị anh cười đến nổi xấu hổ luôn rồi nên kiên trì bơ anh tận mười phút.

359,

Ngày trước tôi học rất kém môn tiếng Anh, tới nỗi không nắm được cả ngữ pháp.

Linh kun đau đầu, quyết tâm dạy bổ túc môn tiếng anh cho tôi.

Khi đó, tôi chỉ học được duy nhất một câu đó là: “Do you love me?”

“Ừ.” Linh kun nhìn như trả lời cho có, anh nghiêng đầu, khoé môi khẽ cong lên.

360,

Xế chiều tôi đến nhà Linh kun, anh đang học bài.

Tôi biết một khi Linh kun bắt đầu đọc sách thì có gọi thế nào anh cũng sẽ không để ý. Con người này có tinh thần nghiên cứu rất cao với sách, một khi có sách ở đây thì tôi trở thành người thứ ba, tình cảm của bọn họ rất vững chắc, không thể phá vỡ được.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải làm nũng, cọ cọ mặt Linh kun, “Anh chơi với em đi được không? Hôn em một cái nào?”

Linh kun thờ ơ, tôi vẫn không ngừng cố gắng, “Anh chơi với em đi mà? Hôn em đi!”

Đột nhiên, anh đứng lên, đi tới bên cửa sổ rồi kéo rèm xuống.

Tôi sửng sốt, ngây ngốc hỏi anh: “Sao vậy?”

Trong bóng tối, ánh sáng len lỏi từ rèm cửa chiếu lên người Linh kun, không rõ ràng, lúc ẩn lúc hiện.

Anh quay đầu lại, khẽ cười trả lời tôi: “Gió thổi vào nên hơi lạnh.”

“Ồ, vậy à?” Không đợi tôi gật đầu, Linh kun đột nhiên ghé sát vào...

Anh vịn tay lên bàn, hơi nghiêng người xuống hôn tôi... Anh là đồ lừa đảo, rõ ràng nói kéo rèm vào vì lạnh, hóa ra là sợ người ở tầng đối diện nhìn thấy, con người này đúng là lòng lang dạ sói!

361,

Lúc tôi mới gặp Linh kun, vì nguyên nhân từ gia đình nên tính cách tôi hơi khép kín, không cởi mở vui tươi gì mấy.

Tôi cũng không biết nói như thế nào, lúc ấy tôi sống như một người câm điếc, tôi sợ hãi khi nghe thấy âm thanh. Bởi vì ngày trước khi di động tôi reo

lên thì đã bị gia đình đập mắt. Từ đó, tôi rất sợ khi phát ra tiếng động, điện thoại luôn ở chế độ im lặng, không nghe nhạc, khi xem phim cũng không bật âm lượng lớn, trái ngược hoàn toàn với sự năng động hoạt bát của Linh kun.

Có thể nói đây là duyên phận, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Linh kun thì đã có ấn tượng rất mãnh liệt, giống như thiêu thân muốn lao đầu vào lửa, nhìn anh mà tim cứ đập thình thịch.

Nói cách khác, khi đó Linh kun giống như ánh sáng chiếu vào cuộc đời tôi, làm cho vùng đất căn cỗi trong lòng tôi sinh sôi nảy nở, tràn đầy sức sống.

Tôi tự ti, tôi cảm thấy tính cách u buồn này của mình không xứng với Linh kun. Anh nhiệt tình như ánh mặt trời, anh có quan hệ tốt với tất cả mọi người xung quanh. Tôi thì không, không có bạn bè, không biết làm sao để xã giao với người khác, tôi phải đeo cái mặt nạ giả tạo sống qua ngày và cũng không biết mình là ai.

Từ khi Linh kun cho tôi một vỏ bọc bảo vệ, ở trong này, tôi không cần phải tiếp xúc với bất kì ai, anh gánh thay tôi mặt trái của xã hội, anh sẽ chọn lọc tất cả tin tức rồi kể lại cho tôi nghe.

Đó là lí do ngày nào tôi sống cũng rất vui vẻ, bởi vì tôi có Linh kun che chở. Có anh ở bên, tôi không còn sợ hãi bất kì điều gì.

Cuộc sống của tôi kín như bưng trong thời gian thật dài như thế, có lẽ là nguyên nhân để tôi kể chuyện này cho các bạn.

Sẽ không bao giờ có hạnh phúc tuyệt đối, chỉ có hạnh phúc tương đối thôi. Tôi đã chịu rất nhiều đau khổ nên mới có dũng cảm để ôm chặt lấy Linh kun như thế, quả thật rất may mắn.

362,

Nhìn bề ngoài Linh kun là một người hiền lành lương thiện, nhưng thật ra tâm hồn là một kẻ xấu xa có thói quen bắt nạt người khác.

Đêm nay anh mượn danh nghĩa luyện kỹ năng chơi game cho tôi, hai chúng tôi ngồi solo với nhau cả buổi tối.

Suốt cả buổi tôi không thắng được lần nào, thậm chí còn bị giết không biết bao nhiêu lần.

Anh chơi không biết chán, vừa cười vừa hỏi ở đầu dây bên kia: “Em bị bắt nạt đã đời chưa?”

“...”

“Ít nhất anh cũng phải cho em giết anh được một lần chứ...” Tôi không cam tâm.

Anh hiểu rõ, hơi gật đầu: “Em đừng có mơ.”

Nói xong anh còn cười một cái.

Ai thêm cười với anh! Đồ đáng ghét!

Chương 43: Ngày thứ bốn mươi ba

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

363,

Linh kun có tính bênh vực người yêu tới nỗi khiến người ta giận sôi gan lên, thậm chí lúc chơi LOL cũng phải rủ đủ năm người mới chơi vì sợ tôi chơi với người lạ sẽ bị họ mắng là chơi gà, ảnh hưởng tới cả đội.

364,

Linh kun ao ước có một cô con gái trong game từ rất lâu, cày mãi cuối cùng cũng sinh ra được một cặp sinh đôi.

Anh cực kì hạnh phúc, đi đến đâu cũng khoe về con gái nhà mình.

Em trai của anh nghe thấy thì không tin, chạy ào qua nhà anh xem, vừa đi vừa mỉa mai: “Anh sinh ba đứa trước đều là trai rồi đó, sao mà sinh được con gái vậy? Em không tin.”

Linh kun cười khẽ, dắt em trai đến vùng biên giới (là nơi có thể giết người chơi khác) đi vài vòng, nói: “Con gái của anh, em có quyền gì mà xen vào

hả?”

365,

Hôm nay tôi đến tìm Linh kun chơi nhưng anh đang mệt, vẫn còn nằm nghỉ trên giường, sau đó anh bảo tôi xuống nấu mì gói ăn.

Tôi rất hào hứng chạy xuống phòng bếp, nấu nước, luộc mì. Sau đó tôi đi WC rửa mặt, nhưng không may rửa tay kiểu gì mà ướt luôn cả áo.

Tôi bối rối gọi to: “Linh kun Linh kun, áo em bị ướt rồi.”

Linh kun đi tìm cho tôi một chiếc áo tay dài để mặc vào

Một lúc sau, tôi lại gọi anh: “Linh kun Linh kun, em làm đồ giấm lên quần rồi.”

Anh tức điên, phải hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, sau đó mở tủ đi tìm quần khác cho tôi thay ra.

366,

Linh kun đang trải ga giường, tôi ở bên cạnh quây phá.

Khi anh không nhìn nổi nữa thì lên tiếng dọa: “Em nhúc nhích thêm lần nữa, anh nhốt em vào WC đấy, em tin không?”

Tôi sợ hãi lặn qua một bên ngồi im, giả vờ rằng mình rất ngoan _(:3 > ∠)_

367,

Tôi nhàn rồi không có gì để làm nên kiếm chuyện hỏi anh: “Sau này khi em sinh em bé thì anh sẽ đến thăm con trước hay thăm em trước?”

Linh kun rất thích con gái, tôi cũng không đoán được là anh sẽ đến thăm ai trước, có lẽ anh sẽ đến xem là con trai hay con gái trước, sau đó mới vội vàng chạy đến thăm tôi.

Anh đáp không do dự: “Thăm em trước.”

Trong lòng tôi vui như điên nhưng ngoài mặt vẫn còn cố nhịn: “Tại sao vậy?”

Anh mím môi: “Bởi vì em quan trọng nhất.”

Con người này... Nói mấy câu tình cảm thật là ấm lòng mà!

Thật ra các đôi yêu nhau đều có lúc cãi nhau, con đường tình yêu nào có chuyện thuận buồm xuôi gió mãi, đây không phải ngôn tình mà là cuộc sống.

Khi tôi và Linh kun cãi nhau, anh đều là người xuống nước trước. Bởi vì tôi có thói quen mỗi khi tức giận là khóc ngay, cho nên Linh kun không thể nào giận được, chỉ cần khi nước mắt tôi từng giọt từng giọt rơi xuống là giọng anh lập tức mềm lại.

Ngoại trừ nguyên nhân đó thì còn bởi vì con người này cực kỳ không biết xấu hổ.

Vào một buổi trưa nào đó, tôi chỉ nhớ là tôi đang giận anh nhưng không nhớ là vì chuyện gì.

Tôi vùi đầu vào chăn, không thèm để ý đến anh.

Chợt Linh kun lại gần tôi nói: “Thôi được rồi, nếu như em chịu hôn anh một cái, anh sẽ tha thứ cho em.”

Tôi không nghe, trong lòng vẫn còn rất tủi thân, tại sao tôi phải xin lỗi anh chứ?

Nhưng tôi không ngờ anh lại ép tôi hôn lên má anh một cái, rồi nói: “Em đã hôn anh rồi, anh tha lỗi cho em đó.”

Tôi bịt miệng, vẻ mặt khó tin, “Anh có thể không biết xấu hổ hơn được không?”

369,

Lúc tôi với Linh kun chưa yêu đương thì cả hai là bạn rất thân.

Tôi thường hay làm nũng với anh: “Em thích anh lắm luôn!”

“Thích” này không có một tí mờ ám gì cả, chỉ là kiểu thích chơi chung giữa bạn bè với nhau thôi.

Lần đầu Linh kun nghe được câu nói như thế, anh sững sờ một lúc, sau đó chăm chú nhìn tôi, ánh mắt rất phức tạp.

Từ ánh mắt của Linh kun, tôi mới có phản ứng lại, người nói vô tình nhưng người nghe hữu ý.

Tôi xấu hổ giải thích: “Không phải thích như vậy đâu, chỉ là thích giữa bạn bè thôi.”

Sau đó tôi lại nghĩ, sao mà giống tỏ tình vậy ta? Bạn trai bạn gái cũng là bạn mà!

Không biết Linh kun nghĩ gì về tình cảm của tôi bây giờ, có khi nào sẽ ghét bỏ xa lánh tôi không? Có khi nào tôi không thể tiếp tục làm bạn với anh nữa

không?

Khi đó, tôi vẫn chưa có thứ tình cảm mờ ám nào với Linh kun hết, mà cho dù có một chút xiu xiu cũng bị trói buộc bởi tình cảm bạn bè trong sáng này, nó khiến những bước đi trong tình cảm của tôi ngày một khó khăn, nên tôi phải giữ tất cả tình cảm của mình ở con số 0.

Tôi tuyệt đối không để cho mình đi quá giới hạn dù chỉ một chút, nếu không sẽ không có đường về nữa.

Tôi không muốn mất đi Linh kun, không muốn đến cả làm bạn bè cũng không thể, không muốn đánh mất điểm tựa duy nhất này. Vì vậy, tôi phải biết thân biết phận, không nên có suy nghĩ khác với anh.

Những điều mà trước đó tôi vẫn còn mơ màng thì bây giờ đã hiểu.

Có lẽ từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã bị anh cuốn hút, như thiêu thân lao vào lửa, tôi cứ quên mình đi về phía anh.

Tôi suy nghĩ thật nhiều, sau đó mới đưa mắt nhìn Linh kun.

Tôi không dám ngẩng đầu lên, bàn tay đỏ mề hôi như kim đâm vào trong lỗ chân lông, sự đau đớn và độc tố không ngừng lan tràn ra toàn thân.

Bây giờ phải làm sao đây? Anh không trả lời là vì anh ghét tôi phải không?

Tôi gấp gáp giải thích thêm: “Em... em chỉ đùa một tí thôi.”

“Anh biết.” Nét mặt Linh kun thoáng buồn một chút, sau đó anh mỉm cười đáp: “Anh cũng thích em.”

“Thích... em?” Hai mắt tôi sáng lên, như những ngôi sao sáng giữa biển cả soi khắp thế gian.

“Chính là kiểu thích giữa bạn bè ấy.” Không biết là anh nói thật hay nói dối, hay là mượn lời nói dối để bày tỏ lòng mình.

Nhưng lúc đó tôi rất vui vì nhận được sự yêu quý của người bạn là anh.

Tôi nhảy nhót lặp lại: “Em cũng vậy, chính là kiểu thích giữa bạn bè đó, em rất thích anh!”

Chương 44: Ngày thứ bốn mươi bốn

Editor: Bống

Beta: An Hiên

369,

Buổi trưa, Linh kun dắt tôi vào nhà hàng Nhật ăn sushi.

Bởi vì tôi rất thích ăn các món Nhật nên hôm nay siêu ngoan, chỉ ngồi yên trên ghế chờ đồ ăn.

Ăn xong hết các món trên bàn nhưng Linh kun còn muốn gọi thêm. Tôi vội xua tay cản anh: “Anh đừng gọi thêm nữa, em ăn no rồi.”

Linh kun liếc tôi một cái rồi lơ đi, vẫn có ý định gọi thêm đồ ăn: “Cho tôi...”

“Em no thật đó, đừng gọi thêm nữa mà.” Tôi vội vàng nói, sợ anh lo tôi ăn chưa no.

Anh mím môi, sau đó khép thực đơn lại.

Sau khi cơm nước no nê, chúng tôi đi về.

Linh kun hạ thấp giọng nói: “Thật ra anh ăn chưa no.”

Tôi hoảng hốt: “Sao lạ thế? Đồ ăn nhiều như vậy mà?”

Đùa tôi à? Tôi ăn no sắp chết luôn rồi.

“Toàn là em ăn, còn anh ngồi cạnh nhìn em ăn...”

Tôi ngượng ngùng: “Vậy sao anh không gọi thêm?”

Linh kun ngáp ngừng một chút, sau đó đáp: “Tại em không cho mà.”

“...” Chuyện này...

370,

Sau bữa ăn, Linh kun thường đưa tôi đi dạo ở công viên gần đó.

Trong công viên có rất nhiều nơi để chơi, còn có cả một ngọn núi nhỏ. Bình thường Linh kun sẽ dắt tôi lên đó nằm phơi nắng, anh rất thích ngủ trưa với tôi dưới ánh nắng mặt trời ấm áp.

Vừa mới đến công viên, Linh kun lại giở trò. Anh cố ý kéo cánh cửa sắt nhốt tôi lại, xung quanh thì toàn là song sắt. Nếu anh không mở thì tôi không thể nào qua được.

Tôi lo lắng nói: “Thả em ra đi!”

Linh kun từ tốn đáp: “Thả em ấy gì, được thôi, nhưng trước tiên phải hôn anh một cái đã!”

Tôi không còn cách nào đành hôn lên mặt anh một cái.

Anh rất thích, cười đáp: “Một cái không đủ, hai cái!”

Quá đáng! Không lẽ bây giờ anh đòi ba trăm cái, tôi cũng phải chiều theo à?

“Giá chót, ba cái! Bây giờ em hôn thêm hai cái thì anh thả em ra.”

“Thật không?”

“Anh lừa em bao giờ chưa?”

Tôi nghiến răng chịu đựng: “Anh nên nói là anh có thật thà với em bao giờ chưa mới đúng.”

“Vậy bây giờ thế nào, hôn không đây?”

Hôn... hôn anh?

Tôi xấu hổ khiến cho hai má nóng lên theo, lòng bàn tay cũng bắt đầu đầm mồ hôi. Thôi vậy, hôn thì hôn, tôi lấy hết dũng cảm bước qua... hôn hai cái thật nhanh, sau đó đẩy cửa chạy.

Chạy được nửa đường, tôi mệt muốn chết, liền tìm một nơi trên sườn núi, định ngồi xuống nghỉ...

Linh kun nhíu mày: “Trên đất bản, đừng ngồi.”

“Em đâu có định ngồi dưới đất.” Vừa dứt lời tôi lấy túi của anh trải xuống rồi ngồi lên.

“...” Mặt anh tái mét: giờ em muốn bị đánh ở chỗ nào, nói đi.

Buổi trưa ánh mặt trời ảm áp, không bao lâu sau Linh kun cũng không chịu nổi mà nằm luôn xuống bãi cỏ nghỉ ngơi.

Anh mỉm cười thủ thỉ: “Cứ như thế này mãi thì tốt biết mấy, nằm đây nghe tiếng gió tiếng mưa, nghe tiếng bọn trẻ con vui đùa...”

Tôi ngạc nhiên lắng nghe, sau đó đáp: “Nhưng bọn nó đang mắng người đó...”

Một đám con nít toàn nói mấy lời thô tục.

“...” Linh kun cạn lời.

371,

Lúc về nhà dây giày của tôi bị tuột. Lần trước buộc dây giày Linh kun không biết lắng mạn gì cả, tôi vẫn còn canh cánh trong lòng, nói đúng hơn là ghim trong lòng. Lần này kiểu gì cũng phải bắt anh buộc dây giày cho tôi mới được.

Sau đó, tôi làm nũng, nhắc chân nói với Linh kun: “Linh kun, dây giày em bị tuột rồi, buộc lại giúp em đi!”

Anh đứng im nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Em tự buộc đi.”

Tôi khập khiễng nhảy đuỏi theo anh: “Anh ơi, anh ơi, buộc giúp em đi mà.”

Anh thở dài, đành chịu thua ngồi xổm xuống... Lúc tay anh sắp chạm vào giày tôi thì tôi nhanh chân rút về.

Linh kun tức giận, đứng dậy bỏ đi.

Hình như lần này tôi đùa hơi quá, chọc anh giận rồi...

Chương 45: Ngày thứ bốn mươi lăm

Editor: Bổng

Beta: An Hiên

372,

Lúc Linh kun còn ở trong nước, anh là một cậu bé rất xấu tính.

Khi đó, anh không chín chắn trưởng thành như bây giờ mà có một chút xốc nổi của tuổi trẻ.

Giống như lúc mới khai giảng năm học mới, có một ông thầy dạy toán nghĩ Linh kun là học sinh kém nên đã chế nhạo anh trước lớp, từ đó thầy dạy toán này bị Linh kun ghim trong lòng.

Anh không học tiết toán ở trường nữa, chỉ học ở nhà hoặc ngày nghỉ, nhưng các môn học khác thì học rất chăm, thành tích cực tốt, gây ra một tình huống khó xử cho giáo viên môn toán học, các thầy cô giáo khác ít nhiều đều có ý kiến với thầy dạy toán.

Thầy toán không chịu nổi áp lực dư luận, ông đi tìm Linh kun “tâm sự”: “Sao em lại không học môn toán của thầy? Rõ ràng em học rất tốt mà?”

“Em ghét toán.”

“Vậy thì sao em thi vào đại học được?”

“Em tự học, trong nhà cũng có anh họ dạy.”

Thầy toán không còn cách nào, sau đó cũng không quản anh nữa.

Tôi sợ hãi, đây là cách trả thù của những người học giỏi sao?

“Vậy nếu hồi đó em học cấp ba với anh thì anh có học toán nghiêm túc không?”

Linh kun liếc tôi một cái, mờ ám gật gật đầu: “Anh sẽ cố gắng học thật tốt, sau đó dạy cho em. Ngồi ở phòng tự học học đến tối muộn, chỉ có hai người chúng ta...”

“Nhỡ bị giáo viên phát hiện thì sao?”

“Vậy thì đề nghị khen thưởng tuyên dương trước trường.”

“Tuyên dương?”

“Bạn nữ lớp X đốt đèn học tập với Linh kun, quyết tâm làm đôi bạn cùng tiến, học đến tận khuya, tuyên dương tinh thần học tập của hai bạn.”

Tôi bật cười, sao cái này nghe như châm chọc người khác vậy?

373,

Linh kun là người rất đen tối.

Lúc trước tôi hôn Linh kun bị lưu lại dấu son môi.

Anh lại lờ đi như không thấy, sau đó bạn bè hỏi, anh diễn cứ y như là mình không để ý thật, cười khẽ: “Áy? Tôi không phát hiện ra đây, quên lau mất rồi.”

Bạn anh ngạc nhiên mắt chữ A mồm chữ O, trái tim chó độc thân vỡ tan nát. Tạm biệt người anh em, không gặp lại nữa, e rằng sau này chỉ có thể liên lạc qua chai trôi mà thôi.

374,

Mấy ngày trước tôi phải đi Milano để làm giấy tờ, Linh kun ở nhà rất nhớ tôi nên anh nảy ra ý nghĩ dụ tôi ngồi tàu về: “Nhớ em ở nhà họ hàng ngủ không quen giường thì sao?”

Tôi im lặng không đáp.

Anh vẫn không từ bỏ: “Em cũng nhớ anh mà đúng không?”

“ ... ”

“Biết vậy anh đã chuẩn bị cho em vài bộ quần áo của anh để em ôm lúc ngủ cho đỡ nhớ rồi.”

“...” Không cho nói nữa, đồ đáng ghét!

375,

Đôi lúc khi đi xe lửa, thỉnh thoảng Linh kun rất nghiêm túc khiến tôi không nhận được muốn trêu ghẹo anh một chút.

Anh nhìn tôi tỏ vẻ ghét bỏ, giả vờ xua đuổi: “Tên biến thái này, tránh ra.”

Tôi vẫn cứ quần chặt lấy anh, anh nói tiếp: “Tên biến thái này, không được ngồi bên cạnh tôi, ngồi lên đùi tôi êm lắm này.”

“...” Tự xem lại mình đi, rốt cuộc ai mới biến thái.

376,

Linh kun cầm áo khoác giúp tôi, tôi chạy theo sau ra trạm xe lửa. Tôi đi được hai bước thì thấy dưới đất có tiền nên vừa chạy vừa cúi xuống nhặt.

“Linh kun, Linh kun em nhặt được nhiều tiền xu lắm này.”

Linh kun nhìn tôi, khẽ thở dài: “Tiền đó rơi ra từ túi áo khoác của em đây.”

“Thật hả?”

Lúc sau chúng tôi cùng đứng chờ xe lửa, Linh kun cứ chăm chú nhìn về hướng khác.

Tôi dối: “Sao anh cứ nhìn bên đó mãi thế? Nhìn em có phải tốt hơn không?”

Anh cười: “Anh mãi lo nhìn em mà lỡ tàu thì phải làm sao?”

Lên xe, chúng tôi nhìn thấy một đôi đang hôn nhau, Linh kun hỏi: “Em có muốn bắt chước như thế không?”

Mặt tôi đỏ tới tận mang tai: “...”

Anh có thể lưu manh hơn được không?

Buổi trưa, tôi đi ăn cơm với Linh kun. Chúng tôi đang đi trên đường, bỗng dừng anh nói: “Anh càng ngày càng nghiện món đậu phụ chiên, nó ngon cực kì luôn.”

Tôi lắc đầu: “Chứ không phải vì mấy món khác anh nấu rất tệ à?”

Linh kun liếc tôi: “Hửm? Em ý kiến gì? Chê đồ anh nấu dở à?”

“...”

378,

Linh kun rất thích đưa tôi ra ngoài ăn cơm, sau đó đi dạo công viên một vòng. Lúc chúng tôi ngồi trên cỏ, chợt anh hỏi tôi: “Anh quan trọng hơn hay Tiết Chi Khiêm (1) quan trọng hơn?”

(1) Tiết Chi Khiêm là ca sĩ kiêm sáng tác nhạc, nhà sản xuất thu âm người Trung Quốc. Năm 2005, anh tham gia chương trình My Show của đài truyền hình Phương Đông Thượng Hải. Sau khi lọt vào top 4 anh ký hợp đồng với công ty giải trí Thượng Đẳng, chính thức ra mắt với tư cách là một ca sĩ.

Nào tôi bắt đầu hoạt động, mấy trò trẻ con như thế mà định bẫy tôi à, xin lỗi chứ chị đây là ca thủ tình trường đó. Vì vậy tôi nhanh mồm đáp: “Anh quan trọng hơn.”

Nhưng không ngờ anh lại lạnh lùng hất tay ra: “Tên đó làm sao mà so sánh

được với bạn trai của em?”

“...” Được, coi như anh giỏi.

Chương 46: Ngày thứ bốn mươi sáu

Editor: Bống

Beta: An Hiên

379,

Tôi chơi game với Linh kun, đang đánh hăng say thì Linh kun giở trò đùa tôi: “Anh biết là em rất muốn bảo vệ chồng mình nhưng em để đó tự bơm máu cho mình đi.”

Tôi đành đáp lại ánh mắt triu mến của anh bằng một câu: “Em cũng định bơm máu cho mình mà.”

“ ... ”

Linh kun cạ lời, đây có phải là bạn gái của anh không vậy?

380,

Tôi rất hay bị viêm mũi dị ứng, một năm bốn mùa ra ngoài đều phải mang theo khăn giấy.

Lúc tôi bị nghẹt mũi thì giọng nói cũng bị nghẹt theo luôn.

Linh kun nghe thấy liền tỏ thái độ: “Hầy, em bị sổ mũi nữa rồi.”

Đứa em họ đến chơi ngạc nhiên đáp: “Em không bị sổ mũi!”

Anh cười khẩy: “Em nghĩ em bị sổ mũi thì anh quan tâm chắc?”

Tôi không dám hé nửa lời, còn cậu em họ thì đã bị Linh kun làm tổn thương trái tim bé nhỏ rồi.

381,

Em họ của Linh kun phải về đi công tác, trước khi đi, cậu đứng đối diện với Linh kun, nói nhỏ: “Em sắp đi rồi, anh không muốn ôm một cái tạm biệt sao?”

Linh kun: “Không, biến đi.”

“ ... ”

Chuyện này làm tôi suy nghĩ rất lâu, có phải do cậu em họ độc thân quá lâu, thiếu thốn tình cảm nên tính tình mới như vậy không?

382,

Lúc đứng chờ xe, tôi tranh thủ gọi điện thoại cho Linh kun.

Bỗng anh nhỏ giọng nói: “Anh phải đi vệ sinh, đợi chút nhé.”

Tôi ậm ừ đáp lại, chợt trong đầu loé lên suy nghĩ, vội lên tiếng: “Nhà vệ sinh công cộng rất bẩn, anh đừng ngồi xuống đấy!”

Ở đầu bên kia, Linh kun im lặng một lúc, sau đó khéo léo trả lời: “Anh không phải con gái, không cần ngồi...”

“... Hả?” Tôi sững sờ tầm một phút mới phản ứng lại, sau xấu hổ ho một cái coi như trả lời anh.

383,

Tôi cảm Linh kun làm bữa sáng cho mình vì muốn anh có thể ngủ nhiều thêm một lúc nữa.

Vì sức khỏe của anh rất kém, bác sĩ ra lệnh anh phải ngủ nhiều hơn người bình thường, nếu không sẽ rất dễ bị bệnh.

Linh kun bắt đắ dĩ đắ: “Vậ em ngủ sớm với anh đi không phải là đượ rồi à?”

Tôi lắc đầu từ chối: “Tối chúng ta còn có chuyện phải làm.”

Anh nhướng mày, thích thú lặp lại: “Hửm? Có chuyện phải làm?”

Tôi nhìn ánh mắt đầy hàm ý của con người này thì đã biết anh nghĩ chuyện đen tối gì trong đầu rồi.

Vì vậy, tôi trả lời rất nghiêm chỉnh và đứg đắ: “Viết chữ!”

Khoan đã, anh nghĩ ra cái gì vậy?

384,

Đôi khi Linh kun cũng không biết lắg mạn.

Tôi thấy ven đường có một quả táo đỏ rất đẹp liền chỉ cho anh: “Quả táo đỏ!”

Anh nhìn tôi đầy khinh bỉ: “Xem ít “Công chúa Bạch Tuyết” thôi, xem mãi rồi em nghĩ mình là công chúa luôn hả?”

“Em vốn dĩ là công chúa rồi.”

“...”Ừ ừ, em là công chúa nhỏ của anh.

385,

Tôi rất thích đăng này nọ về cuộc sống của mình lên Weibo, thậm chí chỉ là túi bánh quy anh tùy ý mua cho tôi, tôi cũng muốn chụp lại đăng Weibo.

Có một hôm tôi vừa đăng lên Weibo xong, không hiểu sao lại hơi lo lắng. Bởi vì cái tôi đăng lên chỉ là gà nướng và bánh quy rất tầm thường, nó quý giá cũng chỉ ở chỗ đó là do Linh kun cẩn thận chọn lựa rồi mua về. Chắc sẽ có vài người nghĩ cuộc sống của tôi quá nhạt nhẽo, đến cái này cũng muốn đăng lên.

Linh kun nhìn tôi, đột nhiên nghiêm túc giải thích với tôi: “Em vui vẻ đăng mấy thứ kia lên là bởi vì đó là đồ do người em yêu mua cho em, người đó lúc nào cũng nhớ đến em, biết rõ em thích món gì, những cái đó thuộc về tình cảm, không liên quan gì đến giá tiền hết.”

Anh chỉ nói vài câu đã khiến tôi hiểu ra vấn đề.

Linh kun rất xứng đáng là người thầy dạy tôi về cuộc đời mà.

386,

Trời đổ mưa, rõ ràng chúng tôi có hai cái ô, vậy mà Linh kun cứ khẳng định là chỉ có một cái, sau đó bước đi trong màn mưa.

Tôi hơi do dự, vẫn còn đứng ở bậc thang.

Anh hờ hững nói: “Em ra đây đi cùng anh đi kéo ướt hết.”

“...” Tôi muốn lên tiếng cãi lại nhưng rồi thôi, rõ ràng có hai cái ô mà!

Hừ, đồ tâm cơ!

387,

Đến giờ lên lớp, tôi với Linh kun phải tách nhau ra nhưng tôi vẫn còn muốn nói chuyện với anh.

Vì vậy tôi kéo quần áo anh, không cho anh đi.

Linh kun lườm tôi: “Em mà còn như vậy anh sẽ gọi người đấy.”

“...” Bỏ đi, coi như anh thắng.

Linh kun phải chuyển ra vùng khác ở, tôi không nỡ xa anh chút nào, cũng lo anh sẽ thích một cô gái quyến rũ nhiệt tình nào đó.

Vì vậy, đêm đó tôi phải “tâm sự mông” với anh, dặn dò anh: “Anh phải nhớ, một người con gái cho dù tốt cỡ nào mà luôn thể hiện bản thân trước mặt hoa đã có chủ thì đều là bạch liên hoa, lục trà biểu (1) chắc luôn!”

(1) Bạch liên hoa (hoa sen trắng): dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Lục trà biểu (green tea bitch): chỉ vẻ ngoài thì thanh thuần thoát tục nhưng bên trong lại thối nát, rất giỏi tâm kế.

Linh kun sững sờ, sau đó cười: “Thôi xong, bảo bối nhà anh coi anh là thằng ngốc rồi, anh biết mình là người có vợ mà.”

Tôi ngu người, mặt đỏ lên.

Vợ... vợ hả?

Đồ không biết xấu hổ này!

Thỉnh thoảng tôi lại nằm ăn vạ ở nhà Linh kun mãi không chịu về, lúc sau tôi phải đạp xe về trên con đường tối thui.

Linh kun lo lắng nên bèn dọa tôi: “Nếu bây giờ em không về nhà thì lát nữa sẽ không thể về đâu.”

“... Hả?” Tôi ngẩn người trong giây lát, sau đó hiểu ra. Không được, con người này rất gian xảo, vẫn nên về nhà thì hơn.

390,

Linh kun bị khô da, mặc dù bình thường anh thích sạch sẽ nhưng cũng không chú ý dưỡng da.

Vì vậy, tôi phải ra tay giúp anh bôi kem dưỡng ẩm.

Tôi nói: “Bây giờ da anh tốt hơn nhiều rồi.”

Anh cười: “Em là công thần, trăm phải ban thưởng.”

“Hả?”

Vừa dứt lời, anh kề sát vào mặt tôi, hôn chụt một cái.

391,

Mới đây, tôi nói với Linh kun: “Ngày mai anh gọi video cho bà ngoại nhé, nhớ nói em là bạn gái sáu năm của anh, à quên còn chín tháng nữa...”

Linh kun ngắt lời tôi: “Nhà anh ai cũng biết em hết.”

“Cái gì cơ?” Tôi câm lặng.

Anh im lặng, một lúc sau mới đáp: “Mẹ anh về nước, em hiểu rồi đó.”

392,

Tôi được ăn gà nướng tẩm vị thơm phức nên vui vẻ reo lên: “Ăn ngon quá!”

Linh kun ở bên cạnh thái rau đáp: “Nếu như không có người chồng cực khổ bên ba cho em ăn ngon...”

Tôi hoảng sợ: “Anh nói gì thế?”

“Cà rốt anh mới mua, em nghe thành cái gì?”

Đâu... em...

393,

Linh kun không bao giờ tiêu tiền vào game. Nhưng bỗng dưng hôm nay anh nói muốn mua bản Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện 6 rất đắt.

Tôi thắc mắc: “Tại sao?”

Anh tránh ánh nhìn của tôi, nhìn ra xa: “Có tặng kèm móc khoá cặp đôi rất đáng yêu.”

À... thì ra là thế.

394,

Thỉnh thoảng tôi rất thích để Linh kun cảm nhận được cái gọi là tôn nghiêm của đàn ông.

Tôi nói: “Anh có biết tại sao em luôn kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện không?”

Linh kun: “Hửm? Vì sao?”

“Bởi vì anh là người để em dựa vào.”

Anh cười với tôi, đôi mắt sáng rực.

395,

Linh kun: “Chồng em làm việc mệt quá.”

Tôi không vui đáp: “Em không có chồng.”

“Vậy thì là tiên sinh (2) vậy.”

(2) Tiên sinh (先生) cũng có nghĩa khác là chồng.

“ ... ”

396,

Tôi hỏi Linh kun: “Em có phải là nàng tiên nhỏ không?”

Linh kun đáp: “Đúng rồi.”

“Vậy anh có sợ một ngày nào đó em sẽ về trời không?”

Anh nham hiểm đáp: “Em nằm trong tim anh rồi, không chạy thoát đâu.”

Ồ.

397,

Lúc tan học, tâm trạng tôi không tốt nên không thèm đề ý đến Linh kun.

Anh lại gần tôi: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Tôi không trả lời.

“Ồ, chuyện lớn đòi người cơ đấy.”

“...”

Anh cho rằng cái gì cũng là anh đấy hả?

398,

Tôi đứng chờ xe ở nhà ga cùng Linh kun. Khi xe tới, Linh kun bỗng dừng làm tư thế mời, anh nói: “Cô chủ, xe của em đến rồi.”

“...” Khụ.

399,

Bữa sáng hôm nay của tôi là mì vằn thắn, nhưng tôi ăn không đủ no nên lại ra tủ lạnh cầm thêm hai quả chuối nữa.

Tôi vừa đi vừa bóc chuối ăn.

Linh kun đưa mắt dõi theo tôi, còn mỉm cười, không biết anh muốn gì nữa.

Chờ lúc tôi ăn xong một quả, anh vẫn nhìn tôi, ánh mắt rất kỳ lạ.

Tôi lắp bắp hỏi: “Sao thế anh?”

“Em cầm hai quả, vậy mà không có quả nào dành cho anh à?” Anh nghiêng răng hỏi.

Tôi sợ hãi đáp: “Một quả em ăn sáng, còn một quả em để dành trưa ăn...”

400,

Lúc rảnh rồi không có gì làm thì Linh kun sẽ xoa đầu tôi, còn khen lấy khen để: “Tóc em mượt quá đi, da cũng mềm, em dậy thì thành công ghê.”

Mặt tôi dần ra, sau đó nổi giận... Thành công hay không cũng không liên quan tới anh!

401,

Khi Linh kun xem tiểu thuyết tôi viết, anh nói: “Nam chính dưới ngòi bút của em đều dựa trên hình tượng của anh mà viết hết à?”

“Anh nói vậy mà không biết ngại sao?” Tôi đáp.

“Ngại ngần thì sao mà trêu em được?”

402,

Tôi bước xuống xe, áp úng nói với anh: “Bình nóng lạnh nhà em hỏng rồi...”

Linh kun đáp: “Vậy thì tới nhà anh tắm đi.”

Anh dừng một lúc, sau đó mới nói tiếp: “Em có lừa anh không đó? Thật ra không phải là bình nóng lạnh hỏng mà là em muốn đến nhà anh tắm chứ gì?”

“...” Anh cho rằng em là anh sao?

403,

Trước khi ngủ, tôi gây gổ với Linh kun một trận.

Cuối cùng thì cũng làm hoà với nhau, nhưng mà bầu không khí giữa hai người vẫn không được tự nhiên. Tôi quát anh: “Anh hôn em một cái thì em mới đi ngủ.”

Linh kun hơi sững sờ, vẻ giận lẫy ban nãy tự dung biến đi đâu mất tiêu, không quan tâm chuyện xấu hổ ngượng ngừng gì nữa, hôn chụt chụt hai cái vào điện thoại, sau đó còn hỏi tôi: “Vậy còn nụ hôn của anh đâu?”

Rõ ràng một phút trước còn cãi nhau, vậy mà bây giờ lại nói lời ngọt ngào như vậy, chính tôi cũng cảm thấy không chịu nổi nữa rồi.

Tôi xấu hổ hôn chụt một cái rồi nhanh tay cúp máy.

Tôi... tôi còn có thể giận thật lâu nữa đó! Chắc chắn sẽ không mềm lòng!

404,

Tôi nhìn Linh kun, nghĩ là anh bị cảm rồi nên khuyên anh uống nhiều nước, ăn nhiều đường vào để mau khỏi bệnh.

Nhưng cuối cùng lại là Linh kun bị say nắng, anh trách móc: “Người bị cảm không thể uống nhiều nước ăn nhiều đường.”

Tôi biết Linh kun rất hay bị say nắng nên đã mua sẵn đồ cạo gió để trong nhà.

Sau đó tôi bảo anh cởi áo cạo gió, Linh kun đau khổ hỏi: “Em biết cạo gió thật hả?”

“Em biết.”

Sau đó tôi bắt đầu làm, qua một lúc lâu thì cảm thấy có hiệu quả rồi.

Linh kun thở phào nhẹ nhõm: “Sau này em đừng cạo gió cho người khác nhé.”

“Tại sao?”

“Sẽ chết người đó.”

Tôi chờ ra: “Em làm được lắm mà.”

“Vội lại anh không thích em nhìn lưng trần của người khác.” Đây mới là mục đích chính của anh chứ gì?

Một lúc sau, tôi hỏi: “Anh không hôn em một cái à?”

Linh kun đáp: “Đùa giỡn với bệnh nhân là không nên đâu.”

Tôi ở nhà anh chơi đến chiều rồi cũng phải về, Linh kun kéo tay tôi lại dưới lớp chăn, anh giận dỗi: “Em chắc chắn không ở lại chăm sóc anh à? Không sợ đêm hôm anh ngất xỉu sao?”

“Không.”

“Em không muốn ngồi ở đầu giường một lát sao?”

Tôi thắc mắc: “Để nhìn anh ngủ hả?”

Linh kun bị tổn thương, cuộn vào một góc, nhìn có vẻ hơi khùng bố.

Sau này, có người bạn hỏi: “Thảo Đăng, cậu có biết cạo gió không?”

Bởi vì tôi nổi tiếng là vụng về nên bọn họ không tin tôi biết làm cái này.

Không biết nhớ tới chuyện gì, Linh kun cười mỉa: “Mấy chuyện nghiêm chỉnh thì cô ấy không biết đâu, còn mấy chuyện kia thì biết hết đấy.”

Tôi ghen lời: “...”

405,

Linh kun muốn hát cho tôi nghe, tôi từ chối.

Anh nói: “Vậy thì anh hát ru em ngủ nhé.”

Tôi gật đầu, mở mắt nhìn thì anh đang tìm kiếm “Tình ca hát ru bạn gái ngủ”.

406,

Tôi đang ngủ ngon thì bị Linh kun đánh thức, tôi mơ màng nói: “Em thèm bánh ngọt, đang ăn trong mơ mà.”

Anh lườm tôi một cái: “Trong mơ ăn rồi, vậy thì bây giờ nghỉ ăn nhé.”

407,

Tôi ở nhà Linh kun ăn mặc rất thoải mái, tôi thường lấy áo anh mặc thành váy ngủ, không mặc quần ngủ, sau đó vào phòng anh nằm ngủ trưa.

Một hôm nào đó, tôi đang ngủ thì nghe Linh kun gọi điện thoại: “Anh vừa đi ra khỏi cửa thì gặp chú, anh nhớ em còn ngủ trên nhà nên anh khóa cửa luôn rồi, anh nói với chú là mình ra ngoài mua chút đồ.”

Tôi: “...”

Mong là chú của anh sẽ không nghi ngờ gì chúng ta...

408,

Tôi muốn chụp hình cưới nhưng lại không muốn kết hôn. Bởi vì khi kết hôn rồi, tôi sẽ là... không được, mì còn trẻ, mì muốn đi chơi.

Thỉnh thoảng khi rảnh, tôi sẽ dắt Linh kun đi dạo các cửa hàng váy cưới hỏi thăm giá cả, sau đó nói với anh: “Em viết xong bản thảo này là đủ tiền chụp hình cưới rồi đó.”

Linh kun đáp: “Tiền váy cưới anh sẽ trả.”

“Nhưng em chưa muốn kết hôn...”

Anh nghe vậy thì nụ cười dịu dàng trên môi chợt tắt, rút cái tay đang nắm lấy tay tôi ra.

409,

Tôi đang tán gẫu với Linh kun thì xe đến. Tôi kéo tay anh trêu ghẹo: “Đi thôi, chúng ta đi tìm một căn phòng nhỏ rồi từ từ tâm sự.”

Linh kun liếc tôi một cái, sau đó bước lên xe không chút do dự.

Tôi cạn lời: “...”

Kịch bản sai sai chỗ nào phải không?

410,

Tôi rất vui vẻ: “Bọn họ bảo em ngây thơ đáng yêu đó.”

Linh kun nói: “Phải là ngu ngốc mới đúng.”

“Hả?”

“Cho nên em phải ở bên cạnh anh, để anh bảo vệ em.”

“Ồ.”

411,

Tôi lặng lẽ đến bên cạnh Linh kun: “Em nói cho anh nghe một bí mật.”

Linh kun quay đầu: “Hả?”

“Em thích anh.”

Anh cười đáp: “Anh cũng nói cho em nghe một bí mật.”

Tôi mong chờ: “Hửm?”

“Anh đã có người mình thích rồi.”

“Cái gì?”

Anh cười: “Chính là em đó.”

412,

Linh kun có một chiêu rất độc: Khi tôi mệt mỏi đuổi người một cái, anh sẽ nhân cơ hội đó mà hôn vào hai bên hông tôi một cái.

Chiêu đó của Linh kun làm trái tim thiếu nữ của tôi rơi mất tiêu.

413,

Linh kun mới thả tôi ra một lúc thì tôi đã bị người khác bắt nạt.

Linh kun: “Em lớn như vậy rồi mà còn bị người khác bắt nạt, anh nhìn mà thấy đau lòng.”

Tôi: “Anh đang đứng về phía em đó hả?”

“Em là người yêu của anh, không bênh em thì bênh ai?”

414,

Tôi hỏi Linh kun: “Anh cưới em là tại vì yêu em phải không?”

Linh kun cười khẩy: “Không phải.”

“Vậy là tại vì em có tiền sao?”

Anh cười: “Em có tiền hả?”

Tôi đáp ứng: “Không... không có.”

Một lúc sau, Linh kun lại gần rồi hôn vài cái.

Tôi ngạc nhiên: “Anh làm gì vậy?”

Anh đáp: “Thân mật với vợ còn cần lí do à?”

“...”

415,

Bữa trưa nay chỉ có khoai tây sợi và bắp cải.

Thân là vua của một nước, tôi tui thân kêu: “Chúng ta không có thịt ăn hả? Sao mà nghèo thế.”

Đại thần Linh kun nhếch môi cười: “Ừ, chúng ta không mua nổi thịt ăn nữa rồi.”

“...” QAQ mau đầu hàng địch đi, thà chịu cảnh mất nước chứ trăm không sống nổi những ngày tháng như thế này nữa rồi.

416,

Linh kun mua bánh quy mận cho tôi, tôi lên tiếng: “Em muốn ăn bánh vị ngọt cơ, bánh ngọt ý.”

Linh kun trả lời: “Hết tiền rồi.”

“Anh nói dối!”

“Em không tin thì lục soát đi, không lục ra tiền thì hôn anh mấy cái nhé.”

“...”

417,

Đôi khi tôi rất bận tâm đến tầm quan trọng của mình trong lòng Linh kun, tôi sợ anh vì cái gọi là trách nhiệm trong tình yêu nên mới quan tâm chăm sóc tôi như vậy, nếu bạn gái là người khác thì anh cũng sẽ đối xử tốt với cô ấy y như tôi bây giờ thôi.

Nội tâm tôi đấu tranh rất lâu, bèn ỏm hỏi Linh kun: “Anh sẽ chiều chuộng tất cả những cô gái là người yêu của anh sao?”

Anh cười: “Chỉ chiều chuộng mình em thôi.”

Ôi chao? Coi như anh thức thời!

418,

Tôi đến thăm Linh kun làm việc ở vùng khác, ngồi trong phòng làm việc chờ anh.

Anh lái xe đi đón bạn nhưng dọc đường đều nghĩ đến tôi.

Bạn anh trêu: “Hôm nay cậu có thù với phanh tay à? Hay là nhớ đến cô gái nào rồi?”

Linh kun câm nín: “...”

Lúc anh về còn hung dữ mắg tôi: “Sau này anh sẽ không dẫn em theo nữa, khiến anh phân tâm chả làm được việc gì. Anh cứ lo em ở đây buồn chán, lo em phá phách bị người ta đuổi ra, lo em chạy lung tung, anh không tìm thấy thì biết phải làm sao...”

Tôi trợn mắt há mồm, trách, trách em à?

419,

Tôi bước đi quá vội nên va phải ô tô đỗ bên đường.

Linh kun kéo tôi: “Em cẩn thận chút đi, va vào xe rồi tính sao?”

Tôi vội vàng đáp: “Ừ em biết rồi, nhớ làm hỏng xe người ta thì phải bồi thường nữa.”

“Là anh lo em va vào bị đau.”

420,

Tôi nói với Linh kun là những kỉ niệm của chúng tôi sẽ in ra sách.

Anh xem qua những câu chuyện đó, cảm thấy chúng khá chân thật và ngọt ngào, có thể giữ lại sau này cho con gái của chúng tôi xem.

Tôi nằm trong lòng anh hỏi: “Lúc trước anh cứ khăng khăng chờ em lớn hả?”

Linh kun cười: “Ừ, bởi vì em còn bé.”

Đúng vậy, khi đó còn bé.

Khi đó tuổi còn nhỏ, gió thổi qua đầu cành, chim yến quay về tổ.

Chúng ta ngồi bên nhau dưới mái hiên, không biết tại sao lại ngủ thiếp đi. Trong mơ, biết bao cánh hoa rơi xuống.

Năm tháng vô tình nhưng tôi mong thời gian sẽ thiên vị chúng tôi: hãy đóng băng những trắc trở, để những điều tốt đẹp được hiện diện từng phút từng giây trong cuộc đời.

TOÀN VĂN HOÀN